

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΕΡΟΝΤΟΥΔΗΣ

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - 1972

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΕΡΟΝΤΟΥΔΗΣ

ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟΝ

ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ :

Σοφία - Ἐπιστήμαι
Δόξα - Πολιτισμός

ΔΗΜΟΤΙΚΗ (ΤΩΝ ΔΗΜΟ- ΤΙΚΙΣΤΩΝ)

Ρύπος - Σκότος
Χυδαιότης - Κομμουνισμός

Ἀθήναι - Σεπτέμβριος - 1972

Εὐγνωμόνως
τοῖς Προπατόροις
τῶν Γραμμάτων Ἑλλησι
καὶ
Ἐκ καθήκοντος
τοῖς Απογόνοις

ΑΦΙΕΡΩ

Εἰς τήν Ἑλλάδα, τήν χώραν τῆς Σοφίας καί τοῦ Πολιτισμοῦ, τῆς ὁποίας τήν γλῶσσαν πᾶς ἄλλοεθνῆς θεράπων τῶν Μουσῶν καί πᾶς νουνεχῆς καί ὑπερήφανος "Ἕλλην μετ' εὐλαβείας προφέρει, διότι εἰς αὐτήν τήν θεῖαν γλῶσσαν ἐμελέτησε καί μελετᾷ ἐπί τρεῖς χιλιετηρίδας τά θεῖα κηρύγματα καί περισπούδαστα μορφωτικά **συγγράμματα** τῶν μεγαλυτέρων σοφῶν, φιλοσόφων, πολιτικῶν, μαθηματικῶν, νομικῶν, ἱστορικῶν, φυσικῶν, ρητόρων καί ποιητῶν τῆς ὅλης ἀνθρωπότητος, εἵχομεν τήν ὑποχρέωσιν νά μή ἐπιτρέψωμεν τήν δημιουργίαν γλωσσικοῦ ζητήματος, τοσοῦτῃ μᾶλλον, καθόσον εὐθύς ἀπό τῆς ἀποτινάξεως τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ προώδευσαν ἀλματωδῶς, παρά πᾶσαν προσδοκίαν, αἱ ἐπιστῆμαι, αἱ τέχναι καί τά γράμματα. Ὄφειλομεν νά πατάξωμεν αὐτό ἐν τῇ γενέσει του εὐθύς ὡς παρουσιάσθη μετὰ τήν λήξιν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ὡς ἐπατάχθη πρό 70ετίας, ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἐπεδίωξε τήν δημιουργίαν του, ὅπως ἀπερισκέπτως, ὁ Ἰωάννης Ψυχάρης.

Ἄνεφύη οὕτως ὅπως ἀδίκως, τῇ ἀνοχῇ μας, ἐν ἔτει 1948, διότι μετὰ τόν κατά τῶν Ναζιστῶν καί Φασιστῶν πόλεμον, ἐπολεμήσαμεν γενναίως καί ἐναντίον τρίτου, ἔτι βαρβαρωτέρου ἐχθροῦ, τόν ὁποῖον τελικῶς συνετρίψαμεν εἰς τά σύνορα τῶν τριῶν γνωστῶν ὁμόρων κομμουνιστικῶν κρατῶν. Ὁ ἐχθρός οὗτος ἦτο ὁ ὑπουργός καί ἀδυσώπητος πανσλαβιστικὸς κομμουνισμός, ὅστις ἐπιδιώκει νά ὑποδουλώσῃ τήν Μητέρα Ἑλλάδα μέ πᾶν μέσον βάρβαρον καί δόλιον, ὡς ἀριδῆλως ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ χάρτου τῶν πανσλαβιστικῶν ὀνειρῶν, εἰς τόν ὁποῖον ἡ Ἑλλάς, ἡ ἀποτελουμένη μόνον ἐκ τῆς Πελοποννήσου

καί τῆς Στερεᾶς μέχρι Λαρίσης, ἄνευ νήσων, σημειοῦται ὡς
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. . . .

Κατά τήν διάρκειαν μιᾶς 20ετίας καί μέχρι τοῦ Ἀ-
πριλίου τοῦ 1967 εἶδομεν ἡ καταθρονιότης του, ἡ κυνικότης
του καί τό πρὸς τήν Ἑλλάδα μῖσος του, ὁποίους καρπούς ἔ-
δρεψαν καί ἡμεῖς εἰς ποίαν κατάστασιν περιήλθομεν.

Εἰς παντός Ἕλληνας τήν μνήμην προβάλλουν, ὡς ἐκτυ-
λισσομένη κινηματογραφική ταινία, ἡ προβληματική συναλλα-
γή εἰς τό ἐμπόριον, ἡ περιφρόνησις πρὸς τοὺς δικαστικούς
καί τοὺς ἀξιωματικούς καί τοὺς ἄνδρας τῶν Σωμάτων Ἀσφα-
λείας, οἱ ἐμπρησμοὶ καταστημάτων βιοπαλαιστῶν ἀδελφῶν μας,
τό μεταβληθέν εἰς ρίγκ Ἑλληνικόν Κοινοβούλιον, οἱ ἐπονεί-
διστοι Λαμπράκηδες, αἱ ὀχλοκρατικαὶ ὀργανώσεις ἀλητῶν καί
ἀλητοπαίδων, αἱ καθημεριναὶ σχεδόν πορεῖαι καί διαδηλώσεις,
αἱ ἀπεργίαι, τό αἶσχος τῆς πορείας τοῦ Μαραθῶνος, τήν ὁποίαν
οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ἑλλάδος (Κ.Κ.Ε.)
παρηκολούθουν δι' ἐλικοπτέρου, ἐλέγχοντες ἀφ' ὕψηλοῦ, ἂν τά
πάντα ἔβαινον συμφῶνως τῷ προγράμματι, τό ἀλησμόνητον αἶ-
σχος τῆς Γεφύρας τοῦ Γοργοποτάμου, ἡ διασπάθισις τοῦ χρή-
ματος τοῦ Δημοσίου, τό προδοθέν σχέδιον ΠΕΡΙΚΛΗΣ ὑπὸ τῶν
δύο Παπανδρέου εἰς τοὺς τοσαύτας βαρβαρότητας καί κατα-
στροφάς προξενήσαντας κομμουνιστάς, τό σκάνδαλον Ἀνδρέου
Παπανδρέου-Σκιαδαρέση, Τρίτση καί Μάντερσταμ, τό σχέδιον
ΕΛΙΚΩΝ, ἡ ἐπίθεσις τῶν ἀριστερῶν διαδηλωτῶν Χανίων κατὰ
τοῦ Εἰσαγγελέως Πρωτοδικῶν, ἡ παράνομος ὀργάνωσις ΛΣΗΙΔΑ.

διά τῆς ὁποίας οἱ δύο Παπανδρέου, ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς κομμουνιστικῆς ΕΔΑ θά ἐγκαθίδρυσον δικτατορικόν καθεστώς, ἡ ἐπικρατοῦσα τότε ἀναρχία εἰς ὅλην τήν χώραν, τά ὀδοφράγματα εἰς τάς Ἀθήνας, ἡ πυρπόλησις τοῦ γηπέδου τοῦ Παναθηναϊκοῦ, τά μεγάφωνα ἐξ ἧν ἐξεπορεύοντο ἀνατρεπτικά συνθήματα καί ὁ κίνδυνος, ὃν διέτρεξεν ἡ Χριστιανική Θρησκεία ἐξ αἰτίας τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐκείνης μεταρρυθμίσεως, δι' ἧς ἐπλήττετο ἡ θρησκευτική ἀγωγή τῶν μαθητῶν καί ἤτις ἀπεσοβήθη χάρις εἰς τήν συγκέντρωσιν τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων, κατὰ τήν ὁποίαν ἐπεσημάνθη ὑπό τοῦ προέδρου αὐτῆς κ. Σ. Παπακωνσταντίνου, ὁ κίνδυνος, ὃν διέτρεχον ἡ χριστιανική θρησκεία καί ἡ Ἑλληνική Παιδεία, μή παραλείψας νά ὑποσχεθῇ ὅτι θά ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου νά ζητήσῃ τήν ἄμεσον ἀπομάκρυνσιν τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Εὐαγγέλου Παπανούτσου.

Ἡ Ἑλλάς, ὡς ἐπεδίωκε δι' ὅλων τῶν μέσων ὁ κομμουνισμός, εὐρίσκειτο ἐν ἀποσυνθέσει. Ἐμαστίζετο ὑπό τῆς ἀναρχίας καί ἀθεΐτο πρὸς τόν κρημνόν, ἐν ὀνόματι τῆς δημοκρατίας τοῦ κομμουνισμοῦ, τοῦ ὁποίου τό δημοσιογραφικόν ὄργανον ΑΥΓΗ καί λοιπά ἔντυπά του, καθαρῶς προδοτικά καί μισελληνικά, ἐκιδιδόμενα καί κυκλοφοροῦντα ἐλευθέρως εἰς ὅλην τήν Ἑλλάδα, ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΟ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΜΟΤΙΚΗΝ, ὑπό τὰ χειροκροτήματα καί τὰς εὐλογίας τῶν δημοτικιστῶν.

Εἰς τό Ὑπουργεῖον Παιδείας διά τοῦ Παπανούτσου) καί λοιπῶν ἀσυνειδήτων δημοτικιστῶν καί κρυπτοκομμουνιστῶν, ἐπετύγχανεν ὅ,τι ἐξυπηρετεῖ τοὺς καταχθονίους σκο-

πούς του, εἷς τῶν ὁποίων εἶναι ὁ ἐξευτελισμός καί ἡ καταρ-
ράκωσις τῆς ἐπισήμου Καθαρευούσης, ἵνα ἐν δεδομένη στιγμή, ἀντικατασταθῇ εὐχερῶς αὕτη ὑπό μιᾶς χυδαίας γλώσσης, τῆς ὁποίας τό λεξιλόγιον νά ἀριθμῇ ὅσον τό δυνατόν περισσοτέ-
ρας σλαβικᾶς λέξεις, ἢ ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς Σλαβικῆς.

Αὐτό ἦτο τό πρῶτον διαβολικόν ὄπλον τῶν ἐρυθρῶν δαι-
μόνων, τό χρησιμοποιηθέν ὅταν ἡ Ἑλλάς ἐστέναζεν ἀκόμη ὑ-
πό τό πέλαμα τοῦ Γερμανοῦ κατακτητοῦ.

Οὕτως εἷς τήν νῆσον τοῦ Β. Αἰγαίου, Λήμνον, ἐγκαταλει-
φθεῖσαν ὑπό τῶν τελευταίων Γερμανῶν τήν νύκτα τῆς 15ης Ὀ-
κτωβρίου 1944, ἐκυκλοφόρησε μετὰ τινος ἡρας καί συγκεκρι-
μένως τήν 7ην πρωΐνήν, ἡ "Λαοκρατία", φέρουσα ἔνθεν καί ἔνθεν
τοῦ τίτλου της τό σφυροδρέπανον, ἵνα, ὡς τό ὑπ' ἀριθμόν I φύλ-
λον "τῆς τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης" τοῦ Κ.Κ.Ε., γνωρίσῃ εἰς τοὺς
κατοίκους τῆς Νήσου ὅτι "ἡ Μεγαλομάννα Ρωσία νίκησε
τῆ Χιτλερική Γερμανία, ὅτι θά τιμωρηθοῦνε οἱ ἐχτροί τοῦ λαοῦ
ὅτι ἡ γῆ θά μοιραστῇ, ὅτι ἰδρύθησαν λαϊκά δικαστήρια, ὅτι τές
ἀρχές ὅλες τές πῆρε στά χέρια του τό ΕΑΜ καί ὅτι γιά ΕΠΙΣΗ-
ΜΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΘΙΕΡΩΘΗΚΕ Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ".

Τοιαῦται προδοτικαί πανσλαβιστικαί "λαοκρατίαι", τόν
μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ 1944, ἐκυκλοφόρησαν εὐρύτατα εἰς ἀπάσας
τάς Νομαρχίας, τάς Ἐπαρχίας καί τάς Κοινότητας τῆς ὅλης Ἑλ-
λάδος καί εἰς τήν ἰδίαν αὐτήν γλῶσσαν, τήν δημοτικὴν, ἐγράφη-
σαν αἱ ἐγκύκλιοι διαταγαί, αἱ ἀναφοραί καί αἱ προκηρύξεις
τῶν κομμουνιστῶν.

Ἐπειδὴ τοὺς 6ον καί 7ον μ.χ. αἰῶνας, στίφη τῶν τότε

βαρβάρων Ἀβάρων καί Σλάβων ἐπέδραμον μέχρι Πελοποννήσου, οἱ πανσλαβισταί κομμουνισταί διακηρύττουν ὅτι εἶχον καταλάβει ὀλόκληρον τήν Ἑλλάδα καί ὅτι διά τοῦτο, ἤ Ἑλλάς ἀπετίναξε τόν τουρκικόν ζυγόν, οἱ κάτοικοι αὐτῆς δέν ἀμίλουν τήν Ἑλληνικήν γλῶσσαν, ἀλλά τήν Σλαβικήν καί τινάς διαλέκτους. Ὅτι αἱ ἐπιδρομαί αὗται ἀναφέρονται ὑπό τε τῆς Ἑλληνικῆς καί τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, εἶναι γνωστόν. Γνωστόν ὅμως εἶναι καί ὅτι τήν μεγαλυτέραν δόξαν καί ἀκμήν ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία ἐγνώρισεν ἀκριβῶς τούς βον, 7ον καί 8ον αἰῶνας ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων, Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ἀΐτιβερίου Μαυρικίου (πρώτου Ἑλληνοσ αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου), Ἡρακλείου καί τοῦ ἀνταξίου αὐτοῦ ἐγγόνου, συνετοῦ Κωνσταντίνου Παγωνάτου, ὅτε ἡ ἑλληνική γλῶσσα, βαθυτάτας ρίζας ἔχουσα εἰς τήν Γῆν τῶν Ἑλλήνων, ἦτο ἀδύνατον νά ὑποκύψῃ εἰς τήν σλαβικήν.

Πρέπει νά γίνῃ πιστευτόν ὅτι ἡ ἀσηθηεῖσα καί ἀσκουμένη πολεμική κατὰ τῆς Καθαρευούσης καί ἡ ἀπροσδόκητος πεισματώδης προβολή τῆς λεγομένης δημοτικῆς, ὑπῆρξεν ΑΡΧΙΚΩΣ καθαρῶς κομμουνιστική ἐπινόησις. Τάς τοιαύτας δέ ἐπινόησεις καί ἐπιδιώξεις τῶν πανσλαβιστῶν, ὑποχρεούμεθα νά τās λαμβάνωμεν σοβαρῶς ὑπ' ὄφιν. Τό νά προσποιούμεθα ὅτι δέν δίδομεν εἰς αὐτάς σημασίαν ἢ ὅτι δέν τās ἀντελήφθημεν, ἐνῶ ἐφημερίδες κύρους ὡς ἡ ἔγκριτος ἡμερησία "ΕΣΤΙΑ", ἡ ἀνελλιπῶς ἐκδιδομένη ἀπό 80ετίας, ἔγραφεν ἐπανελημμένως σχετικῶς, ὡς ἀκολούθως: "Δέν ἔχει ἄδικον ὁ παρεπιδημῶν ἑλληνοαμερικανός ἀναγνώστης, πού μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ ἀριστερισμός

εἰς τὰ ἀμερικανικά πανεπιστήμια δέν ὑπῆρχε μέχρι πρό δε-
καετίας ἀνόμη, ἀλλ' ἐδημιουργήθη ἐπί τῆς προεδρείας Κέννε-
ντυ, ὅποτε ἡ οἰκογένεια αὕτη ἐπροστάτευσε παντοιοτρόπως
καί ἀποτελεσματικῶς τοὺς διαφόρους ἀχρεῖους κρυπτοκομ-
μουνιστάς καί συνοδοιπόρους πού ἤθελον καθηγητικὰς ἔδρας
εἰς τὰς Ἀνωτάτας Σχολὰς. Ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς διεισδύ-
σεως ἀπεδείχθη τώρα, ὅποτε οἱ ἀριστεροὶ καθηγηταὶ παρασύ-
ρουν τὴν Ἀμερικανικὴν φοιτητικὴν νεολαίαν εἰς τὰς προδο-
τικὰς ἐκδηλώσεις τῆς πολιτικῆς τῆς Πατρίδος των
Μήπως καὶ ἐδῶ δέν ἀπεδείχθη τό ἴδιον;" , ΔΕΝ ΜΑΓ' ΕΠΙΤΡΕ-
ΠΕΤΑΙ.

Τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1822 ὁ Μέγας Διδάσκαλος τοῦ
Γένους, ἀοίδιμος Ἀδαμάντιος Κοραῆς, πρὸς ὃν οὐδεὶς ἐκ τῶν
διανοουμένων Ἑλλήνων δημοτικιστῶν τῆς σήμερον δύναται
νά συγκριθῆ, ἀπεφάνθη περὶ τῆς γλώσσης, ἣν ὤφειλε νά ἀποκτή-
σῃ ἡ ἐλευθερωθεῖσα Ἑλλάς οὕτω: "Τό νά ἐπανέλθωμεν εἰς
τὴν Ἀρχαίαν γλῶσσαν, ὅσον καὶ ἂν τό θέλωμεν, εἶναι ἀδύνα-
τον. Εἶναι ὅμως δυνατόν ἡ βαρβαρωθεῖσα διεφθαρμένη καὶ χυ-
δαία γλῶσσα τῶν ἐλευθερωθέντων Ἑλλήνων νά καλλοπισθῆ. Πρὸς
τοῦτο οἱ λόγιοι τοῦ ἔθνους ὀφείλουν νά ἐκλέξουν τὴν μέ-
σσην ὁδόν. Τό κοινόν ἰδίωμα δέν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητον, ὡς
πρεσβεύουν οἱ μωροί." Οὕτως ἀπεφάνθη περὶ τῆς γλώσσης,
ἣν ὤφειλε νά ἀποκτήσῃ ἡ μετεπαναστατικὴ Ἑλλάς, ὁ σοφώτα-
τος καὶ γλωσσομαθέστατος ἀείμνηστος Ἀδαμάντιος Κοραῆς, δι'
ὃ ἐπέσυρε τὴν μῆνιν τῶν Ἀρχαιστῶν οὓς ἀπεικάλεσε-μωρούς.
Μετ' οὗ πολὺ ὅμως, παρεδέχθησαν πάντες τὴν συμβουλήν του ὡς

σοφωτάτην καί υπό τήν έμπνευσμένην καθοδήγησίν του, καθιερώθη επίσημος γλώσσα του Έλληνικού Έθνους ή μέχρι σήμερον διδασκομένη άπλή Καθαρεύουσα.

Ένιαία καθομιλουμένη ή κοινή, ή όπως τήν λέγουν οί δημοτικισταί-δημοτική, δέν υπήρχεν. Οί υπόδουλοι επί 400 έτη είς τούς Τούρκους Έλληνες, μή διδασκόμενοι καθ'όλοκληρίαν τήν γλώσσαν των, άμίλουν διαφόρους διαλέκτους, αί κυριώτεροι τών οποίων ήσαν ή "Αρβανίτικη", ή Τσακωνική, ή Κουτσοβλαχιική, ή Σαρακατσαναϊκή, ή Μακεδονική, ή Αναρνανική ή Αίτωλική, ή Καραγκουνική καί πολλαί άλλαι.

Έγνώριζον ότι αί διάλεκτοι, άς άμίλουν είς όλην τήν έντασιν τής πρώην Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, ΗΣΑΝ ΔΙΑΛΕΚΤΟΙ ΑΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΘΑΙΒΟΝΤΟ ΑΦΑΝΤΑΣΤΩΣ. Κατόπιν τούτου άς άναλογισθῆ πᾶς τις ψυχραίμως, όπόσον λογικῶς έλύθη τήν κρισιμωτέραν στιγμήν τό γλωσσικόν τής Πατρίδος πρόβλημα καί ποῖον άθλον έπετέλεσεν ή λογία γλώσσα, ήν μᾶς έκληροδότησαν οί όκτώ Καποδίστριαι, ό 'Αδαμάντιος Κοραῆς, Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος, Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος, Γεώργιος Μιστριώτης, 'Ανδρέας Κάλβος, ό Μέγας εύεργέτης Νεόφυτος Δούκας, ό Νικηφόρος Θεοτόκης, 'Ηλίας Τανταλίδης, Γεώργιος Ζαλοκώστας, 'Ιωάννης Καρασούτσας, Θεόδωρος 'Ορφανίδης, 'Ιωάννης 'Υψηλάντης, 'Αχιλλεύς Παράσχος, 'Αγγελος Βλάχος, Λάμπρος Φωτιάδης ή Καταρτζής, 'Αθανάσιος 'Υψηλάντης, Σπυρίδων Βασιλειάδης, 'Αλέξανδρος Βυζάντιος, 'Αλέξανδρος Ρίζος Ραγκαβής, 'Αλέξανδρος 'Ιωάννου 'Υψηλάντης, Μηνᾶς Μηνωίδης, Κωνσταντῖνος Μουσοῦρος, 'Αριστομένης Προ-

βελέγγιος, Δημήτριος Στροῦμπος, Πέτρος Στροῦμπος, Ἀναστάσιος Χρηστομάνος, Κλῆν Στέφανος, Κυπάρισσος Στέφανος, Κωνσταντῖνος Ὑψηλάντης, Ἰάκωβος Μάνος ἢ Ἀργεῖος, Ἀλέξανδρος Σοῦτσος, ὁ ἰατρός καί λόγιος Μανουήλ Μάνος, Θρασύβουλος Μάνος, Ἀνδρέας Συγγρός, Κωνσταντῖνος Ραγιαβῆς, Τιμολέων Ἀργυρόπουλος, Στέφανος Κωνσταντίνου Καραθεοδωρῆς, Ἰωάννης Ἀρβαντινός, Διομήδης Κυριακοῦ, Ἀναστάσιος Κυριακοῦ, Νικόλαος Κυριακοῦ, Κλεῶν Ραγιαβῆς, Χαράλαμπος Χριστόπουλος, Σπυρίδων Καλογερόπουλος, Νικόλαος Καλογερόπουλος, Νικόλαος Λογάρης, Κωνσταντῖνος Χρηστομάνος, Κωνσταντῖνος Μάνος, Δημήτριος Στροῦμπος, Πέτρος Στροῦμπος, Εὐάγγελος Σοφοκλῆς, Ἀριστομένης Κουρτίδης, Κωνσταντῖνος Ἀσώπιος, Ἀνδρόνικος Πάϊιος, Εἰρηναῖος Ἀσώπιος, Παναγιώτης Ἀνδρόνικος, Ἀλέξανδρος Κωνσταντίνου Ὑψηλάντης, Ἐμμανουήλ Βερνάρδος, Ἰωάννης Ζαμπέλιος, Ἰάκωβος Ἀργυρόπουλος, Δημήτριος Κωνσταντίνου Ὑψηλάντης, Σπυρίδων Ζαμπέλιος, Κωνσταντῖνος Βικέλας, Δημήτριος Βικέλας, Ἰάκωβος Ρῆζος Νερουλός, Ἀθανάσιος Χριστόπουλος, Κωνσταντῖνος Κοντογόνης, Ἀνθιμὸς Γαζῆς, Μιχαήλ Ἀποστολίδης, Θεόκλητος Φαρμακίδης, Γεώργιος Ράλλης, Ἰωάννης Μελάς, Θεόφιλος Καΐρης, Γεώργιος Μαυροκορδάτος, Περικλῆς Ἀργυρόπουλος, Ἀναστάσιος Γούδας, Στέφανος Οἰκονόμος, Κωνσταντῖνος Κόντος, Ἰωάννης Γεωργίου Γεννάδιος, Ἄγγελος Τσοουκαῶς, Πέτρος Παπαρρηγόπουλος, Γεώργιος Λασσάνης, Ἀρβανιτάκης Λέανδρος, Γεώργιος Ἀρβανιτάκης, Σπυρίδων Μηλιαράκης, Ἀντώνιος Πολυλάς, Ἰάκωβος Πολυλάς, Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, Νεόφυτος Βάμβας, Ἀντώνιος Μηλιαράκης, Κωνσταντῖνος Μητσόπουλος, Γεώργιος Ζαλο-

κώστας, Σπυρίδων Πήλικας, Ἰωάννης Βοῦρος, Ἰωακείμ Βοῦρος, ὁ ρήτωρ καὶ σωτήρ τῆς Πατρίδος Γεώργιος Γεννάδιος, Ἡρακλῆς Βασιάδης, Κοντός Πολυζώης, Συμεών Καβάσιλας, Θεόφιλος Κορυδαλλεύς, Εὐγένιος Βούλγαρης, Ἰωάννης Ζυγομαλᾶς, Θεόδωρος Ζυγομαλᾶς, Θεόδωρος Ζυγομαλᾶς, Γεώργιος Αἰτωλός, Λεονάρδος Μηνδόνιος, Διαμαντής Ρύσιος, Ἐμμανουήλ Ροΐδης, Στέφανος Κουμανούδης, ὁ Διδάσκαλος τοῦ Γένους Σιαρλᾶτος Βυζάντιος, Δημήτριος Βερναρδάκος, Δημήτριος Σεμιτέλος, Κωνσταντῖνος Μαυροκορδάτος, Ἰωάννης Βοῦρος, Ἀναστάσιος Λευκίας, Βασίλειος Λάκων, Νικόλαος Κωστής, Κωνσταντῖνος Κωστής, Ἡροικῆς Βασιάδης, Γεωργάκης Ὀλύμπιος, Ἰωάννης Ὀλύμπιος, Ἀλέξανδρος Πάλλης, Νεόφυτος Βάμβας, Γεώργιος Βούρης, Κωνσταντῖνος Νέγρης, Κωνσταντῖνος Σχινᾶς, Δημήτριος Σχινᾶς, Στέφανος Ξένος, Σπυρίδων Λάμπρος, Σπυρίδων Μαγγίνας, οἱ ἰδρυταί τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας Νικόλαος Σκουφᾶς, Ἀθανάσιος Τσακάλωφ καὶ Ἐμμανουήλ Ξάνθος, οἱ διδάξαντες εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν, τὴν ἰδρυθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου ἐν Κωνσταντινουπόλει περί τό 1460 εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν τῆς Χάλκης, εἰς τὴν Ἐμπορικὴν Σχολήν τῆς Χάλκης, εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολήν τῆς Σμύρνης τὴν ἰδρυθεῖσαν ἐν ἔτει 1733 μετὰ πλουσίας Βιβλιοθήκης καὶ ἀξιολόγου Μουσείου, εἰς τό παρά τὴν Εὐαγγελικὴν Σχολήν ἀνεγερθέν Φιλολογικόν Γυμνάσιον, εἰς τὴν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν Κερκύρας καὶ εἰς δεκάδας ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων καθαρῶς Ἑλληνικῶν, λειτουργησάντων μέχρι τοῦ Α. Παγιοσμίου

Πολέμου εἰς Ρωσίαν, Ρουμανίαν, Τουρκίαν, Ἰταλίαν, Αὐστροίαν, Αἴγυπτον καὶ λοιπὴν Εὐρώπην.

Αὐτοὶ ἐφοίτησαν καὶ ἐμορφώθησαν εἰς διαφόρους ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος σχολάς. Αὐτοὶ ἐδίδαξαν καὶ αὐτοὶ κατέλιπον χρησιμώτατα καὶ περισπούδαστα συγγράμματα εἰς τὴν Καθαρεύουσαν, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἐσμίλευσαν, ὥστε ὅταν πρὸ 70ετίας ἐπρόβαλεν ἀναιδῶς ἡ Ψυχαρικὴ καταισχύνη, ἐξάνεστη τὸ Πανελλήνιον καὶ ἤρμησε πρὸς καταδίωξιν τῆς μέση-μαιοφόρου τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀπάσας τὰς ἐφημερίδας, μηδέ μιᾶς ἐξαιρουμένης. Οὕτως, ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ἀποκρούσας τὴν κατὰ τῆς γλώσσης του ἀπειλήν, ἐξηκολούθησεν ἔχων ἐπίσημον λογίαν του, τὴν Καθαρεύουσαν.

Οὐδεὶς συνειδητὸς, καλῆς πίστεως καὶ λογικὸς Ἕλληνας ἀρνεῖται ὅτι χάρις εἰς τὸν ἀπὸ τοῦ 1750 καὶ πρότερον, καταβαλλόμενον ὑπὸ τῆς Ἀρχαϊζούσης ἀρχικῶς καὶ τῆς Καθαρεύουσης κατόπιν μόχθον, διελύθη τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας, ἦτοι τὸ σύμφυρμα τῶν ἀναριθμητῶν διαλέκτων τῆς ἀγραμματοσύνης, πρὸς δέ καὶ ὅτι χάρις εἰς τὴν λογίαν Καθαρεύουσαν ἐπιτυγχάνεται ἡ ὁσημέραι ἀφομοίωσις τῶν διαλέκτων, ἣτις ἀφομοίωσις, ἐξελισσομένη, θά διαμορφωθῇ ταχέως εἰς ἐνιαίαν καθομιλουμένην Καθαρεύουσαν.

ΣΥΝΕΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΟΓΙΚΟΝ Ν' ΑΝΑΚΟΥΩΜΕΝ ΤΗΝ ΡΑΪΔΑΙΑΝ ΕΞΕΛΙΞΙΝ ΤΗΣ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΣ ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΕΨΩΜΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΟΣ.

ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΝΘΥΜΗΘΩΜΕΝ ΤΗΝ ΑΡΒΑΝΙΤΙΚΗΝ, Η ΟΠΟΙΑ ΕΠΙ ΑΙΩΝΑΣ ΕΜΟΛΥΝΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΝ ΤΟΥ

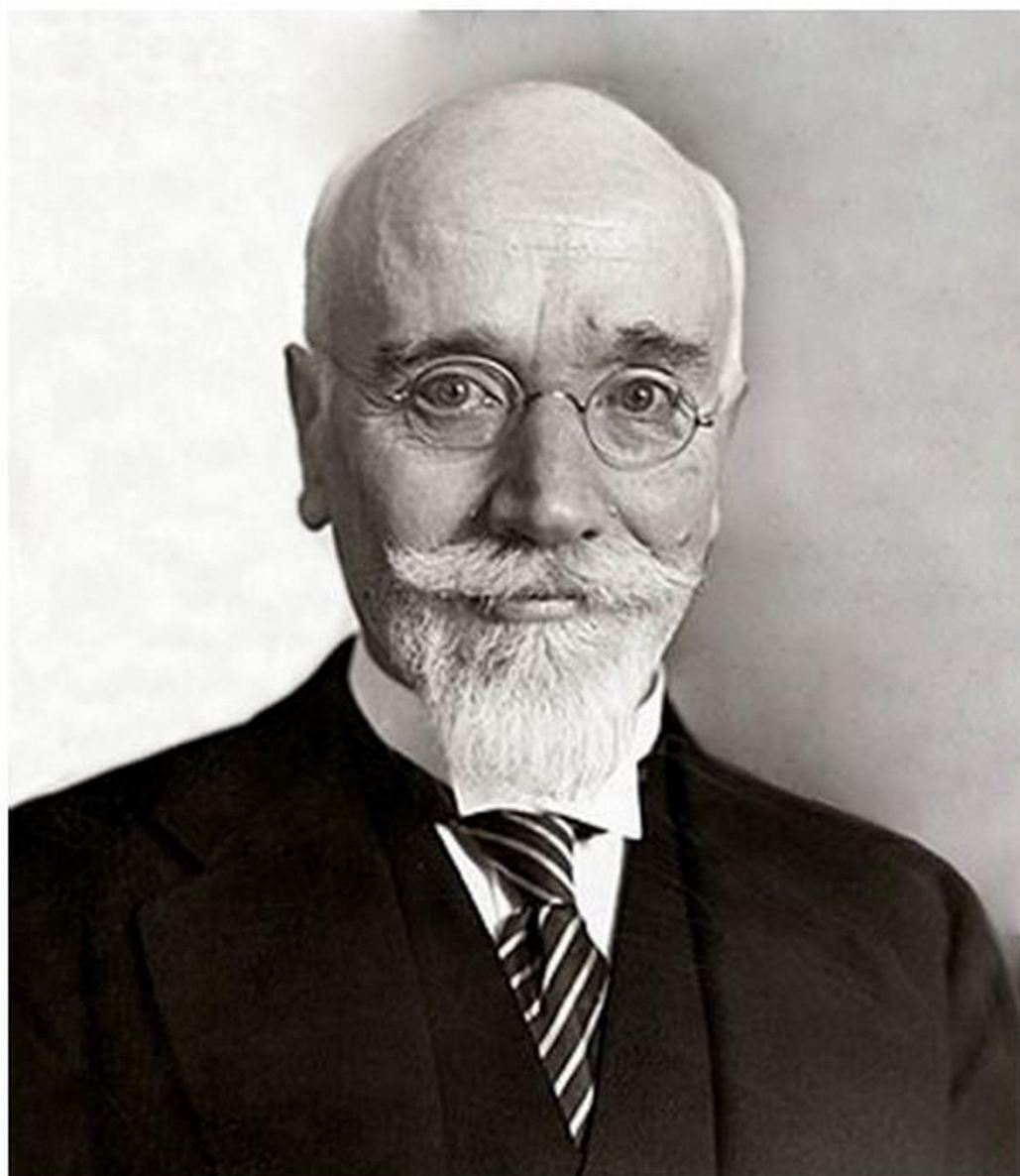
ΚΛΕΙΝΟΥ ΑΣΤΕΩΣ, ΔΙΑ ΝΑ ΕΚΤΙΜΗΣΩΜΕΝ ΤΟ ΤΙΤΑΝΕΙΟΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΗΣ.

ΑΡΚΕΙ Ο ΟΙΟΣ ΔΗΠΟΤΕ ΕΝΗΛΙΞ Η ΥΠΕΡΗΛΙΞ ΝΑ ΣΥΓΚΡΙΝΗ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΗΤΙΣ ΩΜΙΛΕΙΤΟ ΠΡΟ 30ετίας ἢ 40ετίας ἢ 50ετίας ΜΕ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΗΝ ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑΝ ἢ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ἢ εἰς τό ΧΩΡΙΟΝ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑ ΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΘΗ ΕΞ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΛΟΓΙΑΝ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΝ.

Ἡ Καθαρεύουσα εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία συνεκίνησε καί ἐνεθουσίασε ἐπὶ 150 ἔτη τὰ πλήθη τῶν Ἑλλήνων καί τὰς ἐνόπλους ἡμῶν Δυνάμεις καί ἐθαυματοργήσαμεν εἰς ὅλους τοὺς κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος μας πολέμους.

Εἰς τὴν λογίαν Καθαρεύουσαν ἠγόρευσαν πάντες οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς Ἑλλάδος, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων κατέλιπον περισπούδαστα συγγράμματα, τὰ ὅποια οἱ πολέμιοι τῆς Καθαρευούσης, δέν ἠσθάνθησαν, δυστυχῶς, ὑπόχρεοι νά μελετήσουν προτοῦ ἀποδυθοῦν εἰς τόν ΑΔΥΣΩΠΗΤΟΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΛΟΓΙΑΣ ΤΩΝ ΓΛΩΣΣΗΣ ΑΝΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ.

Ἀλλά διὰ τόν οἶον δῆποτε σοβαρόν Ἑλληνα, ὑπάρχει καιρός πάντοτε. Δέν εἶναι ποτέ ἀργά νά μελετήσῃ τὰ συγγράμματα καί τοὺς ἐκφωνηθέντας λόγους τοῦ Ἐθνάρχου καί γίγαντος τοῦ λόγου τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος ἀειμνήστου Ἐλευθερίου Βενιζέλου, τοῦ Ἀνδρέου Μιχαλακοπούλου τοῦ ἀριστεύσαντος εἰς τό Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, τοῦ εὐφραδοῦς Χαραλάμπου Χριστοπούλου, Δημητρίου Γούναρη, Γεωργίου Καφαντάρη, Γεωργίου Παπανδρέου, Θεμιστοκλέους Σοφούλη, Ἀλεξάνδρου Παπαναστασίου, Παναγιώτου Κανελλοπούλου, Σπυρίδωνος Λεωνίδου Παλάσια, Ρήγα

‘Ο δικαίως αποκληθείς ΕΘΑΡΧΗΣ και ΠΑΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
πολυθρύλητος αείμνηστος ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Παλαμήδη, Μιχαήλ Ποτλή, Ἐμμανουήλ Ρέπουλη, Εὐγενίου Ζαλο-
κώστα, Κλῶν Στεφάνου, Κυπαρίσσου Στεφάνου, Διονυσίου Στεφά-
νου, Παναγιώτη Πετρίδη, Μαρκεζίνη, Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου,
Κωνσταντίνου Δεληγιάννη, Θεοδώρου Δεληγιάννη, Κυριακούλη
Μαυρομιχάλη, Λεωνίδου Μελά, Σπυρίδωνος Μελά, Ἰωάννου Μετα-
ξᾶ, Ἐπαμεινώνδα Δεληγιώργη, Ἡλία Κανελλοπούλου, Νικολάου
Δραγούμη, Ἴονος Δραγούμη, Δημητρίου Ράλλη, Γεωργίου Ράλλη,
Κωνσταντίνου Ράλλη, Κωνσταντίνου Καραμανλή, Ἀλεξάνδρου Πα-
πάγου, Χαριλάου Τρικούπη, Σπυρίδωνος Τρικούπη, Λάμπρου Κορο-
μηλά, Δημητρίου Καλογεροπούλου, Παναγιώτου Καλογεροπούλου,
Στεφάνου Δραγούμη, Γεωργίου Φιλαρέτου, Τιμολέοντος Φιλήμονος,
Ρόικου Χοϊδᾶ, Ἀντωνίου Χρηστομάνου, Δημητρίου Χρηστίδη, Διο-
νυσίου Στεφάνου, Ἰωάννου Τσίριμνίου, Κωνσταντίνου Τσάτσου,
Κωνσταντίνου Τσουκαλά, Ἐμμανουήλ Τσούδεροῦ, Σοφοκλέους Βε-
νιζέλου, Κωνσταντίνου Στεφανοπούλου, Στεφάνου Στεφανοπούλου,
Ἀλεξάνδρου Μυλωνᾶ, Γεωργίου Μυλωνᾶ, Γεωργίου Ἀλεξάνδρου
Μυλωνᾶ, Γερασίμου Μαυρογιάννη, τῶν ἰθυνόντων νῦν τὰς τύχας
τῆς Ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος, Γεωργίου Παπαδοπούλου, τοῦ ὁ-
ποίου οἱ λόγοι εἰς ρέουσιν καθαρύουσιν ἀποτελοῦν, εἰς τὴν
πραγματικότητα "ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΜΑΣ", τῶν Ἀντιπροέδρων Στυλια-
νοῦ Παττανοῦ καὶ Νικολάου Μακαρέζου, ἀμφοτέρων ὁμιλητῶν εἰς
ἄπταιστον καθαρύουσιν καὶ πολλῶν ἄλλων, ἵνα γνωρίσῃ τό με-
γαλεῖον τῆς Δογίας Καθαρευούσης ἀφ' ἑνός καὶ ἵνα παραδεχθῆ
ἀφ' ἑτέρου τό κατάθλιπτικόν τῶν ἐπιδιώξεών του καὶ τὴν σμι-
κρότητά του, παραβαλλομένην πρὸς τὴν κολοσσιαίαν ἔθνικὴν
πνευματικὴν δραστηριότητα ἐκάστης τῶν προαναφερθεισῶν

έξεχουσῶν πολιτικῶν φυσιογνωμιῶν τοῦ "Ἔθνους μας.

Διατί τόν κατά τῆς Καθαρευούσης πόλεμον, οἱ ἐχθροί αὐτῆς - δέν τόν ἐκήρυξαν ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἐθνάρχου Ἐλευθερίου Βενιζέλου τοῦ καί Μεγαλοουργοῦ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος τῆς Συνθήκης τῶν Σεβρῶν, ἢ ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ ὑπερλάμπρου ἀστέρος τοῦ "Ἐπους 1940-1941 Ἰωάννου Μεταξᾶ, ἢ ἐπί τῶν ἡμερῶν τοῦ ἐνδοξοτάτου Μεγάλου Ἑλληνοσ "Αλεξάνδρου Παπάγου; Διατί τόν ἐκήρυξαν ΕΠΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔ;

Δέν πρέπει νά λημονῶμεν ὅτι τήν Καθαρεύουσαν τήν διδάσκονται ὅλοι οἱ ξένοι ἀνταποκριταί καί ὅλοι οἱ ἀνήκοντες εἰς τόν διπλωματικόν κλάδον ἄλλοεθνεῖς, οἵτινες ἐρχόμενοι εἰς τήν Ἑλλάδα θλίβονται εἰλικρινῶς, μέχρι σημείου νά κινοῦν τήν κεφαλήν περιφρονητικῶς, διότι ἀπό τινος χρόνου συναντῶνται τυχαίως μόνον, ἀλλά συχνάκις, μετά τῆς ἀθιγγανίδος δημοτικῆς.

Οἱ ξένοι διανοούμενοι, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς θεωροῦμεν ξένους πρὸς τὰ τοῦ οἴκου μας, γινῶσται τῆς τρισενδόξου ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἔρχονται ὡς προσκυνηταί εἰς τήν Γῆν τῶν Ἑλλήνων Ἐκείνων, ἃν τήν γλῶσσαν ἐδιδάχθησαν, μὴ φανταζόμενοι ὅτι ὑπάρχουν Ἑλληνες, κυρίαν ἀπασχόλησιν ἔχοντες τήν χυδαιοποίησιν τῆς τιμῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἐπισήμου Καθαρευούσης, διὰ τῆς γνωστῆς τοῖς πᾶσι μεθόδου τῆς διαφοροποιήσεως τῶν λέξεών της.

Ἐλαχίστη ἔνδειξις τῆς ἀγάπης τῶν ξένων διανοουμένων πρὸς τήν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἣν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος διέδωκεν εἰς τὰ πέρατα τοῦ γνωστοῦ τότε κόσμου, εἶναι τό

ἐξῆς πλακάτ, τό ὁποῖον ἔφερον χιλιάδες διαδηλωτῶν μαθητῶν τῶν Γυμνασίων τῆς Ὀλλανδίας εἰς "Ἀμστερνταμ ἐν ἔτει 1962, διότι ἡ πατρίς των εἶχεν ἀποφασίσει νά καταργήσῃ τό μάθημα τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν εἰς τά Ὀλλανδικά Γυμνάσια.

"ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΧΩΡΙΣ ΑΡΧΑΙΑ ἙΛΛΗΝΙΚΑ

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΣΩΜΑ ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ."

Δικαιοῦνται, ὡς ἐκ τούτου, οἱ ξένοι διανοούμενοι, ὅχι μόνον νά ἐκφέρουν γνώμην περί τῆς ὀμιλουμένης καί γραφομένης σήμερον γλώσσης μας, ἀλλά καί νά κρίνουν καί κατακρίνουν ἡμᾶς.

Οἱ ἄλλοεθνεῖς διανοούμενοι πιστεύουν ὅτι πᾶσαι αἱ λέξεις τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, τῆς Ἀρχαϊζούσης καί τῆς Καθαρευούσης, εἶναι ἐπιτεύγματα θεῶν καί ἱερά καί ὅτι ὡς τοιαῦτα εἰς οὐδένα ἐπιτρέπεται νά τās διαφοροποιῇ καί δῆ αὐθαιρέτως, πρὸς χυδαιοποίησίν των. Δι' αὐτόν τόν λόγον, οἱ πολέμιοι τῆς Καθαρευούσης, καθὼς πράττουν παραδειγματιζόμενοι ἀπό τό βιβλιάριον "Ἡ Ρομενικὴ γλῶσσα" τοῦ Ἰωάννου Βηλαρά, τό γραφέν εἰς τήν διάλεκτον τῶν Ἰωαννίνων τελείως ἀνορθόγραφον, χωρίς α χωρίς τόν ῥις, χωρίς διφθόγγους καί χωρίς διπλᾶ γράμματα καί ἀπό τήν δήλωσιν τοῦ Ἰωάννου Ψυχάρη: "ὅταν ἡ δημοτικὴ μας γλῶσσα δέν ἔχει μιά λέξη πού μοῦ χρειάζεται, πέρνω τή λέξη ἀπό τήν Ἀρχαία καί προσπαθῶ ὅσο μοῦ εἶναι δυνατό νά τῆ ταιριάξω μέ τήν γραμματικὴν τοῦ λαοῦ". . . . , τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον εἶναι συλλογισμός ἀδιστάκτου ἀνθρώπου, ἀποβλέποντος εἰς τήν διά τῆς αὐθαιρεσίας ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τοῦ ἐγχειρήματός του.

Οί πληροφορούμενοι πάντα ταῦτα τῶν Γραμμάτων ξένοι, δέν λυποῦνται οὐδέ θλίβονται διά τούς Βηλαρᾶ καί Ψυχάρην, ἀλλά διά τούς ὀπαδούς αὐτῶν, τούς ἄνευ λόγου ὑποδουμένους τόν ρόλον τοῦ γλωσσαμύντορος καί βάλλοντας μετά πάθους καί μίσους κατά τῆς ἐπισήμου γλώσσης τῆς Πατρίδος τῶν ὁμοῦ μετὰ τῶν πανσλαβιστῶν κομμουνιστῶν, τῶν ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν τῶν Ἑλλήνων.

Αὐτοί οἱ συνοδοιπόροι τῶν προδοτῶν κομμουνιστῶν, πρό δευκαετίας περίπου, ἐξέδωσαν καί "Γραμματικήν τῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ", τήν ὁποίαν ὅμως καί εὐτυχῶς, ἀπέσυρεν ἐγκαίρως, ἡ Ἐθνική Ἐπαναστατική Κυβέρνησις τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967, ἐν τῇ ἐπιδιώξει της νά θεραπεύσῃ ὁμοῦ μετ' ἀναριθμῶν ἄλλων καί αὐτήν τήν πωδῆ ἅμα καί δυσώδη ἐθνικήν πληγῆν.

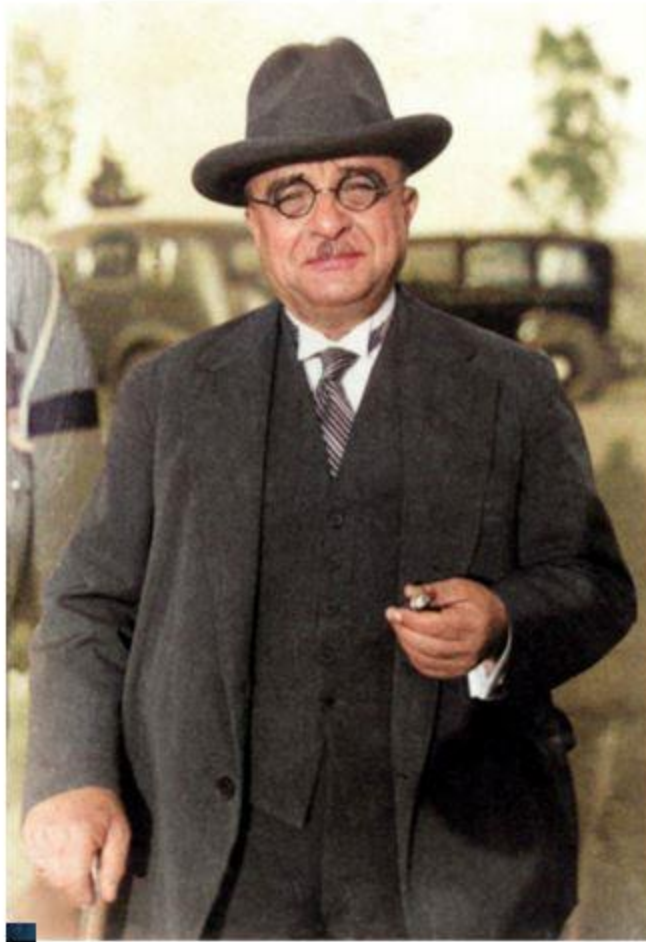
Περί τῆς γραμματικῆς αὐτῆς ὁ ἴδιος συνθέτης καί ἐκδό-
της ἀντιληφθεὶς ὅτι, παρά τὰς ἐνατοντάδας τῶν κανόνων καί
τὰς 280 ἐπεξηγηματικὰς παραγράφους, ἔγεμεν ὑπερβολῶν, ἐλλεί-
ψεων καί ἀσυναρτησιῶν, ἔλεγεν εἰς τόν πρόλογον, ὑποτιμῶν
τήν νοημοσύνην πάντων καί κρυπτόμενος ἀνερευθιάστως ὀπι-
σθεν τοῦ δείκτου του: "... περιωρίστησαν σημαντικὰ τὰ
παραδείγματα, παραμερίστησαν δευτερώτερα ζητήματα, παρατη-
ρήσεις, πληροφορίαι ἰδίως ἱστορικαί καί συντακτικαί, ἀπλο-
ποιήθησαν διατυπώσεις καί ὀρισμοί κ.τ.λ.", ἐνῶ ἦτο πλέον
ἢ βέβαιος, ὅτι ὁ οἶος δήποτε μελετητῆς ἢ ἀπλοῦς ἀναγνώστης,
θά διηρωτᾶτο, ἂν τό βιβλίον του αὐτό ἦτο ὀρθόν νά λέγεται
γραμματική. Ἀπόδειξις ὅτι οὕτω διηρωτῶντο καί οἱ μαθηταί,
ὅταν ἐν τῶν οἰκείων κεφαλαίων ἐμάνθανον ὅτι τό ἀρτοποιεῖ-

ον λέγεται φωμάδικο, ὁ κτηνίατρος ἀλογογιατρός, ἡ παράγραφος ὁ παράγραφος, τὰ συνηρημένα συναιρεμένα, κτλ. κτλ. κτλ, ἰδίᾳ δέ τήν ἡμέραν τῆς παραδόσεως τοῦ μαθήματος τῶν μεγενθυνητικῶν "κεφάλαια, μύθος, πόδαρος, βαρέλα, γυναικάρια, φωνάρα, γάταρος, κολοκύθαρος, παραμύθαρος, ἀγγουρομάνα, μαξιλαράκια, μαξιλαρομάνα, χεράκια, ματάρια, γαϊδουράκια, μηδενικοῦρα, μεθύστακας, ξέρακας, κοντούλιακας, στραβούλιακας κτλ. κτλ, λέξεις τὰς ὁποίας οἱ γονεῖς ποτέ δέν ἐφαντάζοντο ὅτι τὰ τέκνα των θά τὰς ἐδιδάσκοντο ὑπό διδασκάλων εἰς τό σχολεῖον. Καί σημειωθήτω ὅτι περί ὀρθογραφίας εἰς τήν ἐν λόγω γραμματικὴν οὐδόπως ἐγένετο μνεῖα.

"Ἐτερος πολέμιος τῆς Καθαρευούσης, ὑποτιμῶν τήν κημοσύνην τῶν Ἑλλήνων, δέν ὁμολογεῖ ὅτι ἐνεπλάκη ἐν τοῖς ἀλύτοις δεσμοῖς τοῦ Θεοῦ Ἡφαίστου, ἀλλά λέγει καί αὐτός, ὡς ὁ πονήσας τήν ἀνωτέρω γραμματικὴν, τὰ ἐξῆς ἀσυναφῆ καὶ ἀσυνάρτητα:
"... δέν πρέπει δηλαδή νά μᾶς φοβίξῃ πού ἡ γλῶσσα ξεφεύγει ἀπό αὐστηροῦς κανόνες καὶ δέν παίρνει ὅπως θά ἐπιθυμούσαμε σχηματικὸ καθορισμό. Ἡ ἐπιθυμία μας εἶναι ἀπαίτηση τῆς λογικῆς πού θέλει νά βάζῃ αὐστηρὴ τάξιν σέ ὅλα καὶ νά τὰ καθυλάνῃ. "Ἄς μὴν ἐπιδιώκουμε τήν εὐκολία. Ἡ γλῶσσα μας ἄλλως τε μπαίνει σέ κανονικὴ τάξιν χωρὶς ἐκβιασμούς καὶ χωρὶς θυσία τῆς ζωντανῆς πολυμορφίας της.

Εἶναι καὶ θά παραμείνῃ γλῶσσα πλούσια" ::::

Δέν ὁμολογεῖ εὐθέως ὅτι ἡ προσφερομένη δημοτικὴ δέν δύναται νά ἔχῃ ἰδικούς της κανόνες, ἀλλά λέγει "δέν πρέπει νά μᾶς φοβίξῃ πού ἡ γλῶσσα ξεφεύγει ἀπό αὐστηροῦς κανόνες καὶ

Ο ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

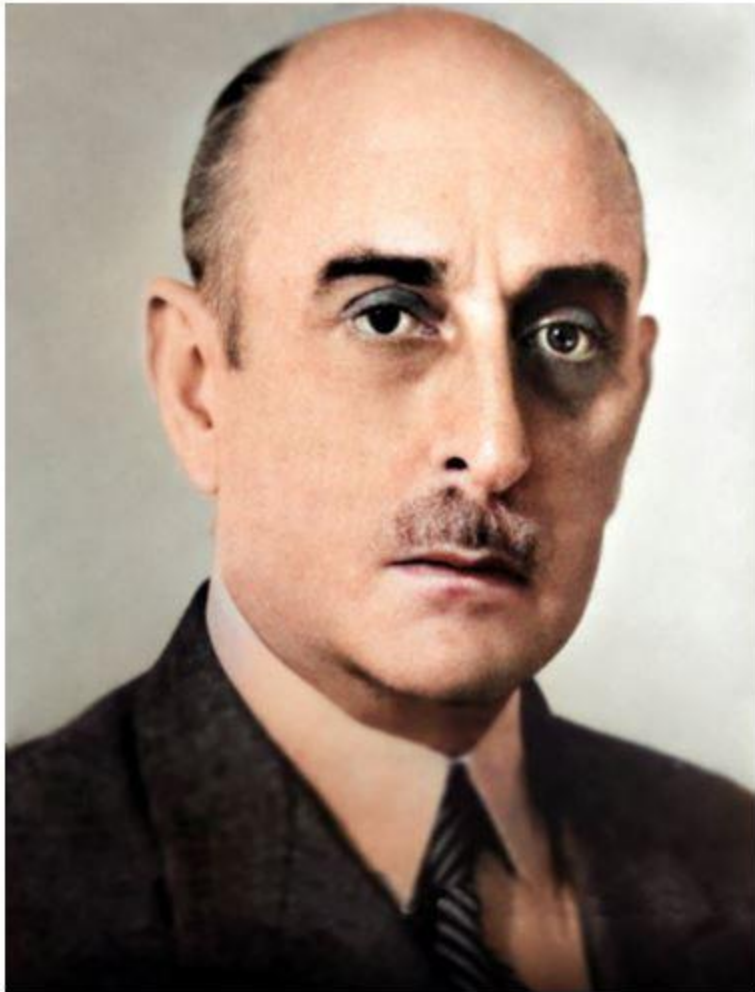
δέν παίρνει σχηματικό καθορισμό". Καί ὅταν μία γλῶσσα σαν-
φασονιστική, ὡς ἡ λεγομένη δημοτική, δέν δύναται νά ἀποκτή-
ση σχηματικόν καθορισμόν, εἶναι δυνατόν οἱ μὲν νά τήν διδά-
ξουν, οἱ δέ νά τήν ἐκμάθουν;

"Ἄς μὴν ἐπιδιώκουμε τήν εὐκολία". Ἄγουν οὕτω διό-
τι τήν κυνηγοῦν νυχθημερόν καί δέν δύναται νά τήν συλλά-
βουν, ἐπειδή δέν δύναται νά ἐξέλθουν ἀπό τό τέλμα, ἐντός
τοῦ ὁποίου ἐρρίφθησαν τ φλωθέντες ὑπό τοῦ μίσους των πρὸς
τήν καθαρύουσαν.

Ποία εἶναι ἡ ζωντανή πολυμορφία, ὅχι μόνον τῆς προσφε-
ρομένης εἰς τήν Ἑλλάδα ὑπό τῶν ἐχθρῶν τῆς Καθαρευούσης,
δημοτικῆς, ἀλλά καί τῆς οἴας δῆποτε κοινῆς γλώσσης τοῦ λαοῦ
τοῦ οἴου δῆποτε ἔθνους; Ποῖα τὰ χαρακτηριστικά τῆς ζωντα-
νῆς πολυμορφίας τῆς γλώσσης, λαοῦ τελείως ἀστοιχειώτου καί
δή ὑποδούλου ἐπὶ 400 ἔτη; ΤΟ ΒΑΘΥ ΣΚΟΤΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΘΕΙΑΣ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ Η ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΕΛΛΕΙΕΙΣ ΟΙΑΣ ΔΗΠΟΤΕ ΕΠΙ-
ΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΣ.

Διατί λέγουν ἀσυστόλως, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῶν προσφερομένη
δημοτική "εἶναι καί θά παραμείνη γλῶσσα πλούσια";, ἀφοῦ
δέν τό πιστεύουν; Μήπως διότι οὐδεὶς τοὺς ἀπαγορεύει νά
ἀρπάζουν ἀπό τό ἀνεξάντλητον λεξιλόγιον τῆς Καθαρευούσης
ὅσας λέξεις χρειάζονται τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν, ἀφοῦ πρῶ-
τον τὰς μεταμφιέσουν εἰς λέξεις τῆς ἀρεσκείας των ὡς: ἰδρύα-
νε ἀντί ἰδρυον, ὁ ἀναγεννημός ἀντί ἡ ἀναγέννησις, ἡ ἀναπτέ-
ρωση ἀντί ἡ ἀναπτέρωσις, λεηλατήθησαν ἀντί ἐλεηλατήθησαν,
συντέλεσε ἀντί συνετέλεσε, συναντιέται ἀντί συναντᾶται,

ιδρύθησαν αντί ιδρύθησαν, αδυνατώντας αντί αδυνατών, παρουσιάζονται αντί παρουσιάζονται, τῆς δεύτερης ποιότητος, αντί τῆς δευτέρας ποιότητος, πολύπλευρης ἔρευνας ὀλάκερης ζωῆς αντί πολυπλεύρου ἐρεύνης ὀλοκλήρου ζωῆς, μακριᾶς διαδικασίας, αντί μακριᾶς διαδικασίας, τὴν γρηγοράδα τῆς ἀστραπῆς, αντί τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς, σοβαρῆς ἔρευνας αντί σοβαρᾶς ἐρεύνης, καταργιέται αντί καταργεῖται, χαρακτηρίζει αντί χαρακτηρίζει, ἡ μίμηση-ἡ μίμησις, ὁ ἥρωας-ὁ ἥρωας, ἡ ἐμβάθυνση-ἡ ἐμβάθυνσις, πῖοῦ κάτω-κατωτέρω, γιομίζουμε-πληροῦμεν, συγκέντρωσε-συνεκέντρωσε, ὁ παράγοντας- ὁ παράγων, δέν πεθύμησανε-δέν ἐπεθύμησαν, μοίχεψαν-ἐμοίχευσαν, τοὺς Ἕλληνες ἀναγνώστες -τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώστας, θάνακηνύσανε-θ' ἀνεκηνύσαν, τὴν ἀπόδωσε-τὴν ἀπέδωσε, τῆς ἔγκλισης-τῆς ἐγκλίσεως, συνταυτίζονται-συνταυτίζονται, τῆς στερεῆς-τῆς στερεᾶς, τῆς φύσης-τῆς φύσεως, νά ἐπαναληφθῆ-νά ἐπαναληφθῆ, τέσσερις καὶ τέσσερις-τέσσαρες, τίς διάμετρος-τάς διαμέτρους, ἐγκαταλείφθηκα-ἐγκατελείφθη, ἐγκατάλειψα-ἐγκατέλειψα, παραχωρήθηκε-παρεχωρήθη, ἐγκατασταίνω-ἐγκαθιστῶ, ἡ μονολεχτικὴ-ἡ μονολεκτικὴ, ἀπόκτησα-ἀπέκτησα, τῆς ἐξιδανίκευσης-τῆς ἐξιδανικεύσεως, τὴν ποίηση-τὴν ποίησιν, τῆς ἄσκησης-τῆς ἀσκήσεως, ἀποδίδονταν-ἀπεδίδετο, ἐκλαμβάνονταν-ἐξελαμβάνετο καὶ ἐξελαμβάνοντο, θεωροῦνταν-ἐθεωρεῖτο καὶ ἐθεωροῦντο, προσαρμόζονταν-προσηρμόζετο καὶ προσηρμόζοντο, διακινουῦνταν-διεκινεῖτο καὶ διεκινουῦντο, χρησιμοποιοῦσαν-ἐχρησιμοποιοῦν, προστέθηκαν-προσετέθησαν, περιορίστηκαν-περιωρίσθησαν, ὑπογραμμίστηκε-ὑπεγραμμίσθη, ἀναπτύξανε-ἀνέπτυξαν, στρεφότανε-ἐστρέφετο καὶ

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΚΑΙ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΓΟΣ

ἔστρέφοντο, ἀποχτοῦσε-ἀπέκτα, ὀργανωθήκανε-ὠργανώθησαν, ἀπο-
λαύσανε-ἀπήλαυσαν, ἐνημερωθήκανε-ἐνημερώθησαν, ἐκφραζότανε-
ἐξεφράζετο, παρακολουθούσανε-παρηκολούθουν, ἡ λήξη-ἡ λήξεις,
ἀπόφευγε-ἀπέφευγε, κινδυνέφανε-ἐκινδύνευσαν, τελικά-τελικῶς,
τόν ἀποκαλέσανε-τόν ἀπεκάλεσαν, ἐπιχειρήθηκε-ἐπεχειρήθη,
τοποθετήσανε-ἐτοποθέτησαν, διδάσκουμε-διδάσκομεν, μαθαίνουμε-
μανθάνομεν, μορφωθήκανε-ἐμορφώθησαν, ἐπικοινωνήσανε-ἐπικοι-
νήσαν, συμπεριφερόταν-συμπεριεφέρετο, ἡ τάξη-ἡ τάξεις, τῆς
βάσης-τῆς βάσεως, ἡ ἀνίχνευση-ἡ ἀνίχνευσις, στρατολογοῦσε-
ἔστρατολόγει, ἡ ἀποφασιστικότητα-ἡ ἀποφασιστικότης, ἡ ἀναχώ-
ρηση-ἡ ἀναχώρησις- τῆς ἀφίξης-τῆς ἀφίξεως, τῆς δημοτικότητας-
τῆς δημοτικότητος, κατατάσσονταν-κατετάσσοντο, φοιτούσανε-ἐ-
φοίτων, συμβουλευόντουσαν-συνεβουλεύοντο, καταγινόντουσαν-
κατεγίνοντο, καί οὕτω καθ' ἑξῆς;

Οἱ οὕτως διασκευάζοντες, "μασκαρεύοντες" τὰς λέξεις
τῆς λογίας Καθαρευούσης, διατί ἀντικαθιστοῦν, ὅλως ἀπερισκέ-
πτως καί χιλιάδας τούτων διά λέξεων τῆς χυδαίας, τῆς μαλλια-
ρῆς, τῆς τουρκικῆς, τῆς ἰταλικῆς καί πολλῶν διαλέκτων ὡς "ξε-
σηκωμός, ξεπάστρεμα, γδύσιμο, ντύσιμο, ξετσιπίπη, ξετσιπωσιά,
ἄδιασμα, τσακίστηκε, ξετίναξε, ξεπόρτισε, μπαίνατε, βγαίνατε, καυ-
γαντίζανε, μπαμπέσινα, μπαμπέσης, μπαμπεσιά, ἔσιουζε, κουρντίζα-
νε, τσαλαπάτησε, χαστοῦκι, χαστουκίσανε, τσίριξε, ξεμύτησε, ξεπρό-
βαλε, γιομᾶτος, σίγουρα, σιγουριά, γρηγοράδα, ἀβάσταχτος, ὁ βαστά-
ζος, ὀνομάστηκε, ἡ χρήση, ἡ κουρελοῦ, ἀτράνταχτα, καβαλιέφανε,
στραβομάρα, στραβομούτσουνη, σκουντούφλα, ξεπαρτσάλωμα, ξέφτι-
σμα, πινελιά, πινέλλο, φιγοῦρα, ἡ δούλεψη, κάτου, κέφι, κεφᾶτος,

χυμοῦν, ξαναχυμοῦν, στερεμένα ποτάμια, τράβηξε ἴσα, ἀνταμωθή-
κανε, τὰ φτιασίδια, δέν ἀναλιγώνει, τόν μαλακώνει, ἡ στάλα ἢ
ἡ σταλαματιά, πετυχαίνει, μιλαῖν-ὀμιλοῦν, τό μοντέρνο, οἱ φόρ-
μες, ἀσελγαίνω, νά τίς ἀναχωνέψη, ἦρτε στά συγκαλά του, κοντο-
λογίς, σιχασιά, ξανασμίξανε, τούς ντουφειίσανε, τή ξεκοιλιάσα-
νε, ἡ κουφαμάρα της, τή λιγώσανε, τή ξεμυαλίσανε, στεκόντου-
σαν ξεσκούφωτοι, κιόλας, τὰ καλντερίμια, νά καταναλώνουνε, τὰ
στενοσόκακα, ἡ γιατριική, οἱ ξεστρατισμένοι, τὰ παζαρέματα, ὁ
βρυκόλακας, βρυκολάκισ, πλανερή, ὁ μισεμός, μισεύω, καυγᾶς, γλι-
στροῦσε, τόν σκούνητηξε, τοῦ τίς ἔβρεξε, τό μπουλδούκλωμα, τε-
μπελιάζω, ὀλάκερος, λιγοστός, λιχούδης, γλύφτης, μπριχοῦ ἢ κρι-
χοῦ, πιτσιλιά, τσίρλα, φτάνω, ἐχτιμῶ, καταπιάνομαι, μπερδεμα,
μουτζούρα, τσεπάνω, τσέπη, μπουγάδα, ἀνομπάριστα, κουβάλημα,
χασοῦρα, κλεισοῦρα, φιγουράρανε, σούρανε, γνεζερίζω, γκαβός,
γκαβάδα, γανώνω, καί διά χιλιάδων ἄλλων; Μήπως διότι ὁ Ἑλ-
ληνικός λαός δέν ἀντελήφθη ἀκόμη πόσον δολίως ἐπιδιώκεται
ὁ ἐξευτελισμός τῆς γλώσσης του;

Ἐπί τοῦ παρόντος, ὡς πολύ φιλότιμος, ἐξακολουθεῖ νά
πιστεύῃ ὅτι φροντίζουν διά τό συμφέρον του, ἂν καί ἦρχισεν
ἤδη νά διερωτᾶται, διατί πρέπει νά μάθῃ νά λέγῃ: ἡ ἀφιξη-
τῆς ἀφιξης καί ἡ ἀναχώρησις τῆς ἀναχώρησης, τήν στιγμὴν κα-
τά τήν ὁποίαν καί οἱ παντελῶς ἀστοιχείωτοι ἔχουν συνειθί-
σει ἀπό αἰῶνος καί πλέον νά λέγουν: ὥρα ἀφίξεως καί ὥρα ἀνα-
χωρήσεως; Ἄλλ' ἀφοῦ καί αὐτό τό θεῖον ὄνομα τῆς λατρευτῆς
μας Μητρὸς Ἑλλάδος μετεβλήθη περιφρονητικῶς, εἰς τὴν Ἑλλάδα
τῆς Ἑλλάδας κατὰ τὰ ἡ ἀγελάδα τῆς Ἑλλάδας, τί τό ὀρθόν,
τό καλόν καί ὠραῖον δυνάμεθα ν' ἀναμένωμεν ἀπό τοὺς ἀπερι-

σκέπτους γλωσσαμύντορας τοῦ τέλους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος δημοτικιστάς; Ὑποχρεούμεθα ὅμως νά παρακολουθῶμεν ἀδιαλείπτως τήν καταχθόνιον δραστηριότητά των, διότι καί σημειωτῶ τῷ βήματι, κατακτοῦν συνεχῶς ἔδαφος.

Πρέπει νά παρακολουθῶμεν αὐστηρῶς τήν παράδοσιν τοῦ μαθήματος τῆς γραμματικῆς τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἔτι δέ αὐστηρότερον τήν τῆς γραμματικῆς τῆς Καθαρευούσης καί τοῦ ἔτυμολογικοῦ καί τοῦ συντακτικοῦ αὐτῆς. Ἡ μελετωμένη ἀπλοποίησις τῆς ὀρθογραφίας καί ἡ ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν καί διδασκάλων ὀλιγωρία καί ἀδιαφορία πρὸς τό μάθημα τῆς γραμματικῆς ἀφ' ἐνός ἐκ φόβου πρὸς τήν μαφίαν τῶν δημοτικιστῶν καί ἀφ' ἑτέρου ἐκ συναδελφικῆς ἀβρότητας, συντελοῦν εἰς τό νά μή μορφώνωνται ἀρτίως οἱ μαθηταί τοῦ Γυμνασίου, ὡς ἐμορφώνοντο μέχρι πρό ΙΟετίας. Εἶναι λυπηρόν νά ἐπιδιώκεται τοῦτο σκοπίμως καί συστηματικῶς ὑπό τῶν κακεντρεχῶν φαρισαίων δημοτικιστῶν καθηγητῶν, τῶν μετὰ κυνικότητος ἰσχυριζομένων, ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ μαθήματος τῶν ἀχρήστων ἀρχαίων ἑλληνικῶν καί τῆς Καθαρευούσης, δέν μορφώνονται οἱ μαθηταί. . . . " Ἄν δέν δοθῇ ἡ δέουσα προσοχή, μετὰ δύο ἢ τρεῖς γενεάς θά ἔρχωνται ἄλλοεθνεῖς ἑλληνισταί διὰ νά μᾶς διδάξουν καί ἀρχαῖα καί Καθαρεύουσαν, καθότι οἱ "Ἕλληνες τῆς ΕΛΛΑΔΟΣ θά γράφουν καί θά ὁμιλοῦν τήν ἀθιγγανικήν ἢ τήν σλαβικήν.

Οἱ παρείσαντοι οὔτοι γλωσσαμύντορες, μή ἐξουσιοδοτηθέντες παρ' οὐδενός νά σχηματίσουν νεοελληνικήν τινα γλῶσ-

σαν, ΔΙΟΤΙ Η ΕΛΛΑΣ ΚΑΥΧΑΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΟΓΙΑΝ ΑΥΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΝ, ὀργανώθησαν εἰς μαφίαν δολιοφθορέων φιλολό-
γων καὶ λογοτεχνῶν πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ σλαβοποιήσουν, κα-
τὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πανσλαβιστῶν τὴν γλῶσσαν τοῦ πολιτι-
σμοῦ καὶ τῆς σοφίας, χυδαιοποιοῦντες τὰς ἑαυτῆς λέξεις κα-
τὰ τὸν ἐξευτελιστικώτερον τρόπον, ἵνα κατόπιν τούτου ἡ Ἐλ-
λάς τοῦ φωτός ἀποικήσῃ μίαν ἀθιγγανικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν
ὁποίαν νὰ δύνανται νὰ γράφουν καὶ νὰ συγγράφουν εὐχερῶς
οἱ λόγιοι οὗτοι, περί βάρους τριχῶν ἀνδρός καὶ τρι-
χῶν γυναικός. Ἀπόδειξις, ὅτι τὰ ἀνάξια λόγου συγγράμματά
των προσφέρονται ἤδη ἀντὶ ὀβολοῦ ἐπὶ τῶν "καρροτσακίων".
Τοῦτο ὁμολογῶσι καὶ οἱ ἴδιοι διὰ τῶν ἐξῆς: "Ἡ οὐτὴ ἡ πλήμ-
μυρα παντός εἶδους ἐντύπου μᾶς πείθει μέρα μέ τῆ μέρα,
πὺς ἡ πνευματικὴ μας παραγωγή ἔπαφε πιά ν' ἀποτελῆ ἐξωτε-
ρίκευση ἐσωτερικῶν ἀνησυχιῶν καὶ προσωπικῶν βιωμάτων,
ἔχασε τὴν γνησιότητα καὶ ἀμεσότητά της κοντολογίς δὲν
ἐκφράζει τὴν ἀλήθεια. Τὸ κίνητρο εἶναι στίς περισσότερες
περιπτώσεις, ἡ φιλοδοξία, συχνά συνδυασμένη μέ κοινωνικὲς
ἐπιδιώξεις. Ἐντὸς ἀπὸ ἓνα μικρὸ ποσοστὸ ἔργων, ἡ λογοτε-
χνία μας τείνει νὰ γίνῃ ψευδεπίγραφη". Ἄλλος γλωσσαμύ-
ντωρ γράφει: "Μόνον γράφοντας συνεχῶς ὁ συγγραφέας θά συγ-
κομίσῃ τὴν πεῖρα του, θά γυμνάσῃ τὴν τεχνικὴν του, θά βελτι-
ώσῃ τὸ ὕφος του, θά λαμπρύνῃ τὴν γλῶσσαν του, θά κατακτήσῃ
τὰ μυστικὰ τῆς δουλειᾶς του". Ὁ Τρίτος, κριτικὸς, παρατη-
ρεῖ ὡς ἐξῆς συνάδελφόν του: "Μόνο μιά λέξη θά διέγραφα
ἀπὸ τίς 130 σελίδες της, σάν κἄπως σιληρὴν καὶ ὅχι ἀπ' τὸ κλι-

μα της: στή σελ.14 καί στή φράση:Οί μέρες περνοῦσαν για-
στρωμένες τρόμο κι'όδύνη καί δέος" κεῖνο τό "γιαστρωμέ-
νες" φαίνεται κάπως παράταιρο σ'όλάκερο τό κείμενο τοῦ
βιβλίου".(έξ οἰκείων τά βέλη).

Ὁ δεύτερος γράφας: "Μόνον γράφοντας συνεχῶς ὁ συγ-
γραφέας" κτλ. ἔγραφε καί τά ἐξῆς ῥαῖα "Ὁ Πραϊνυλισμός
εἶχε μολύνει πολλούς καί μέσα στήν κοινωνική ομάδα καί
μέσα στόν κλήρο ἀκόμα καί μάλιστα στόν ἀνώτερο." Ἀνθρωποι
φυχικά ἀδύναμοι δέν εἶχανε τά πρεπούμενα σπλάχνα ὥστε νά
βρῆ χῶρο μέσα τους ἢ πίστη.Οἱ ἀπλοῖ παπάδες τῶν χωριῶν
πού ξέρανε λιγοστά μετρημένα γράμματα,κᾶποιοι καλόγηροι
στά μοναστήρια,οἱ ἀσκητές αὐτά τά φιλέρημα πουλιά,οἱ ξω-
μάχοι βουνήσιοι καί καμπήσιοι,οἱ τσομπάνηδες,οἱ προβατά-
ρηδες,οἱ γιδάδες,οἱ ἀγελαδάρηδες,οἱ φαράδες,οἱ βαρκάρηδες,
οἱ καϊατοῆδες,οἱ θαλασσόλυκοι γεμιτζάδες καί οἱ τιμονιέ-
ρηδες,ἄνθρωποι ἀπ'τά Τσοῦρμα τῶν καραβιῶν,ἀληθινοί καί ἀ-
τρόμητοι θαλασσόλυκοι,οἱ σιδεράδες,οἱ χαλιοματάδες,οἱ ἀ-
σημιτζῆδες, οἱ ραφτάδες,οἱ σαμαράδες,οἱ Ταμπάκηδες,οἱ χτί-
στες,οἱ πεταλωτῆδες,γυναῖκες τῆς λάτρας στή σπορά,στόν
τρύγο,στίς ἐλῆές,στίς ποταμομπουγάδες,στό ζύμμα,στό φούρ-
νισμα,στό νεροκουβάλημα,στό μαγεῖρεμα,στό καθάρισμα,στή
γέννα,στό βύζαγμα,στό κουνάρισμα καί τά παιδιά,ὅπως τά
εἶδε καί τ'ἀγάπησε ὁ Χριστός αὐτοί ἦταν οἱ οὐσιαστικοί
φορεῖς τῆς πίστεως στήν Ἑλλάδα καί στήν Ὀρθοδοξία",ἵνα
διά τῶν ῥαίων αὐτῶν λέξεων ἐμπλουτισθῆ τό λεξιλόγιον
τῆς προσφερομένης ὑπ'αὐτοῦ γραφομένης δημοτικῆς γλώσσης,

εἰς ἀντικατάστασιν τῆς ἐπισημοῦ Καθαρευούσης ἀδιαφορῶν
τελείως διὰ τὰ ὅσα ἡ ἰδία πάλιν, παλαίμαχος σοβαρά καί
ἔγκριτος "ΕΣΤΙΑ", σχετικῶς ἔγραφε τὰ ἀκόλουθα μέ ἐπικεφα-
λίδα "ΜΑΛΛΙΑΡΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ". "Ὅταν μία σχολή ἔχει δια-
νύσει ἕνα καί πλέον αἰῶνα εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ "Ἐθνους,
δέν ἔχει μόνον ἀπέναντι τῶν μαθητῶν της ὑποχρεώσεις ἀλ-
λά καί ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ της. Δέν ἔχει, ἐπί παραδείγμα-
τι, τό δικαίωμα νά συντάσῃ τήν "πρόσκληση" πρὸς τοὺς γυ-
νεῖς τῶν μαθητῶν διὰ τὰς γυμναστικὰς ἐξετάσεις τῆς scho-
λῆς κατὰ τό κατωτέρω ὑπόδειγμα: "Ἡ σχολήἔχει τήν
τιμὴν νά σᾶς προσκαλέσῃ στίς γυμναστικὰς της ἐπιδείξεις,
πού θά γίνουσι στό γήπεδο τοῦ Ἁγίου Κοσμά τό Σάββατο στίς
5,30 "Ἡ διεύθυνση".

Οἱ οὕτως ἀρθέντες εἰς γλωσσαμύντορας "δημοτι-
κιστές", λέγουσι ἀναισχύντως ὅτι οἱ πρόγονοι ἡμῶν Ἀδαμάν-
τιος Κοραῆς, ἡ προτομή τοῦ ὁποίου εἶναι ἐστημένη πρό τοῦ
Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν καί λοιποὶ Μεγάλοι Διδάσκαλοι
τοῦ Γένους, ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς διγλωσσίαν καί ὅτι αὐ-
τοί σήμερον μοχθοῦν, κυριολεκτικῶς, διὰ νά μᾶς δώσουν μίαν
ἐνιαίαν ζωντανήν γλῶσσαν "πού νά τή νοιώθουν καί νά τήν
αἰσθάνονται ὅλοι οἱ "Ἕλληνοι". Ἐπειδή πρόκειται περί κα-
ταπληκτικῆς τερατολογίας καί χονδροειδοῦς ψεύδους, θέτομεν
ὑπ' ὄφει, ἐξ ὑποχρέσεως πρὸς τόν Ἑλληνικόν λαόν τὰ ἑξῆς:
Διγλωσσίαν, ἡμεῖς οἱ "Ἕλληνες, δέν ἔχομεν, διότι δέν ἐκληρο-
νομήσαμεν τοιαύτην. Οἱ σοφοὶ καί Μεγάλοι Διδάσκαλοι τοῦ
Γένους, οἱ Μεγάλοι Εὐεργέται καί λοιποὶ τῶν Γραμμάτων Προ-

πάτορές μας, έκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς μίαν μόνον γλῶσσαν, ΤΗΝ
ΛΟΓΙΑΝ ΑΠΛΗΝ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΝ, τήν ἀπό τοῦ 1821 ἐπίσημον τοῦ
Ἑλληνικοῦ Κράτους. Εἰργάσθησαν ὁδὸ σοφῶς καὶ ἀληθῶς ὑπεραν-
θρώπως διὰ νά μᾶς τήν προσφέρουν τελείαν, μέ Γραμματικὴν
ἀπό πάσης πλευρᾶς θαυμασίαν μέ καταπλήσσον πλήρες Συντα-
κτικόν μέ πολλά ὀρθογραφικά λεξιὰ ἔτι δέ καὶ μέ τήν πεν-
τάτομον μετ' ἐπιλόγου ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος τοῦ Κωνσταντί-
νου Παπαρρηγοπούλου, ἔργον μνημειωδές, διὰ τό ὅποιον καυ-
χᾶται τό Πανελλήνιον. ΔΗΜΟΤΙΚΗ, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ φαρι-
σαῖζοντες δημοτικισταί, ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕΝ ΟΥΔΑΜΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ,
ὄχι μόνον, ἀλλά καί ὡς λέξις ἀκόμη, ἦτο ἄγνωστος. ΟΙ ΕΛΕΥΘΕ-
ΡΩΕΝΤΕΣ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΣΤΕΡΕΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΛΟΠΟΝ-
ΝΗΣΟΥ ΩΜΙΛΟΥΝ ΔΙΑΔΕΚΤΟΥΣ ΠΟΛΛΑΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ Η ΚΑ-
ΘΑΡΕΥΟΥΣΑ ΑΓΩΝΙΣΘΕΙΣΑ ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΩΣ ΕΠΕΤΥΧΕ, ΠΑΡΑ ΠΑΣΑΝ ΠΡΟΣ-
ΔΟΚΙΑΝ, ΠΛΗΡΩΣ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΗΣ ΤΡΑΝΕΣΤΑΤΗ ΑΠΟ -
ΔΕΙΞΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΥΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΟΤΙ Η ΜΗΤΗΡ
ΕΛΛΑΣ, ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΕΠΙ ΕΝΑ ΚΑΙ ΗΜΙΣΥ ΑΙΩΝΑ ΚΑΤΑ-
ΒΛΗΘΕΝΤΑ ΜΟΧΘΟΝ ΤΗΣ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΗΣ, ΑΠΕΚΤΗΣΕΝ ΕΝΙΑΙΑΝ ΚΑΘΟ-
ΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ ΕΙΣ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΝ, ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ ΜΕΧΡΙ
ΚΡΗΤΗΣ. Ἐπειδή ὁμως δέν ἔχει λάβει ἀκόμη σχηματικόν καθο-
ρισμόν, διότι εὐρίσκεται εἰς τό στάδιον τῆς ἀναπτύξεως, ἡ
Καθαρεύουσα ὑπόσχεται ὅτι θά ἐξακολουθήσῃ νά ἐπιμελῆται
αὐτῆς, μέχρις ἀναδείξεώς της ἀνταξίας τῆς ἐνδόξου καταγω-
γῆς της.

Ἡ Ἑλλάς τοῦ 1821 ἦτο κυκεῶν διαλέκτων ἀπαισιῶν. Σή-
μερον, μετὰ παρέλευσιν 150 ἐτῶν, αἱ μὲν ἀρβανίτικη, γιέγκικη

καί ἀρναούτινη ἐξέλιπον ὀλοσχερῶς, αἱ δέ Μακεδονική, Κουτσο-
βλαχική, Τσακωνική, Καραγιουνική. καί λοιπαί ὁμιλοῦνται σχε-
δόν μόνον ὑπό τῶν ὑπερηλίκων." Ἄς ἀναλογισθῶμεν, κατόπιν τού-
του, ὁποῖον γιγάντειον ἄθλον ἐπετέλεσεν ἡ ἐπίσημος Λογία
τοῦ Κράτους, Καθαρεύουσα, ἵνα μετά θάρρους καλέσωμεν εἰς τήν
τάξιν τοὺς ἀϋθαιρέτως καί ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου ἐπιδιώκον-
τας τήν καταρράκωσιν αὐτῆς τῆς γραφομένης γλώσσης τῶν Ἐπι-
στημῶν, διότι ἂν ἐξακολουθήσουν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, ν' ἀσχημονοῦν
εἰς αὐτόν τόν ρυθμόν, θ' ἀποκτήσωμεν συντόμως, μίαν ἀπεχθῆ
τραγελαφικὴν γλῶσσαν, χωρὶς ἀρχὴν καί χωρὶς τέλος. Μίαν γλῶσ-
σαν ἡ ὁποία συντόμως θά καταστῆ ἀπρόσιτος εἰς πάντα διανο-
ούμενον ξένον καί εἰς πάντα συνειδητόν Ἕλληνα, πολὺ δέ πε-
ρισσότερον εἰς τοὺς μαθητάς τοῦ Δημοτικοῦ καί τοῦ Γυμνασί-
ου, ἀλλά καί εἰς αὐτούς ἀκόμη τοὺς φοιτητάς τῶν Ἄνωτάτων
Σχολῶν. Οὐδεὶς θά δύναται νά τήν διδάξῃ καί οὐδεὶς ποτέ θά
κατορθῶσῃ νά τήν ἐκμάθῃ διὰ νά τήν γράφῃ. Διὰ νά πιστεύσῃ
τίς ἀπολύτως τοῦτο ἀρνεῖ νά φαντασθῇ τὰς χιλιάδας τῶν πτω-
τικῶν, τὰ ὅποια δέν θά κλίνωνται ὁμοιοτύπως, ὡς εἰς τήν καθα-
ρεύουσαν, ἀλλά κατὰ δύο ἢ τρεῖς ἢ καί περισσότερους τρόπους.
Τά ρήματα, ἂν λάβωμεν ὡς παράδειγμα τό πηγαίνω, ἔτι δυσκολώ-
τερον, διότι ἐνεστώς: πηγαίνω ἢ παγαίνω ἢ πάω, πηγαίνεις ἢ πα-
γαίνεις ἢ πᾶς, πηγαίνει ἢ παγαίνει ἢ πάει, πηγαίνουμε ἢ πηγαί-
νομε ἢ πᾶμε, παγαίνετε ἢ πηγαίνετε ἢ πᾶτε, παγαίνουνε ἢ πηγαί-
νουνε ἢ πηγαίνουν ἢ πᾶνε. Παρατατικός: πῆγαινα ἢ πάγαινα ἢ
ἐπήγαινα, πάγαινες, ἢ πῆγαινες ἢ ἐπήγαινες, πάγαινε, ἢ πῆγαινε
ἢ ἐπήγαινε, πηγαίναμε ἢ παγαίναμε ἢ ἐπηγαίναμε, παγαίνατε ἢ

πηγαίνατε ἢ ἐπηγαίνατε, πάγαιναν ἢ πήγαιναν, ἢ ἐπήγαιναν
ἢ ἐπηγαίνανε ἢ πηγαίνανε κλπ.

"Ἄν δέν ἐσήμανεν ἡ δωδεκάτη, ἄν ὑπάρχη ἀκόμη καιρός
πρέπει ν' ἀπαγορευθῆ εἰς τοὺς "δημοτικιστές" καί εἰς τοὺς
"κομμουνιστές" νά διαφοροποιοῦν τὰς λέξεις τῆς Ἀρχαίας
Ἑλληνικῆς, αἱ ὁποῖαι εἶναι καί λέξεις τῆς Καθαρευούσης,
διότι ἡ τοιαύτη ἀσέλγεια οὔτε ἐπιτρέπεται οὔτε συγχωρεῖ-
ται. Εἶναι λέξεις γνωσταί, ἱστορικαί χιλιάδων ἐτῶν, γλώσσης
ἱστορικῆς παγκοσμίου, ἣτις ἐμόρφωσεν ἑκατομμύρια ἄλλοεθνῶν,
ὥστε ἡ κακοποίησίς τῶν νά θεωρῆται αὐτόχρημα ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ.

Ὁ Πλάτωνα τοῦ Πλάτωνα, ὁ Σόλωνα τοῦ Σόλωνα, ὁ Φίλιππας
τοῦ Φίλιππα: ∴ Ἡ ἀνάφλεξη τῆς ἀνάφλεξης, ἡ σύγχυση τῆς
σύγχυσης, ἡ πίστη τῆς πίστεως, καί ἡ ποίηση τῆς ποίησης: ∴
Ὁ κατακτητής τοῦ κατακτητῆ, ὁ ἀθλητής τοῦ ἀθλητῆ καί ὁ
προπονητής τοῦ προπονητῆ: ∴ Ὁ φορέας τοῦ φορέα, ὁ συγγρα-
φέας τοῦ συγγραφέα, ὁ θησέας τοῦ θησέα καί ὁ δρομέας τοῦ
δρομέα: ∴ Ἡ κουφότητα τῆς κουφότητας, ἡ ἀνθρωπότητα τῆς
ἀνθρωπότητας καί ἡ ἰσότητα τῆς ἰσότητας: ∴ Ἡ ὄραση τῆς
ὄρασης, ἡ ὄραση τῆς ὄρασης, ἡ πτώση τῆς πτώσης, ἡ γέννηση
τῆς γέννησης καί ἡ Ἀνάσταση τῆς Ἀνάστασης: ∴ Ἡ καθα-
ρή τῆς καθαρῆς, ἡ νοσηρή τῆς νοσηρῆς καί ἡ πονηρή τῆς πο-
νηρῆς: ∴ Ὠραίαν, μά τόν Δία, πολύ ὦραίαν γλώσσαν θ' ἀποκτή-
σωμεν ἡμεῖς οἱ "Ἕλληνοί" τοῦ τέλους τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Εἰς τήν ὀνομαστικήν καί γενικήν τοῦ πληθυντικοῦ,
διατί ὅπως καί εἰς τήν Καθαρεύουσαν: αἱ ἀναφλέξεις τῶν ἀνα-
φλέξεων, αἱ συγχύσεις τῶν συγχύσεων, αἱ πίστεις τῶν πίστεων,

αί ποιήσεις τῶν ποιήσεων, τῶν κατακτητῶν, τῶν ἀθλητῶν, τῶν πορθητῶν, οἱ φορεῖς τῶν φορέων, οἱ συγγραφεῖς τῶν συγγραφέων, οἱ δρομεῖς τῶν δρομέων, τῶν κουφοτήτων, τῶν ἀνθρωπότητων, τῶν ἰσοτήτων, αἱ ὁάσεις τῶν ὁάσεων, αἱ ὁράσεις τῶν ὁράσεων, αἱ πτώσεις τῶν πτώσεων, τῶν καθαρῶν, τῶν νοσηρῶν καί τῶν πονηρῶν; Μήπως διότι δέν εὐρίσκουν τρόπον νά τὰς διαφοροποιήσουν;

Οἱ ὑπέρμαχοι τῆς ἀνυπάρκτου δημοτικῆς ... δημοτικισταί, ἐν τῇ προσπάθειά των νά ἀποδείξουν ὅτι ὁ ἐθνικός ἡμῶν ὕμνος ἐγράφη εἰς τήν κοινήν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅτε οἱ ὑπόδουλοι καί ἀστοιχείωτοι προπάτορές μας ἐλαχίστας μόνον λέξεις διαφόρων Ἑλληνικῶν διαλέκτων ἐτραύλιζον, ἀδιαφοροῦντες διὰ τήν ἐντύπωσιν, ἣν σχηματίζουν εἰς βάρος των οἱ "Ἕλληνας καί ξένοι διανοούμενοι, δημοσιεύουν, γράφουν καί συγγράφουν, φαρισαΐζοντες καί σοφιστεύοντες, δῆθεν εἰς ἐκείνην τήν δημοτικὴν, ἐνῶ εἰς τήν πραγματικότηταν ἢ ὑπ' αὐτῶν χρησιμοποιουμένη γλῶσσα εἶναι καθαρεύουσα χυδαιοποιηθεῖσα διὰ τῆς γνωστῆς μεθόδου τῆς διαφοροποιήσεως τῶν λέξεών της.

Αὐτάς οἱ ... δημοτικισταί, ἀναρριχώμενοι ἀγεληδόν, ὡς πίθηκοι ἐπὶ τοῦ ἀειθαλοῦς δένδρου τῆς Καθαρευούσης, ἀρπάζουσι καί μεταχειρίζονται ὡς λέξεις τῆς δημοτικῆς... λογοτεχνίας, ἀφοῦ πρῶτον, ὡς προκροῦσται καί ὡς αἰσθητικοὶ ἰνστιτούτων τῆς Κεντρῶας Ἀφρικῆς τὰς παραμορφώσουν, ἕκαστος κατὰ τό δοκοῦν εἰς λέξεις τῆς δημοτικῆς των.

Ἐξ ὑποχρεώσεως παραθέτομεν ἐλαχίστας περικοπὰς δημοσιευμάτων ΚΟΡΥΦΑΙΩΝ δημοτικιστῶν, ἵνα οἱ ἀμερόληπτοι Ἕλλη-

νες τῆς αὔριον καί τῆς μεθαύριον, ἐκ τῆς παραμορφώσεως τῶν λέξεων τῆς Καθαρευούσης πρῶτον, ἐκ τῆς συντάξεως τῶν διαφορῶν κειμένων τῆς γλώσσης ἦν χρησιμοποιοῦν δεύτερον, ἐκ τῆς ἀνορθογραφίας τρίτον, καί ἐκ τῶν κατὰ διαφόρους τρόπους γραφομένων πολλῶν λέξεων τέταρτον, σχηματίσωσι σαφῆ ἀντίληψιν, τῆς νοοτροπίας καί τῆς ἐπιπολαιότητος αὐτῶν.

1) "Στό προηγούμενο χρονικό μου προσπάθησα νά ξεδιαλύνω τί ἦτανε αὐτό τό "ὑπάρχον" πού ὑλοποίησε ἡ Φιλική Ἐταιρία, τί ἦταν ὁ σπόρος τοῦ ξεσηκωμοῦ καί ποία ἡ διαδικασία γιά νά μεταλλάξῃ γόνιμα ἡ σπορά σέ πλούσια βλάστηση. Καί ὑπογράμμισα πῶς ὁ φορέας τοῦ σπόρου δέν ἦταν οὔτε οἱ φτασμένοι πατριῶτες στήν Εὐρώπη, οὔτε οἱ λογάδες τοῦ Γένους πού εἶχανε ἀναγάγει τή μόρφωση, τίς γνώσεις δηλαδή, σέ πρόληψη σχεδόν νοσηρή, ἐνῶ ὁ ξεσηκωμός τοῦς Γένους δέν στάθηκε ποτέ θέμα μυαλοῦ ἀλλά θέμα ψυχῆς. Καί ψυχῆ ἀληθινά ὀρθόδοξη κι' ἑλληνική εἶχε μονάχα ὁ ραγιᾶς. Καί γιά τοῦτο ἔγινε ὁ φορέας τοῦ σπόρου".

2) "Ὁ ἀντίποδας ὁ συχαμερός τῶν καταφρονεμένων ραγιᾶδων ἦτανε οἱ Γραικύλοι. Αὐτοί οἱ μαέστροι κάθε συμβιβασμοῦ, οἱ κομπιναδόροι κάθε λογῆς κομπίνας, πού γίνανε πάντα συνεργάτες καί γλύφτες τοῦ κάθε καταχτητῆ. Ἀφοῦ γλύφανε τοῦς Ἑρμαίους καταχτητές, πούλησανε τά πάντα στούς Τούρκους. Οἱ Γραικύλοι δέν εἶχανε οὔτε ἱερό οὔτε ὄσιο. Οἱ ραγιᾶδες εἶχανε καί ἱερά καί ὄσια".

3) "Ὁ μιμητισμός χαρακτηρίζει ἐπί χρόνια τή λογοτεχνία μας μέ τοῦς Σούτσους, μέ τίς Λαμαρτινίζουσες αἰσθηματολο-

γίες του Δημητρίου Παπαρηγοπούλου, με τή γλωσσική μίμηση των αρχαίων, αντί τή γνωριμία τής ούσίας τους."

4) "Οί σημαντικώτεροι σταθμοί στον τομέα τής λογοτεχνίας μας κατά τό χρονικό διάστημα πού μιλοῦμε εἶναι κατά βάση τρεῖς: Ὁ Σολωμός, ὁ Παπαδιαμάντης καί τό κίνημα τοῦ δημοτικισμοῦ. Καί τοῦτο ἐπειδή κι' ὁ Σολωμός κι' ὁ Παπαδιαμάντης καί ὁ δημοτικισμός σκοπό εἶχανε νά συνδέσουνε τό γένος μέ τίς παραδοσιακές του ρίζες".

5) "Φυσικά αὐτές οἱ ἀκατανόητες ἐκφράσεις ὀφείλονται σέ κακότεχνες μεταφράσεις ἀπό γαλλικά. Ἀλλά αὐτά πιά δέχονται Ἑλληνικά. Εἶναι φραγκολεβαντίνικα φτιαγμένα χωρίς περιστροφή, χωρίς λύπη, χωρίς αἰδῶ, μέ τίς δύστυχες λέξεις τής ἀρχαίας ἐλληνικῆς."

6) "Τίς τελευταῖες αὐτές τίς ἔφτιασαν ἄλλες σωστά, ἄλλες στραβά καί ἄλλες θεόστραβα. π.χ. ἡ λέξις "τηλέφωνον" εἶναι σωστά καμωμένη ἀπό τά ἀρχαῖα, ἡ λέξις ὅμως ἀεροπλάνο δέν εἶναι γιατί τό πλάνον εἶναι ἀπό τό λατινικό PLANUM πού σημαίνει ἐπίπεδη ἐπιφάνεια καί ὄχι ἀπό τό ἐλληνικό πλανάω ὅπως λ.χ. στή λέξι λαοπλάνος".

7) "Ἦταν φυσικό καί ἐπιβαλλόταν ἡ σειρά νά ἐγκαινισθῆ μέ τούς λόγους τοῦ Ἰωάννου Χρυσόστομου, τῆς ἀπαστρέψης αὐτῆς μορφῆς ἀνάμεσα στούς πατέρες καί στούς ἐκκλησιαστικούς συγγραφεῖς".

8) "Πραγματικά ὁ Χρυσόστομος ὑπῆρξε μεγάλη προσωπικότητα. Μέ τήν ἀξία του, τόν ζῆλο του καί τήν ἀγιότητά του ἀνέβηκε σκαλί - σκαλί ὅλες τίς βαθμίδες τῆς ἱεραρχίας καί τό

397, ἔγινε ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως".

9) " Ἡ στάση του αὐτῆ δημιούργησε μεγάλη ἀντίδραση καί οἱ φαῦλοι, μέ τίς ἐναντίον τοῦ Χρυσοστόμου ἐνέργειες τοῦ Ἀλεξανδρείας Θεοφίλου, κατόρθωσαν νά τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τήν Βασιλεύουσα: καί νά ἐξοριοθῆ".

10) " Ὑπῆρξε, δηλαδή, ἕνας πληθωρικός συγγραφέας μέ πολ-
λαπλά ἐνδιαφέροντα."

11) " Ὁ πρῶτος τόμος πού ἐπιμελήθηκε κ.τ.λ."

12) "Οἱ Ἀνόμοιοι, ἀκραία μερίδα τοῦ Ἀρειανισμοῦ, δέν δεχόταν τή θεότητα τοῦ Υἱοῦ. (Ἰησοῦ Χριστοῦ) πού θεωροῦσαν κτίσμα τοῦ Θεοῦ".

13) "Θέλομε τώρα νά ὑπογραμμίσουμε τήν ἀξία τῶν μεταφράσεων πού γίνονται, ὅμως στή καθαρεύουσα. Ἀσφαλῶς ἡ σειρά θά κέρδιζε περισσότερο, ἂν οἱ μεταφραστῆς χρησιμοποιοῦσαν τή ζωντανή νεοελληνική γλῶσσα. Ὁ μακαρίτης Γρηγόριος Παπαμιχαήλ, θεολογική ἀθεντία, ἔγραφε ἤδη τό 1914:

"Ὅταν ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀληθινή μιλά, κάθε μαρολογία πρέπει νά βουβαίνεται. Ὅσον εἶναι ἀλήθεια τετραγωνική τό ὅτι ἡ γλῶσσα τῶν Εὐαγγελίων ἦταν ἡ λαϊκή γλῶσσα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἄλλο τόσο εἶναι ὀλοφάνερα, πῶς γιά νά διαδοθεῖν οἱ αἰώνιες καί ζωντανές ἀλήθειες τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἔπρεπε νά πάρουν ὡς ὄργανο τή ζωντανή γλῶσσα τοῦ λαοῦ".

14) "Εὐχόμαστε τό ὅλο ἔργο νά ὀλοκληρωθῆ σύντομα, ὥστε οἱ στόχοι τοῦ ἐκδότη τῆς "Βιβλιοθήκης τῶν Ἑλλήνων" κ. Γεωργιάδη, νά πραγματοποιηθοῦν πλήρως".

15) "Ἦταν κινόλας καί δάσκαλος διαβασμενος μέ πλούσια καριέρα".

Εἰς τήν πρώτην παράγραφον ὁ γράφας ... δημοτικιστής μεταχειρίζεται τήν ἀραβικήν λέξιν ραγιάς καί τās χυδαίας ξεδιαλύνω, ἦτανε ξεσηκωμοῦ, φτασμένοι, λογάδες καί μονάχα. Παραλείπει τά ν εἰς τās λέξεις προηγούμενο(ν), χρονικό(ν) καί εὐρώπη(ν), ἐνώνει τήν πρόθεσιν εἰς μέ τό ἄρθρον τοῦ οὐδετέρου γένους τό, δίδων εἰς τήν ἐνωσιν τήν μορφήν στό πτώσεως δοτικῆς τοῦ ἐνικοῦ. Τό αὐτό πράττει καί εἰς τήν Εὐρώπην. Παραλείπει τās χρονικάς ἀυξήσεις τῶν ρημάτων, ῶς, προσπάθησα, ἀντί προσεπάθησα, χυδαιοποιεῖ τό ἦτο (τρίτον ἐνικόν τοῦ ρήματος εἶμαι) εἰς ἦτανε, ἀδιαφορεῖ διά τήν ὀρθήν γραφήν τῆς ὑποτακτικῆς νά μεταλλάξει, γράφων τήν κατάληξιν ξη μέ ει, δίδει εἰς τό ἐπίρρημα γονίμως τήν μορφήν γόνιμα, μεταβάλλει τήν πρόθεσιν εἰς εἰς σέ, τās δέ δύο λέξεις πλουσίαν βλάστησιν πτώσεως αἰτιατικῆς τοῦ ἐνικοῦ τās διαφοροποιεῖ εἰς πλούσια βλάστηση. Εἰς τό ρῆμα χρόνου ἀορίστου ὑπογράμμισα παρέλειψε τήν χρονικήν ἀύξησιν ὑπεγράμμισα. Τό οὐσιαστικόν ὁ φορεύς μετεβλήθη εἰς ὁ φορέας, τοῦ φορέα, στό φορέα, τό φορέα, ἔ φορέα, ἐνῶ εἰς τόν πληθυντικόν διετήρησε τās καταλήξεις τῆς καθαρευούσης πασῶν τῶν πτώσεων, διότι ὁ γράφας δημοτικιστής παρά τήν ἐπιθυμίαν του δέν ἠδυνήθη νά τās μεταβάλῃ.

Τήν λέξιν τῆς χυδαίας φτασμένοι = εὐκατάστατοι καί τήν τοιαύτην λογάδες = οἱ ἄριστοι τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων, δέν ἦτο προτιμότερον νά τās παρέλειπε; πού εἶχανε. Ἄν δέν ὑπῆρχε τό μόριον πού, οὐδεῖς τῶν δημοτικιστῶν θ' ἄπε-

φάσιζε νά συγγράφη. Τό πού άπλοποιεῖ τά πάντα καί διευκο-
λύνει τούς δημοτικιστάς εἰς τό "μπουρδούλωμα" τῆς γραφο-
μένης ὑπ' αὐτῶν δημοτικῆς, διότι τό χρησιμοποιοῦν καί ὡς
σύνδεσμον χρονικόν, εὐκτικόν αἰτιολογικόν τοπικόν καί ὡς
ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν δι' ὅλα τά γένη, δι' ὅλας τὰς πτώσεις
καί δι' ὅλους τούς ἀριθμούς ἔτι δέ καί ὡς ἀόριστον ἐπίρρη-
μα. Τίς γνώσεις = τὰς γνώσεις. Ἔς παρατηροῦμεν τό ἄρθρον
τάς τῆς αἰτιατικῆς τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ θηλυκοῦ γένους,
μετά τρισχιλιετῆ εὐδόκιμον βίον, μετεβλήθη ὑπό τῶν μεγαλο-
πνῶν δημοτικιστῶν περιφρονητικῶς εἰς τίς πρὸς τόν σκοπόν
νά παραμορφώσουν ἐπὶ τό ἐξευτελιστικώτερον τὴν μορφώσαν
αὐτοῦς ἐπίσημον γλῶσσαν τῆς τρανῆς πατρίδος των Ἑλλάδος.
Τὰς λέξεις τῆς καθαρευούσης, ἢ μόρφωσις τῆς μορφώσεως, ἢ
πρόσληψις τῆς προσλήψεως, ἢ νοσηρά τῆς νοσηρᾶς, καί ἢ ὀρθό-
δοξος τῆς ὀρθοδόξου, ὁ γράφας γλωσσαμύντωρ δημοτικιστῆς
τάς μετεμόρρωσεν εἰς λέξεις τῆς ... δημοτικῆς, οὕτως: ἢ γνώ-
ση - τῆς γνώσης ἢ πρόληψη τῆς πρόληψης, ἢ νοσηρή τῆς νοση-
ρῆς καί ἢ ὀρθόδοξη τῆς ὀρθόδοξης. :::: Τοιοῦτοτρόπως διαφο-
ροποιοῦνται ἅπασαι αἱ τοῦ θηλυκοῦ γένους λέξεις αἱ λήγου-
σαι εἰς ις γενική -εως διὰ νά ἐνταχθοῦν ὑπό τῶν δημοτικι-
στῶν εἰς τό λεξιλόγιον τῆς ... δημοτικῆς :::: Μόνον τῆς
γενικῆς τοῦ πληθυντικοῦ τὴν κατάληξιν τοῦ τε ἀρσενικοῦ
καί θηλυκοῦ γένους, οἱ δημοτικισταί δέν δύνανται ἐν οὐδε-
μιᾷ περιπτώσει "νά τῆς ἀλλάξουνε τά ράμματα" ὅσον καί ἄν
χυδαιοποιήσουν τό οἶον δῆποτε πτωτικόν τῆς καθαρευούσης
ὡς π.χ. τῶν νοσηρῶν τῶν μορφώσεων, τῶν γνώσεων, τῶν προλή-

φρων, τῶν ὀρθοδόξων κλπ.

Τό ρῆμα ύλοποιῶ ἐν τίνι δικαιώματι τό συμπεριέλαβεν εἰς τό λεξιλόγιον τῆς ἀθιγγανικῆς δημοτικῆς του; Πῶς κλίνεται εἰς τόν παρατατικόν; ύλοποιοῦσα, ύλοποιοῦσες, ύλοποιοῦσε, ύλοποιοῦσαμε, ύλοποιοῦσατε, ύλοποιοῦσανε; ῥαῖα, πολύ ῥαῖα, εὔγε. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὅμως, οἱ "δημοτικιστές" διατί ὑβρίζουν καπηλικῶτα τήν Καθαρεύουσαν καί τās λέξεις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς; πού ὀφείλεται ἡ τοσαύτη ἀγένεια καί ἀγνωμοσύνη;

Εἰς τήν δευτέραν παράγραφον τήν λέξιν τῆς καθαρευούσης ὁ ἀντίπους τοῦ ἀντίποδος ὁ γράφας σοφολογιώτατος δημοτικιστής τήν παρουσιάζει εἰς μέν τόν ἐνικόν ὑπό μορφήν ὁ ἀντίποδας τοῦ ἀντίποδα... εἰς δέ τόν πληθυντικόν ὡς εἰς τήν καθαρεύουσαν οἱ ἀντίποδες, τῶν ἀντιπόδων. Ἐν τίνι δικαιώματι καί διατί; Ποῦ ὀφείλεται ἡ τοιαύτη καί τοσαύτη κακοποίησις; Ἀκολούθως χρησιμοποιεῖ τās λέξεις τῆς χυδαίας, συχამερός καί γλύφτες καί τās ξενικῆς κομπιναδόρρη καί κομπίνες καί τέλος ἐπιτίθεται κατὰ τῶν "Γραικύλων", ἐνῶ GRAECULUS = Γραικύλους, ὠνόμασε τούς ἐπί Ρωμαϊκῆς Αυτοκρατορίας Ἑλληνας, ὁ μέγιστος τῶν Ρωμαίων ρητόρων Μάρκος Τύλλιος Κικέρων, γεννηθεῖς ἐν ἔτει 106 πρό Χριστοῦ. Ἄραγε ἔζησαν 2.000 ἔτη οἱ Γραικύλοι, ἢ μήπως Γραικύλους ὀνομάζει περιφρονητικῶς καί ἐμπαθῶς, ὁ γράφων μεγαλεπήβολος δημοτικιστής, ὅλους τούς Ἑλληνας τοῦ 1821, οἵτινες εἶχον μεσονύκτιον τότε ἀπό ... δημοτικῆν; "Λογάδες τοῦ Γένους πού ζοῦσανε σίς Εὐρώπες", ὁ γράφας μελίρρυτος

δημοτικιστής αποκαλεῖ περιφρονητικῶς συλλήβδην ὅλους τοὺς ἐθνεγέρτας προπάτοράς μας ἑκατοντάδες τῶν ὁποίων προσε-
φέρθησαν ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς πατρίδος, ἐνῶ ἑκατον-
τάδες ἄλλων ἀνεκηρύχθησαν Μεγάλοι Εὐεργέται καὶ Μεγάλοι
Διδάσκαλοι τοῦ Γένους, διότι ἠφέλησαν ποικιλοτρόπως τὴν
Ἑλλάδα καὶ διότι ἔγραψαν ἔργα ἐπιστημονικὰ ἀξιόλογα καὶ
χρησιμώτατα. Δέν ἔγραψαν ἄχρηστα, γελοῖα καὶ ἀηδιαστικά ὡς
τά τῶν δημοτικιστῶν. Οἱ Καποδίστριοι, οἱ Ὑψηλάνται, ὁ Κο-
ραῆς, οἱ Παπαρρηγόπουλοι, ὁ Νεόφυτος Δούκας, ὁ Κάλβος, ὁ Φω-
τιάδης Δημητράκης ἢ Καταρτζῆς, "ΛΟΓΑΔΕΣ" ::::, τῶν ὁποίων
ὁ φαρισαῖος ὑβριστῆς καὶ ἐγωπαθῆς δημοτικιστῆς δέν εἶναι
ἄξιος οὐδέ τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων των λῦσαι.

Εἰς τὴν τρίτην παράγραφον καταφέρεται ἐκδικητικῶς
α) κατὰ τοῦ γεννηθέντος ἐν ἔτει 1803, Ἀλεξάνδρου Σούτσου,
τοῦ μεγίστου τῶν Ἑλλήνων σατυρικῶν ποιητῶν τοῦ 19ου αἰ-
ῶνος, διότι, μὴ ὑπαρχούσης δημοτικῆς, μετεχειρίσθη τὴν Κα-
θαρεύουσαν. "Ἐν ὑπῆρχε καὶ μετεχειρίζετο δημοτικὴν, τίς
οἶδεν ὅποσον θά ἐπήνουν αὐτὸν οἱ ... "δημοτικιστές". Ἀναμ-
φιβόλως ἑκατοντάκις περισσότερον τοῦ Βηλαρᾶ, ὅστις συγκρι-
νόμενος πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἢ τὸν Μαναγιώτην Σκυτσοῦν, προ-
καλεῖ καὶ τὸν γέλωτα καὶ τὸν οἶκτον καὶ β) ἐπιτίθεται καὶ
κατὰ τοῦ γράφαντος εἰς γλαφυράν καθαρεύουσαν Δημητρίου
Παπαρηγοπούλου, τοῦ ὁποίου τὰ περισπούδαστα ἔργα ἐβραβεύ-
θησαν ἐπανειλημμένως εἰς ποιητικούς ἀγῶνας, ἐν οἷς τὰ "Χε-
λιδόνας" "Πυγμαλίων" "Ὀρφεύς" καὶ αἱ κωμῆδαι του καὶ τὰ
δράματά του "Συζύγου ἐκλογή" "Ἄγορά" "Ἄσμα Ἀσμάτων", τὰ

"'Ανέκδοτά" του,τά "'Απαντά" του καί ἡ "Σύνοψις τῆς 'Ιστορίας τῆς 'Ελληνικῆς 'Επανάστασεως" διακρίνονται διὰ τὴν ἔμπνευσιν καί τὴν ἀρίστην ἀπόδοσιν.Οἱ προαναφερθέντες ποιηταί,δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ΑΝ ΥΠΗΡΧΕ ΔΗΜΟΤΙΚΗ, θά ἐχρησιμοποιοῦν τὴν δημοτικὴν,διότι οὐδεὶς ἐκ τῶν ὑπερηφάνων ὀπαδῶν τῆς λογίας Καθαρευούσης 'Ελλήνων ποιητῶν συνθέτει ποιήματα εἰς τὴν καθαρεύουσαν ἢ εἰς τὴν 'Αρχαίαν 'Ελληνικὴν.Συνθέτει εἰς τὴν καθομιλουμένην.Ἐξίθισται ἀπὸ τῶν χρόνων πολὺ πρὸ τοῦ 'Ομήρου,ἤτοι ἀπὸ τῶν ραψωδῶν μελωδῶν καί ἀοιδῶν μέχρι τῶν ἡμερῶν μας,εἰς τὴν ποίησιν νά χρησιμοποιῆται ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ,ὡς ἀμέσως καί ἀποτελεσματικώτερον ἐπιδρῶσα εἰς τὰ αἰσθήματά του καί τὴν φαντασίαν του. Δι' αὐτῆς συγκινεῖται ἐνθουσιάζεται καί εὐθυμεῖ περισσότερο,ὄχι μόνον ὁ 'Ελληνικὸς Λαός, ἀλλὰ πάντες οἱ λαοὶ τῆς ὅλης Γῆς. 'Ο προορισμὸς τῆς γραφομένης Λογίας εἶναι ὅλως διάφορος καί δι' αὐτὸ προεἰπομεν,ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΣΙΣ εἶναι ἕτερον ἐκότερον.Αὐτὴν τὴν διάκρισιν,τὴν ὁποῖαν παραδέχονται πάντες ,οἱ λόγιοι καί σοβαροὶ 'Ελληνες,διατί δέν τὴν παραδέχονται καί οἱ ἐχθροὶ τῆς ἐπισήμου Καθαρευούσης;

Διατί δέν ὁμολογοῦν καί αὐτοί,ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ καί δὴ ἡ ὑπ' αὐτῶν προσφερομένη δημοτικὴ,δέν ἔχει θέσιν εἰς τὰ σχολεῖα καί τὰς 'Ανωτάτας Σχολὰς,ἀφοῦ δέν εἶναι ἰκανὴ νά μορφώσῃ καί ἀναδείξῃ ἐπιστήμονας; Δέν εἶναι συμφερότερον ὄχι μόνον διὰ τὴν πατρίδα των ἀλλὰ καί δι' αὐτοὺς νά παύσουν λακτιζόντες κωμικοτραγικῶς πρὸς κέντρα;Δέν

είναι λογικώτερον νά όμολογήσουν τήν πλάνην των, άφοϋ ή δημοτική των χαρακτηρίζεται ως "άνατολίτικο παζάρι";

Είς τήν τρίτην παράγραφον ό γράφας δημοτικιστής "ό μιμητισμός χαρακτηρίζει επί χρόνια τή λογοτεχνία μας μέ τούς Σούτσους καί τίς Δαμαρτινίζουσες αίσθηματολογίες του Δημητρίου Παπαρρηγοπούλου, μέ τή γλωσσική μίμηση τών άρχαίων, αντί τή γνωριμία τής ούσίας τους", διατί καταφέρεται τοσοϋτον έμπαθώς κατά τών Σούτσου καί Παπαρρηγοπούλου καί κατά τής γλωσσικής μιμήσεως τών άρχαίων; 'Υπήρχεν άλλη τις γλώσσα διά νά τήν προτιμήσουν οί "λογάδες του Γένους" καί "Οί σκοταδιστές", έκτός τής Καθαρευούσης, ήτις έδιδάσκετο από τήν πρώτην δημοτικοϋ καί τής 'Αρχαίας 'Ελληνικής καί τής 'Αρχαϊζούσης, αί όποίαι έδιδάσκοντο από τήν πρώτην του 'Ελληνικοϋ;

Αυτόν τόν φαρισαΐζοντα δημοτικιστήν, τόν γράφαντα τήν τρίτην παράγραφον, ποία γλώσσα τόν έμόρφωσε καί τόν άνέδειξε; Μήπως ή άθιγγανική δημοτική; "Οχι, ή Καθαρεύουσα. Ποϋ όφείλεται λοιπόν ή τοσαύτη άγνωμοσύνη του, ώστε νά προτιμᾶ "τή γνωριμία τής ούσίας τους" μέ τήν δημοτικήν; ;

Είς τήν τετάρτην παράγραφον πλέον ό γράφας δημοτικιστής υπερέβη τά έκσιαμμένα. Διαμιλλώνται είς αύτήν τό φεϋδος καί ή άσυναρτησία, διότι ως προεΐπον, ό Σολωμός έκτός του ότι, ως ποιητής, έγραφε τά ποιήματά του καί τόν 'Εθνικόν "Υμνον είς ποιητικήν γλώσσαν μή παραβαλλομένην πρός τήν δημοτικήν τών δημοτικιστών, οϋδείς τών λογίων τής έποχής εκείνης συνεζήτησε περί δημοτικής ή καθαρευούσης, ώστε

νά... δημιουργηθῆ γλωσσικόν ζήτημα, διότι, ἀπλούστατα, ἡ δημοτικὴ καὶ ὡς λέξεις ἦτο ἄγνωστος.

Ὁ Σολωμὸς γεννηθεὶς εἰς Ζάκυνθον τὸ 1798, καὶ ἀποθανὼν εἰς Κέρκυραν τὸ ἔτος 1858, ἐσπούδασεν ἰταλικὴν καὶ λατινικὴν φιλολογίαν καὶ νομικὰ εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἰταλίας Κρεμάνην καὶ Παβίαν, εἰς δὲ τὴν Κέρκυραν, τὴν πνευματικὴν τότε πρωτεύουσαν τῆς μὴ ἐλευθερωθείσης εἰσέτι Ἑλλάδος, εἰς ἣν διέμενον οἱ μεγάλοι πνευματικοὶ ἄνδρες, διότι ἐκεῖ ἐλαττούργει καὶ ἤμαζεν ἡ Ἰόνιος Ἀκαδημία, ἐμελέτησε τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τὴν ἐλευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα δὲν τὴν ἐπεσιέφθη ποτέ, διότι οἱ ἐλευθερωθέντες Ἕλληνες δὲν ἠμίλουν μίαν ἐνιαίαν γλῶσσαν, ἀλλὰ πολλὰς διαλέκτους ἀκαταλήπτους εἰς αὐτόν. Συνέθεσεν, ὡς ἐκ τούτου τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον καὶ τὰ λοιπὰ φιλολογικὰ του ἔργα εἰς τὴν τότε καθομιλουμένην ἐνιαίαν γλῶσσαν τῆς Ἐπτανήσου, τῆς μὴ ὑποδουλωθείσης εἰς τοὺς Τούρκους, ἀναδειχθεὶς ἀριστοτέχνης χειριστὴς μιᾶς γλώσσης ἀκαταλήπτου εἰς πάντα μὴ μορφωμένον Ἕλληνα.

Ὁ Ἐθνικὸς ποιητὴς Σολωμὸς συνεδέετο διὰ τοσαύτης φιλίας μετὰ τοῦ σοφωτάτου ἀειμνήστου Ἀδαμαντίου Κοραῆ ὥστε, ὅταν ὁ τελευταῖος ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ ἐν Λονδίῳ ἐκδοτικὸς οἶκος Μῶρραιη δὲν ἐδέχθη νὰ τυπώσῃ τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον, ἐνδιαφέρθη αὐτὸς αὐτοπροσώπως, ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς, καὶ ἐτυπώθη ὑπὸ τοῦ ἐν Παριεῖσις γαλλικοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου, Φωριέλ, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1827.

Ἐκτός τοῦ ἀοιδίου Ἀδαμαντίου Κοραῆ, τοῦ τοσοῦτον

προθύμως ἐνδιαφερθέντος ὑπὲρ τοῦ φίλου του Σολωμοῦ, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐνδιεφέρθησαν καί ὁ πολυμαθὴς πρῶτος Πρωθυπουργός τῆς ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος Σπυρίδων Τρικούπης, ὅστις μεταξύ τῶν ἀξιολόγων ἔργων του, κατέλιπε καί τετράτομον ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως εἰς γλαφυράν καθαρεύουσάν, ὁ ποιητὴς Ἀλέξανδρος Σοῦτσος, ὁ πολυμαθέστατος Ἀλέξανδρος Ρίζος Ραγκαβῆς, ὅστις ἐξεπόνησε καί γραμματικὴν τῆς καθαρευούσης, ὁ ποιητὴς Γεώργιος Ζαλοκώστας, διὰ τὸν ὅποιον οἱ δημοτικισταὶ λέγουν ὅτι "τὰ ποιήματά του ἀδικοῦνται διότι ἔχουν γραφῆ εἰς τὴν καθαρεύουσάν", ὁ παγκοσμίου φήμης μουσουργός Νικόλαος Μάντζαρς, ὅστις ἐμελοποίησεν ὁλόκληρον τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον, διότι συνεδέετο φιλικώτατα μετὰ τοῦ Ἐθνικοῦ ποιητοῦ καί πολλοὶ ἄλλοι. ^{Εκ} τῶν ἀναφερθέντων φίλων καί ὑποστηρικτῶν τοῦ ἀειμνήστου Διονυσίου Σολωμοῦ, ἀπάντων ὁπαδῶν τῆς Ἀρχαϊζούσης καί τῆς Καθαρευούσης, τίς διεφώνησεν ἢ ἀπλῶς συνητήσεν περὶ τοῦ ἀνυπάρκτου τότε γλωσσικοῦ ζητήματος; Πολύ λυπηρὸν δὲν εἶναι, οἱ δημοτικισταὶ τοῦ τέλους τοῦ 20οῦ αἰῶνος νὰ προβάλλωσιν ὡς προεξόμους τοῦ δημοτικισμοῦ τοὺς ἀποβιώσαντας Μεγάλους Ἄνδρας τῆς Νεωτέρας Ἑλλάδος, καταχρῶμενοι τῆς αἰωνίου σιωπῆς των;

Ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Διονυσίου Σολωμοῦ, ὁ γράφας τὴν τετάρτην παράγραφον δημοτικιστῆς, ἀναφέρει καί τὸν ἀείμνηστον διηγηματογράφον Ἀλέξανδρον Παπαδιαμάντην ὡς "ἓνα τῶν σημαντικωτέρων σταθμῶν εἰς τὸν τομέα τῆς λογοτεχνίας μας", ἐνῶ ὡς εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας, ὁ Ἀλέξανδρος

Παπαδιαμάντης, βαθύς γνώστης τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, ἐχρησιμοποίησε τὴν καθαρῆσαν, δι' ὃ καὶ οἱ δημοτικισταὶ λέγουσιν: " Ἡ γλῶσσα του εἶναι προσωπικὴ πλήρης βιβλικῶν φράσεων ἢ ὑπαινιγμῶν καὶ διαλεκτικῶν διαλόγων, τὰ δὲ μυθιστορικά του πρωτόλεια στεροῦνται ἀξίας".

Λυπηρόν, πολὺ λυπηρόν εἶναι διὰ τὸν δημοτικιστὴν τῆς τετάρτης παραγράφου νὰ γράφῃ εἰς ἡμερησίαν ἔφημερίδαν, ὅτι θεωρεῖ σταθμὸν εἰς τὸν τομέα τῆς Λογοτεχνίας μας, τὸν ἀείμνηστον Ἀλέξανδρον Παπαδιαμάντην. Εἰς τοὺς ἀνταποκαλουμένους "δημοτικιστῆς", εὐχῆς ἔργον θὰ εἶναι νὰ ἀπαγορευθῇ ἢ μετάφρασις εἰς τὴν δημοτικὴν ἐκ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης ἢ ἐκ τῆς Ἀρχαϊζούσης ἢ ἐκ τῆς Καθαρευούσης παντός συγγράμματος, διότι, ὡς παρατηρήσαμεν εἰς τοὺς προλόγους καὶ εἰς τὰ διαφωτιστικὰ σχόλια, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν κειμένων συγγραμμάτων ἀρχαίων συγγραφέων καὶ ποιητῶν, οἱ μεταφρασταὶ δημοτικισταὶ παρὰ τὴν προσπάθειάν των δέν δύνανται νὰ ἀποδώσουν ἐναργῶς εἰς τὴν χυδαίαν δημοτικὴν των.

Εἰς τὰς πέμπτην καὶ ἕκτην παραγράφους ὁ ἀναγνώστης εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ γράφας δημοτικιστῆς ἐγκατελείφθη ὀριστικῶς ὑπὸ τῆς λογικῆς, κυριευθεὶς ὑπὸ τοῦ πρὸς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν καθαρῆσαν μίσους του. " Ἄλλως δέν θὰ ἐχαρακτήριζε δημοσίως τὰς λέξεις τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ὡς "δύστυχες", ἐκάστη τῶν ὁποίων εἶναι ἐν θεῖον ἐπίτευγμα. Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις δέν ἔχουν καταφύγει ἑκατομμύρια Ἑλλήνων καὶ ἄλλοεθνῶν διὰ νὰ μορφωθοῦν

καί ἀναδειχθοῦν ἐπιστήμονες; Καί πῶς αὐτός ὁ τόσο ἐμπα-
θῶς καταφερόμενος κατὰ τῶν λέξεων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς,
χρησιμοποιεῖ εἰς τὴν ἰδίαν φράσιν τὴν λέξιν αἰδῶ; Μήπως
εἶναι τόσο ἀστοιχείωτος, ὥστε νά τὴν θεωρῇ λέξιν τῆς ἀρβα-
νιτοδημοτικῆς; Οὐδόλως παράδοξον." Ἄλλως θά ἀπέφευγε νά
δημοσιεύσῃ εἰς ἡμερησίαν ἐφημερίδα τὰ ἐξῆς δελλαπατριδι-
κά: " Ἡ λέξις ὅμως ἀεροπλάνο δέν εἶναι καμωμένη ἀπό τὰ
ἀρχαῖα, γιατί τό πλάνον εἶναι ἀπό τό λατινικό PLANUM πού
σημαίνει ἐπίπεδη ἐπιφάνεια καί ὄχι ἀπό τό ἑλληνικό πλα-
νάω ὅπως λ.χ. στή λέξη λαοπλάνος" ∴∴∴

Πολύ ἀδίως δέν ἐδόθη τό ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου εἰς
αὐτόν τόν δημοτικιστήν, τόν αἰρόμενον εἰς σημεῖον νά χα-
ρακτηρίζη τὰς θείας λέξεις τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς "δύ-
στιχες", ἐνῶ ἀγνοῖ τό παθητικόν ρῆμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης
πλανῶμαι; Εἶναι δυνατόν νά ἀγνοῖ τό πλανητικόν μας σύστη-
μα καί τὴν ὑπαρξιν δισηκατομμυρίων οὐρανίων ἄλλων πλανη-
τῶν; Ἀγνοεῖ ὅτι ἐπίπεδοι οὐράνιοι ἐπιφάνειαι ὑπάρχουν μό-
νον εἰς τὰς ... οἷας κεφαλὰς τῶν δημοτικιστῶν, οἵτινες οὔ-
τε τὰς καθέτους ἐφορμήσεις τῶν Στούκας λαμβάνουν ὑπ' ὄφιν,
οὔτε τὰς προσγειώσεις καί τὰς ἀπογειώσεις ἀεροπλάνων καί
ἑλικοπτέρων, οὔτε τὰς πτώσεις τῶν ἀερολίθων, οὔτε τὰς ἀερο-
πορικὰς ἀσκήσεις καί ἐπιδείξεις, οὔτε τὰς τροχιάς δισηκα-
τομμυρίων οὐρανίων σωμάτων, οὔδέ τὴν παντελῆ ἔλλειψιν οὐρα-
νίων τροχοφόρων; Μήπως ἀγνοεῖ ἀκόμη καί τό γνωστόν εἰς
ὅλον τόν πνευματικόν κόσμον μυθιστόρημα τοῦ Γάλλου μυθι-
στοριογράφου Εὐγενίου Σύη, " Ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος"

ἔτι δέ καί ὅτι τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ δέν βαδίζουσι
"σέ ἐπίπεδη ἐπιφάνεια", ἀλλά ἵπτανται;

Εἰς τήν ἑβδόμην παράγραφον, διατί ἐφ' ὅσον ὅταν ὀμι-
λοῦν οἱ λογοτέχνη, φιλόλογοι καί γλωσσολόγοι δημοτικισταί,
δέν λέγουν ποτέ ἐπιβαλλόταν = ἐπεβάλλετο, ὁ γράφας δη-
μοτικιστής τήν μεταχειρίζεται, εἰς δημοσίευσμά του; ὥστε ἐπι-
βαλλόμενα ἐπιβαλλόσουνα, ἐπιβαλλόταν ἢ ἐπιβαλλότανε, πληθυν.
ἐπιβαλλόμεσταν, ἐπιβαλλόσασταν, ἐπιβάλλονταν ἢ ἐπιβαλλόντου-
σαν!::: Εὗγε καί πάλιν εὗγε.

Εἰς τήν ὄγδῳην παράγραφον, ὁ γράφας δημοτικιστής δέν
γνωρίζει ἄρα γε ὅτι βαθμῖς καί σκαλί εἶναι ἓν καί τό αὐτό;
'Αφοῦ μεταχειρίζεται τήν "δύστυχη" λέξιν, τῆς ἀρχαίας Ἑλ-
ληνικῆς -Βαθμίδες- διατί μεταχειρίζεται, ὡς ἐκ περισσοῦ,
καί τήν ἰταλικῆς προελεύσεως λέξιν σκαλί; Ἐκτός τούτου
δέν εἶναι καί ἔκδηλος πλεονασμός; Δέν ἀρκεῖ ἂν εἴπη ὡς
φιλόλογος, ἀνῆλθεν μίαν πρός μίαν ἀπάσας τὰς βαθμίδας τῆς
ἱεραρχίας;

Εἰς τήν ἐνάτην ἐκτός τῶν λέξεων ἡ στάση καί ἡ ἀντί-
δραση, αἵτινες κατέστησαν, ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ὑπό
τῶν δημοτικιστῶν πρωτόκλιτοι μόνον εἰς τόν ἐνικόν, διότι
εἰς τόν πληθυντικόν διατηροῦν τὰς καταλήξεις τῶν πτώσεων
τῶν τριτοκλίτων τῆς καθαρευούσης αἱ στάσεις τῶν στάσεων,
αἱ ἀντιδράσεις τῶν ἀντιδράσεων, σημειώνομεν διά πολλοστήν
φοράν καί ὅτι οἱ δημοτικισταί δέν δίδουν χρονικήν αὔξησιν
εἰς τόν παρατατικόν καί ἀόριστον τοῦ ρήματος κατορθῶναι,
Διατί; Μήπως χάρις εἰς τήν δημοτικοποίησιν;

Εἰς τὴν δεκάτην φράσιν ἡ λέξις πολλαπλαί διατί τονίζεται καὶ δέν περισπᾶται; ὥστε σιοπίμως ἀνορθογραφοῦν οἱ "δημοτικιστές";

Εἰς τὴν ἑνδεκάτην φράσιν ... ἐσκέφθη ὁ γράφας δημοτικιστὴς πῶς κλίνεται τὸ ρῆμα "πού ἐπιμελήθηκε" εἰς ὅλους τοὺς χρόνους; Ἐνεστώς, ἐπιμελοῦμαι, ἐπιμελεῖσαι, ἐπιμελεῖται, ἐπιμελούμαστε, ἐπιμελεῖστε, ἐπιμελοῦνται. Παρατ. ἐπιμελούμενα, ἐπιμελούσουνα, ἐπιμελούτανε, ἐπιμελούμασταν, ἐπιμελούσα-
σταν, ἐπιμελούντανε. Καὶ διηρωτήθη κατὰ πόσον τιμᾷ τὴν τρι-
σένδοξον Ἑλλάδα του μία τοιαύτη γλῶσσα;

Τὸ αὐτὸ καὶ μέ τὸ ρῆμα "δέχονταν" τῆς δωδεκάτου φρά-
σεως. Πῶς τὸ κλίνει ὁ δημοτικιστὴς; μήπως δεχόμενα, δεχό-
σουνα, δεχότανε, δεχόμεσταν, δεχόσασταν, δεχόντουσαν; ... Τιμᾷ
αὐτῆ ἡ γλῶσσα τὴν Μητέρα Ἑλλάδα;

Εἰς τὴν δεκάτην τρίτην παράγραφον ὁ γράφας δημοτικιστὴς, μήπως ἐκ παραδρομῆς ἢ λάθους ἔγραφε θέλομε ἀντὶ θέ-
λουμε; "Οχι. Ἀπλῶς αὐτὸς γράφει -θέλομε ἄλλος θέλουμε καὶ ἄλλος θέλωμε. Εἰς τὴν ἰδίαν παράγραφον ἡ λέξις γλῶσσα διατί ὀξύνεται... γλώσσα; Πόσα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ λέξις γλῶσσα περισπᾶται; Πολλὰ πάρα πολλά, ὅπως γνωρίζουν καὶ τὰς προθέσεις εἰς καὶ διὰ, τὸ ἄρθρον τὰς, τὸ ἐπίρρημα πλέον, τὸ μόριον ῶς, τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας οὐ καὶ ἡμεῖς καὶ τὰ ἀφηρημένα οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα γενεά, γέρων, γραῖτα, νέος, νέα, υἱός, παλαιός, παλαιά, λέξεις τὰς ὁποίας εἰς τὴν γραφομένην δημοτικὴν οἱ, .. σκληροὶ δημοτικισταὶ τὰς κατεκρεοῦργησαν ἀντιστοιχῶς οὕτω: σέ, γιά, τίς, πιό, εἰς,

έμεῖς, γενηά, γέρος, γρηά, γριά καί γρηγιά, νειός, νιός καί νηός, νειά, νιά καί νηά, παλός, παλιός καί παλειός, παληά, παλιά καί παλειά καί σάν. Ἐν τίνι δικαιώματι τὰς κατατομοῦν τὰς μεταμφιέζουν καί τὰς ἀκρωτηριάζουν, μετα εὐδόκιμον βίον τριῶν περίπου χιλιάδων ἐτῶν; Διατί ἐπιδιώκουν νά σχηματίσουν γλῶσσαν τοσοῦτον γελοίαν, ἀηδῆ, καί δαιδαλώδη;

Εἰς τήν ἰδίαν παράγραφον, τήν δεκάτην τρίτην, οἱ δημοτικισταί, ἰσχυρίζονται ὅτι τά εὐαγγέλια ἐγράφησαν εἰς τήν λαϊκήν γλῶσσαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Διατί; Μήπως διότι ἐπιθυμοῦν νά γραφοῦν καί εἰς τήν δημοτικήν των. . . .

Μεταφράσεις ἀρχαίων συγγραμμάτων εἰς τήν σανφασονιστικήν δημοτικήν τῶν δημοτικιστῶν, καθώς καί παντός τοιούτου, γραφέντος εἰς τήν Ἀρχαῖτουσαν ἢ εἰς τήν Καθαρεύουσαν θά ἔπρεπε νά εἶχον ἀπαγορευθῆ διότι αἱ μεταφράσεις αὗται ἐπισκιαίζουν τήν ἀξίαν τῶν πανθομολογουμένως, ἀξιολόγων ἔργων, ὄχι μόνον, ἀλλά καί διότι μετά παρέλευσιν δεκαετιῶν τινων, ὅτε ἀναποδράστως ἡ ὀμιλουμένη σήμερον ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἐνιαία γλῶσσα θά ἔχη ἐξελιχθῆ καί διαμορφωθῆ εἰς ἐνιαίαν Καθαρεύουσαν, οὐδεὶς θά ἐγγίξη αὐτάς. Θά παραμερίζωνται μετά βδελυγμίας ὑπό παντός σπουδαστοῦ ἢ ἐπιστήμονος, ὡς κατασπιλώσασαι πᾶν τό ἐκπάγλως ὠραῖον, ἐν οἷς καί αὐτό ἀκόμη τό φωτοβόλον ὄνομα Ἑλλάς, λέξιν τήν ὁποίαν ἐκατομμύρια ἐπί ἐκατομμυρίων ἄλλοεθνῶν διανοουμένων, τουριστῶν, φοιτητῶν καί μορφωμένων ἀνθρώπων ἀπό τά δημοτικά μέχρι τὰς ἀνωτάτας αὐτῶν σχολάς τήν γνωρίζουν ὡς HELLAS καί οὐχί ὡς

HELLADA ἢ ΑΓΓΕΛΑΔΑ.

Ἐν τίνι δικαιώματι ἡ ιστορικωτέρα πασῶν τῶν λέξεων τῆς ὅλης Γῆς, μετὰ τρισχιλιετῆ τρισένδοξον ἱστορικόν βίον, χυδαιοποιεῖται οὐχί ὑπό Ἀλβανοβουλγάρων ἢ Σλάβων, ἀλλ' ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν Ἑλλήνων; Πότε θά ἐνστερνισθῶμεν ὅτι ἡ γλῶσσα μας δέν εἶναι γλῶσσα ἑνός οἰουδήποτε κράτους, ἀλλά γλῶσσα ΕΛΛΗΝΙΚΗ παγκόσμιος καί ὅτι αἱ ἑαυτῆς λέξεις δέν ἐπιδέχονται τήν ἐλαχίστην κακοποίησιν; Πότε θά κατανοήσωμεν ὅτι χυδαιοποιοῦντες τὰς λέξεις τῆς γλώσσης τῆς ΓΝΩΣΕΩΣ καί τῆς ΣΟΦΙΑΣ ἐγκληματοῦμεν ὡς ἡλαττωμένης νοημοσύνης ἀνθρωπάρια; Ὁ Παρθενώνας τοῦ Παρθενώνα, ὁ Μαραθῶνας τοῦ Μαραθώνα, ἡ Ἑλλάδα τῆς Ἑλλάδας. Οἱ ἄλλοεθνεῖς διανοούμενοι, οἱ ἐρχόμενοι ὅπως μετὰ πάσης εὐλαβείας γνωρίζουσι καί προσκυνήσουσι τήν πατρίδα τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν, τῶν ΜΟΥΣΩΝ, τῶν Ἡμιθέων, τῶν Γιγάντων, τῶν Τιτάνων, τῶν Ἀμαζόνων, τῶν Σοφῶν, τῶν ἡρώων καί τῶν Ὀλυμπιονικῶν, τί λέγουσι καί πῶς μᾶς χαρακτηρίζουν διὰ τήν ἐν πλήρει εἰκοστῷ αἰῶνι διαπραττομένην τοιαύτην ἄΣΕΛΓΕΙΑΝ; Μήπως ὡς φιλοπροόδους; ; ; ; Ὁχι. Μᾶς χαρακτηρίζουν περιφρονητικῶς ὡς κούφους, ὡς ἀναισθήτους καί ὡς γελοίους, διότι μᾶς ἐγκατέλειψεν ἡ ΛΟΓΙΚΗ καί συνεπῶς καί ὁ αὐτοσεβασμός. Δέν δυνάμεθα νά σκεφθῶμεν ὡς Ἕλληνες ὅτι ἡ Ἑλλάς δέν πρέπει ἐπ' οὐδενί λόγῳ νά δεχθῆ ν' ἀντικατασταθῆ ἡ ἐπίσημος αὐτῆς Καθαρεύουσα ὑπό τῆς προσφερομένης ὑπό τῶν δημοτικιστῶν γλώσσης τῆς "δημῶδης ποίησης" ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΟΙ ΥΠΟΚΡΙΤΑΙ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΑΙ. ΕΠΙ-

ΤΡΕΠΕΤΑΙ ΕΙΣ ΗΜΑΣ ΝΑ ΤΗΝ ΔΕΧΘΩΜΕΝ; Ἡ γλῶσσα τῆς "δημῶ-
δης ποίησης" εἰς τὰς ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ καὶ εἰς τὰς ΣΧΟΛΑΣ ΤΩΝ
ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ, ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΚΑΡΩΝ; Εἶναι ἢ δέν εἶ-
ναι ἐξωφρενικόν;

Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ, πῶς κλίνονται εἰς τόν πληθυντικόν καὶ
ἰδίως εἰς τὴν γενικήν τῆς λογίας δημοτικῆς ὁ γυῖός, ὁ
γέρος, ἡ γρηά, ὁ νηός, ἡ νηά, καὶ ἡ γενηά; Ἡμεῖς ὁμολογοῦ-
μεν, δέν ἔχομεν τό ἀπαιτούμενον θάρρος...

Εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην παράγραφον πῶς κλίνει ὁ
γράφας δημοτικιστής τό ρῆμα εὔχομαι εἰς ὅλους τοὺς χρό-
νους καὶ τό οὐσιαστικόν ὁ ἐκδότης εἰς τε τόν ἐνικόν καὶ
πληθυντικόν; Τό ρῆμα ξεχάνω πῶς κλίνεται εἰς ὅλους τοὺς
χρόνους;

Εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην πλέον φράσιν ὁ γράφας δημο-
τικιστής ὡς διαπιστοῦμεν, δικαίως δύναται νά προαχθῇ εἰς
σημαιοφόρον τῶν δημοτικιστῶν, καθότι "ἔχει ἀλλάξει τὰ
ράμματα" πασῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ χρησιμοποιηθεισῶν λέξεων.
ἦταν κιόλας καὶ δάσκαλος διαβασμένος μέ πλούσια καρριε-
ρα". Ἦτο ἐπί πλέον καὶ διδάσκαλος μορφωμένος μέ πλουσί-
αν σταδιοδρομίαν.

Ἰδού τώρα καὶ μία παράγραφος πλήρης σαπνοφουσκολο-
γιῶν ἐνός πολὺ ἐπειγομένου δημοτικιστοῦ: "Ἄν πρόκειται
νά γίνουν ἀλλαγές, ἂν καθιερωθῇ ἡ γλῶσσα ἡ ἀπλή, ἡ καθημε-
ρινή πού δέν μπορεῖ νά κρύψη τίποτα καὶ πού τὰ λέει ὅλα
καθαρά, ἄς γίνουν γρήγορα αὐτές οἱ ἀλλαγές καὶ ἄς εἶναι
γενναῖες. Ἄλλοιῶς νά πᾶμε ὅλοι στά ἰνστιτοῦτα νά μάθουμε

ἀγγλικὰ καὶ γαλλικὰ καὶ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο μῆπως καὶ φα-
τιστοῦμε". Ὅντως ὁ γράφας δημοτικιστῆς ἔχει μεγάλην ἀ-
νάγκην ἐπιφαιτίσεως, ἄνωθεν βεβαίως, διότι μόνον τότε θά
παραδεχθῆ ὅτι ὅλοι οἱ δημοτικισταὶ κυνηγοῦν χιμαίρας
καὶ ὅτι ἡ χυδαία γλῶσσα τῶν ἀστοιχειώτων, ἡ δημοτικὴ, ἡ
γλῶσσα τῆς εὐκολίας τοῦ γράφειν καὶ συγγράφειν, στερεῖ-
ται τῶν ... ἀπαραιτήτων ἐφοδίων καὶ προσόντων τυπικῶν
καὶ οὐσιαστικῶν, ἵνα καθέξει τὴν οἴαν κατέχει θέσιν
ἡ λογία καθαρεύουσα. Στερεῖται σαφηνείας καὶ σοβαρᾶς
καὶ εὐγενοῦς διατυπώσεως καὶ ἀναστήματος γλώσσης, δυνα-
μένης νά τιμῆσῃ ἐπαξίως τὸ ἑλληνικόν Ἔθνος, ἥτοι νά
γίνη ὄργανον γραπτὸν καὶ προφορικόν τῶν ἐπιστημῶν. Ὅπως
προεῖπομεν ὅτι πεζογραφία καὶ ποίησις εἶναι ἕτερον ἐκάτερον,
οὕτω τονίζομεν ἐνταῦθα ὅτι καὶ συναισθηματισμοὶ καὶ
ἐπιστῆμαι εἶναι ὡσαύτως ἕτερον ἐκάτερον. Ἡ καθαρεύουσα
εἶναι ἡ φωτοβολοῦσα ἑλληνικὴ γλῶσσα τῆς ΓΝΩΣΕΩΣ. Ἡ δη-
μοτικὴ τῶν δημοτικιστῶν εἶναι σιότος, χυδαιότης καὶ κου-
φότης. Θά εἶναι αὐτόχρημα ἔγκλημα ἂν χυδαιοποιήσωμεν
τούς-ἐπιστημονικοὺς ὄρους... δημοτικιστικῶς ἡμεῖς ἴδιοι,
οἱ Ἕλληνες τοῦ τέλους τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Οὐαί καὶ ἀλλοί-
μονον-ἂν φθάσωμεν καὶ εἰς αὐτὸ ἀκόμη τὸ σημεῖον τῆς ἐξω-
φρενικότητος! Ἡ γλῶσσα ἡ ἑλληνικὴ, τῆς σοφίας καὶ τῶν
ἐπιστημῶν, τὴν ὁποῖαν διδάσκονται οἱ θέλοντες νά λάβουν
ἀνωτέραν μόρφωσιν, εἶναι μία καὶ μόνη καὶ παγκόσμιος.
Δευτέρα εἰς ὅλον τὸν κόσμον δέν ὑπάρχει, ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΓΛΩΣ-
ΣΑΝ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ, ΤΟ ΚΛΥΧΗΜΑ ΠΑΝΤΩΝ

ΗΜΩΝ ΕΧΟΜΕΝ ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΝ, ΩΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, ΝΑ ΤΗΝ ΚΡΑΤΗΣΩΜΕΝ ΠΑ-
ΣΗ ΘΥΣΙΑ, ΩΣ ΚΥΝΑΙΓΕΪΡΟΙ, ΕΙΣ ΤΟ ΥΨΟΣ ΤΗΣ ΕΚΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΗΣ.

Καθ' ὄν τρόπον ἐκληροδότησαν εἰς ἡμᾶς τό γλωσσικόν
αὐτό καύχημα οἱ γονεῖς μας, οὕτως ὑποχρεούμεθα καί ἡμεῖς
νά κληροδοτήσωμεν αὐτό εἰς τά τέκνα καί τοὺς ἐγγόνους
ἡμῶν. Πρὸς τοῦτο καθῆκον ἱερόν ἔχομεν νά παρακολουθῶμεν
ἀγρύπνως τοὺς δημοτικιστάς, διότι ὅπισθεν αὐτῶν κρύπτον-
ται οἱ ὑπερχαίροντες προδόται κομμουνισταί.

Δέν πρέπει νά μᾶς διαφεύγη ὅτι εἰς τόν ἀνίερον κα-
τά τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης πόλεμον δέν μάχονται οἱ κομμου-
νισταί εἰς τήν πρώτην γραμμὴν τοῦ ... πυρός, ἀλλά οἱ ἀνε-
παρκεῖς διανοητικῶς δημοτικισταί." Ἄλλως δέν θά ἐτόλμων
νά προσφέρωσιν εἰς τήν τρισένδοξον Ἑλλάδα μίαν γλῶσσαν
"ἀνατολίτιο παζάρι", ἢ ὅποια δέν πρόκειται ποτέ νά λάβῃ
σχηματικόν καθορισμόν διὰ νά τήν ἐκμάθουν οἱ μὲν καί διὰ
νά τήν διδάξουν οἱ δέ, τόσον εἰς τοὺς ὁμοεθνεῖς των Ἑλλη-
νας, ὅσον καί εἰς τοὺς ἄλλοεθνεῖς, χιλιάδες τῶν ὁποίων ἔρ-
χονται νά σπουδάσουν εἰς τήν Ἑλλάδα τοῦ ΦΩΤΟΣ.

Οἱ δημοτικισταί πρέπει, εἶναι ἀνάγκη, νά συνέλθουν διὰ
νά παραδεχθοῦν ὅτι τήν ἐπίσημον λογίαν καθαρεύουσαν εἶναι
ἀδύνατον νά τήν ἀντικαταστήσῃ ἢ ὑπ' αὐτῶν προσφερομένη χυ-
δαία δημοτικῆ, διότι οἱ νόμοι καί οἱ κανόνες τοῦ φθογγολο-
γικοῦ αὐτῆς δέν ἔχουν οὔτε ἀρχήν οὔτε τέλος, διότι ἡ σύνθε-
σις πλήρους γραμματικῆς, ἂν καί ἐφ' ὅσον καταστῇ τοῦτο δυ-
νατόν, θά ἀριθμῇ χιλιάδας κανόνων εἰς χιλιάδας σελίδας,

διότι τῆς διατυπώσεως τῶν κανόνων τοῦ συντακτικοῦ θά
πρέπει νά προηγηθοῦν ἡ συλλογή, ἡ κατάταξις καί ἡ συστη-
ματοποιήσις τῶν ἀναριθμητῶν λέξεων τῆς καθαρευούσης,
τῆς Ἀρχαίας ἑλληνικῆς τῆς Χυδαίας τῆς Μαλλιαρῆς, τῆς
τουρκικῆς, τῆς ἰταλικῆς καί τῶν διαφόρων διαλέκτων, ὅπερ
δυσχερέστατον καί τέλος διότι πρέπει ν' ἀποιτήσῃ καί ὀρθο-
γραφικόν λεξικόν, ὅπερ ΑΔΥΝΑΤΟΝ.

Μήπως οἱ γλωσσαμύντορες δημοτικισταί δέν γνωρίζουν
ἐν πρός ἐν πάντα τά μειονεκτήματα τῆς δημοτικῆς των ἔ-
ναντι τῶν πλείστων ὄσων πλεονεκτημάτων τῆς καθαρευούσης;
Δέν θά τοὺς συγχωρήσωμεν βεβαίως ἐν καταφατικῇ περιπτώ-
σει, ἀλλά θά τοὺς κρίνωμεν ἐπιεικῶς, ἀφοῦ ὡς γνωστόν, "δέν
ἔσπευσαν βραδέως" διὰ νά εὐχαριστήσουν τοὺς κομμουνιστάς,
ἀλλ' ἀστραπιαίως καί ἐπιπολαίως.

Ἐπειδή ὅμως τά μειονεκτήματα τῆς χυδαίας δημοτικῆς
των εἶναι ἀναρίθμητα καί τεχνικῶς σοβαρώτατα, ἔχομεν τήν
γνώμην ὅτι μόνον διὰ τοῦ μαυροπίνακος καί διὰ τῆς κιμω-
λίας θά καταστῆ δυνατόν νά θέσωμεν αὐτά ὑπ' ὄφει των.
Τότε, εἴμεθα βέβαιοι, θά παραδεχθοῦν, πρῶτον ὅτι πρέπει νά
παύσουν νά χυδαιοποιοῦν τὰς θείας λέξεις τῆς Ἀρχαίας
Ἑλληνικῆς καί τῆς καθαρευούσης, δεύτερον ὅτι δέν πρέπει
νά φθάνουν μέχρι σημείου νά γράφουν "οἱ μέρες περνοῦσαν
γαστρωμένες τρόμο κι' ὀδύνη καί δέος" καί τρίτον ὅτι ἡ
δημοτικὴ προσβάλλει τήν τρισένδοξον Ἑλλάδα τοῦ ΦΩΤΟΣ
καί τόν ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ.

Μόνον ὅταν ἀναλογισθῶμεν τήν Ἑλλάδα τοῦ 1821, ὅτε

εἰς ὅλην τὴν Ἀττικὴν ἠμιλεῖτο ἡ ἄρβανίτικη καὶ ὅτι διὰ
νά μεταβῆ τις εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς εἶχεν ἀνάγκην διερμη-
νέων, καθότι ἐκτός τῆς τουρκικῆς ἦτο ὑποχρεωμένος νά γνω-
ρίζῃ τὴν Τσακωνικὴν τὴν Κουτοσβλαχικὴν, τὴν Μακεδονικὴν,
τὴν Καραγιουνικὴν καὶ ἄλλας, τότε θά παραδεχθῶμεν ὅτι ἡ
ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἀγωνισθεῖσα Καθαρεύουσα, μετὰ τρεῖς
ἢ τέσσαρας γενεάς θά ἔχῃ διαμορφώσει εἰς τὴν ἐντέλειαν
τὴν νῦν καθομιλουμένην, ὅποτε θά ἐκλείψῃ ὀλοσχερῶς ἡ ὑπάρ-
χουσα σήμερον διμορφία γλώσσης.

Μία ἐλαχίστη ἔνδειξις τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀληθείας
εἶναι τό ἐξῆς ἐπὶ Τουρκοκρατίας συνταχθέν ἔγγραφον, ἐκ
τοῦ κειμένου τοῦ ὁποίου πᾶς ἀντικειμενικός κριτής, μηδέ
τῶν κακῆς πίστεως συζητητῶν ἐξαιρουμένων, πείθεται ἀπολύ-
τως περὶ τοῦ ἐπιτελεσθέντος ὑπὸ τῆς Καθαρευούσης θαύμα-
τος. Πάντες οὗτοι συγκρίνοντες τὴν γλῶσσαν τῶν τότε ἐγ-
γράφων μέ τὴν ἐν χρήσει σήμερον εἰς τὰ συμβολαιογραφεῖα,
μένουν κατάπληκτοι πρό τῆς τοσαύτης καὶ τῆς τοιαύτης ἀλ-
λαγῆς, ὀφειλομένης ἀποικλειστικῶς εἰς τόν μόχθον τῆς Καθα-
ρευούσης. Ὁ οἶος δὴποτε ἐμβριθῆς ἀναγνώστης θά διαπιστώ-
σῃ ὅτι οἱ ὑπόδουλοι καὶ ἔγγραμματοι προπάτορες ἡμῶν, μὴ
δυνάμενοι ν' ἀποδώσωσι πλήρως εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν,
ἠναγκάζοντο νά μεταχειρισθῶσι ἐν ἐπισήμοις καὶ ἡμιεπισή-
μοις ἐγγράφοις, λέξεις καὶ φράσεις τουρκικὰς. Ἴδού τό ἔγ-
γραφον τοῦ ἔτους ἐγίρας 1216, ἦτοι τοῦ 1838 καὶ κάτωθεν
αὐτοῦ τό κείμενον, ὡς ἐπακριβῶς ἔχει:

"Μέ τό παρόν φανερόνω ὁ ὑποκάτοθεν γεγραμμένος κων-
σταντής Τενερίκος ὅτι σήμερον ἐλογαριάσθηκα μέ τὰς ἀδελφάς

μου Κυριάκουλα καί Λασκαρινούδα καί τās ἔδωσα τό μοιρά-
σι τους ἐξῶν τήν πρίναν τους ἀπό τά ὅσα ἔμιναν ἀπό τόν
πατέρα μου· ἀπό τό σπίτι τοῦ Κάστρου ὁποῦ ἔμινεν ἀπάνο-
μου ἀπό τοῦ σπιτιοῦ ἀπό μάντρα ἀπό ζοντανά πρόβατα: ἀπό
κάθε λογαριασμό καί τās ἐξοφλῶ καί δέν ἔχω νά ζητῶ: ἀπό
φλορί ἀπό ροῦχα ἀπό μαργαριτάρι ἀπό ἀσιμικά ὁποῦ εὐρέθη-
σαν ἐδῶ: ἀπό ὀσπίτια ὁποῦ ταῖς ἔδωσα ἀπό ἀχυρόνες καστριά
ἀπό μάντρα ἀπό μαγαζά: ἀπό ζοντανά ἀπό ἀμπέλια ἀπό μαλά-
ματα ἀπό κάθε λογαριασμό πριτά πίν μπιντριπίρ ἔγιναν
ραζίδα μέ τό ἀναμεταξύ μας ἡμπρά ἡσιῶ ἀμεστ σταβαιτα καί
τούς ἔδωσα τό παρόν μου εἰς χεῖρας τους ὑπογεγραμμένον
ἰδιασχερός μου καί μέ τούς ὑποκάτωθεν μάρτυρας ἵνα ἔχη
τό κῦρος καί τήν ἰσχῆν ἐν παντί κριτηρίῳ.

(1216) Ὀκτωμβρίου: 20: Δήμου Κωνσταντῖνος Δενερίκος
βεβαιώνω

ΧΗ παλογιάννης παπᾶ κωμνεύς μαρτυρῶ

Μεχμέτ ἄγᾶ ΧΗ Ὀμέρ Ὀγλοῦ

Ὅποῖον ποσοστόν ἀναλφαβητισμοῦ εἶχεν ἡ ἐλευθερω-
θεῖσα Ἑλλάς τό ἔτος 1821; Μήπως ἄνευ ὑπερβολῆς τό 99
τοῖς ἑκατόν; Ἰδού ὁ ἀουλλήπτου μεγαλείου ἄθλος τῆς κα-
θαρευούσης. Σήμερον ἔχομεν ἀναλφαβήτους; Καί ἂν ὑπάρχω-
σί τινες εἶναι ἢ οὐ ὑπέργηροι;

Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΩΝ ΔΕΝ ΥΠΗΡΕΕ ΠΟΤΕ ΟΥΤΕ
ΚΑΙ ΥΠΑΡΧΕΙ. Η ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΗΜΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟ-
ΣΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΥΔΑΙΟΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΩΝ,
ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΣΧΕΣΙΝ ΕΧΟΥΣΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΒΕΛΙΣΣΟΜΕΝΗΝ ΚΟΙΝΗΝ ΓΛΩΣ-
ΣΑΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ. ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΝ ΥΠΑΡ-

ΧΕΙ ΜΟΝΟΝ ΕΒΒΛΙΣΣΟΜΕΝΗ ΚΑΘΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗ ΕΙΣ ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΡΥΘΜΟΝ
ΩΣΤΕ ΜΕΤΑ ΤΡΕΙΣ ΓΕΝΕΑΣ Η ΤΕΣΣΑΡΑΣ, ΤΟ ΑΡΓΟΤΕΡΟΝ, ΘΑ ΕΧΗ
ΔΙΑΜΟΡΦΩΘΗ ΕΙΣ ΑΠΑΛΗΝ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑΝ, ΟΠΟΤΕ ΘΑ ΕΚΔΕΙΨΗ, ΕΠΑΝΑ-
ΛΑΜΒΑΝΟΜΕΝ, Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΔΙΜΟΡΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.
ΤΟΥΤΟ ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗ ΑΝ ΚΑΙ ΕΦ' ΟΣΟΝ ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΑΙ,
ΑΝΑΚΤΩΝΤΕΣ ΤΗΝ ΑΠΩΛΕΣΘΕΙΣΑΝ ΛΟΓΙΚΗΝ ΤΩΝ, ΕΠΙΔΟΘΟΥΝ ΕΙΣ
ΑΛΛΑΣ ΣΟΒΑΡΩΤΕΡΑΣ ΑΣΧΟΛΙΑΣ ΤΗΣ ΜΑΣΚΑΡΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΛΕ-
ΞΕΩΝ ΤΗΣ ΑΝΑΔΕΙΞΑΣΗΣ ΑΥΤΟΥΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, ΗΤΙΣ ΩΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ
ΜΗΤΗΡ ΔΕΝ ΕΠΑΥΣΕΝ ΟΥΔΕ ΣΤΙΓΜΗΝ ΝΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΤΑΙ ΣΥΜΜΟΡΦΩ-
ΝΗ ΚΑΙ ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΗ ΤΗΝ ΥΠ' ΑΥΤΗΣ ΣΧΗΜΑΤΙΣΘΕΙΣΑΝ ΕΝΙΑΙΑΝ
ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΤΗΝ ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ ΜΕΧΡΙ
ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ.

Αὐτός ὁ Ἑλληνικός λαός χάρις εἰς τό δαιμόνιον τοῦ
καί τό πνευματικόν τοῦ ὄπλου, τήν γραφομένην ἐπίσημον κα-
θαρεύουσαν, τήν διδασκομένην βάσει γραμματικῶν καί συντα-
κτικῶν κανόνων τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καί δὴ τῆς Ἀττικῆς,
ἀπέκτησεν ἐντός βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος καθομι-
λουμένην ἐνιαίαν εἰς ὅλην τήν ἔκτασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κρά-
τους. Τοῦτου ἐπιτευχθέντος, θά ἔδει εἰς τήν χώραν τῆς ἱστο-
ρικωτέρας πασῶν τῶν γλωσσῶν γλώσσης, νά λυντσαρισθῇ κυριο-
λεκτικῶς τό πρό 30ετίας ἀναφυσθέν γλωσσικόν ζήτημα, ὡς ἐδιώ-
χθη καί ἀπηνῶς κατεπατήθη πρό 78 ἐτῶν εὐθύς ὡς ἐπρόβαλεν
ὑπό μορφήν ψυχαρικῆς μεγάρας. Ἀπόδειξις ὅτι ἡ ἀνεκτικό-
της μας ἀπεθράσυνε τοσοῦτον τοῦς "οὔτοπιστές δημοτικιστές",
ᾧστε ἀσυστόλως καί ἀσυστόλως γράφουν: "Ἐτσι οὔτε Εὐρωπαῖοι
γινήκαμε, οὔτε Ἕλληνες μείναμε. Ἐμεῖς υἱοθετήσαμε τήν τε-

ρατωδία νά μείνη ή γλῶσσα ἀνεξέλικτη επί δύο χιλιάδες χρόνια καί περισσότερο καί ἀνεπηρέαστη ἀπό τήν ζωή πού δέν ἦτανε καί τόσο ὅμοια μέ τή ζωή τῶν ἀρχαίων".

"Αν τοιαῦται ἐξωφρενικότητες καί ὕβρεις ἐργάφοντο καί ἐξετοξεύοντο ὑπό ὀπαδοῦ τῆς καθαρευούσης, πᾶς δύναται νά φαντασθῆ κατά ποῖον τρόπον θά ἀντέδρων οἱ δημοτικισταί καί ὅποσον εὐγενῆ γλῶσσαν θά ἐχρησιμοποιοῦν ἐναντίον του.

Ἡμεῖς ἀντιπαρερχόμενοι τās ὕβρεις των, ἐρωτῶμεν:
α) Τί εἴμεθα, ἀφοῦ "δέν γινήκαμε Εὐρωπαῖοι"; β) Τί εἴμεθα, ἀφοῦ "οὔτε Ἕλληνες μείναμε;" Ἀκριβῶς διότι αἰσθανόμεθα ὅτι εἴμεθα Ἕλληνες καί διότι καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα ἀπόγονοι τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, δέν ἀποκαλούμεθα ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων δημοτικιστῶν "προγονόπληκτοι;" Τήν ἐλληνικότητα των οἱ Ἕλληνες δέν τήν διεκήρυξαν, ἀποκαλύφαντες καί διακηρύξαντες αὐτήν ἐμπράκτως δι' ἀπαραμίλλων ἠρωϊκῶν κατορθωμάτων καί θυσιῶν αἵματος τῷ 1821 τῷ 1912 - 1913, τῷ 1916 - 1922 τῷ 1940 - 1941 καί τῷ 1945 - 1949, ὑπό τά πατάγῳδη πάντοτε χειροκροτήματα ὅλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς; Μήπως ὡς Ἕλληνες ὑπερήφανοι ὑστεροῦμεν εἰς πολιτισμόν εἰς πρόοδον καί εἰς τουρισμόν, ἐν συγκρίσει πρὸς ἄλλα εὐρωπαϊκά κράτη; Ἐν τίνι δικαίωματι ὁ ὕβριστῆς δημοτικιστῆς ἀμφισβητεῖ τήν ἐλληνικότητα ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους διακηρύττει δημοσίως ὅτι δέν τοὺς θεωρεῖ ἢ ἄν Εὐρωπαίους; Τίς τῶν ἑκατομμυρίων τῶν τουριστῶν ἠμφεσβήτησε τόν πολιτισμόν καί τήν εὐρωπαϊκότητα τῶν Ἑλλήνων, τῶν ὑποδεχομέ-

νων αὐτοὺς εἰς τὰς Ἀθήνας τῶν δύο καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυ-
ρίων κατοίκων καὶ εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ὅλης Ἑλλάδος,
συμπεριλαμβανομένων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν νήσων; γ) εἶναι τε-
ρατωδία ὅτι ἡ καθαρεύουσα κατατροπώσασα τὴν βαρβαρότητα,
τὴν ἀγραμματοσύνην καὶ τὸ σύμφυμα τῶν ἀπαισιῶν διαλέκτων
τῆς δουλείας, διαδηλοῖ τὴν **στερρὰν αὐτῆς ἀπόφασιν** νὰ παρα-
μείνη γνησία θυγάτηρ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης;
δ) Ὁ ὕβριστὴς δημοτικιστὴς τί ἐννοεῖ λέγων "ἡ γλῶσσα μας
ἔμεινεν ἀνεξέλικτη ἐπὶ δύο χιλιάδες χρόνια καὶ περισσότε-
ρο"; εἶναι ἀρμόδιος καὶ ἄξιος αὐτός ὁ δημοτικιστὴς νὰ ἀπο-
φανθῆ ὑπευθύνως καὶ κατηγορήσῃ βασιμῶς τοὺς . . . φανταστι-
κοὺς ὁπαιτίους διὰ τὴν . . . μὴ ἐξελιχθεῖσαν Ἑλληνικὴν
γλῶσσαν ἐπὶ . . . δύο χιλιάδας ἔτη; . . . αὐτὴ ἡ ἀναδρομὴ τοῦ
εἰς παρελθόν δύο χιλιάδων ἐτῶν, διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι "ἡμεῖς
υἰοθετήσαμε τὴν τερατωδία νὰ μείνῃ ἡ γλῶσσα ἀνεξέλικτη
δύο χιλιάδες χρόνια καὶ περισσότερο", εἶναι ἢ δὲν εἶναι
ὄντως τερατωδία καὶ ἠλιθιότης; Καὶ τίνες εἶναι αὐτοὶ οἱ
"ἡμεῖς", ἡλικίας 2.000 ἐτῶν καὶ πλέον, ὑπεύθυνοι γλωσσαμύν-
τορες; Μήπως οἱ "ἡμεῖς", εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ὑπέρμαχοι τῆς Κα-
θαρευούσης; Μάλιστα, διότι τὸ μῖσος τῶν δημοτικιστῶν φθάνει
καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου. Νομίζουσι ὅτι τὰ ὅσα ὑπαινί-
σσονται καὶ κακοβούλως διασαλπίζουν δημοσίως, ἀναγιγνώσκον-
ται μόνον ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς μαφίας των." Ἄλλως θὰ ἐνεβάθυ-
νον, πιστεύομεν, εἰς τὰ ὅσα ἀθυροστομῶς καὶ ἀπεριοσιέπτως λέ-
γουν καὶ γράφουν, περὶ "ἀνεξέλικτης γλώσσης ἐπὶ 2.000 χρό-
νια καὶ περισσότερο"

Προσποιοῦνται ὅτι δέν γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἑπερένδοξος Ἑλλάς ὑπέστη τά πάνδεινα, ἐπί 2.000 ἔτη καί πλέον ὑπό διαφορῶν βαρβάρων εἰσβολέων, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τούς Γαλάτας, οἱ ὅποιοι μετὰ τήν μάχην παρά τās Θερμοπύλας ἐν ἔτει 279 π.Χ. ἐσύλησαν καί τούς Δελφούς καί ὅτι ὁ Μέτελλος καί ὁ Μούμιος τῷ 146 π.Χ. κατέστρεψαν ὀλοσχερῶς ἀπάσας τās ἀνθούσας τότε Ἑλληνικάς πόλεις τῆς Μακεδονίας, τῆς Στερεᾶς καί τῆς Πελοποννήσου καί ὅτι ὀλόκληρος ἡ Ἑλλάς ἔγινε φόρου ὑποτελής εἰς τούς Ρωμαίους.

Προσποιοῦνται ὅτι δέν γνωρίζουν ὅποσον ἐδεινοπάθησαν αἱ Ἀθῆναι, ὅταν κατελήφθησαν ἐξήκοντα ἔτη ἀργότερον ὑπό τοῦ Σύλλα, ὅστις ἐκτός τῶν λεηλασιῶν καί τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ, ἐσύλησε καί τά ἱερά τῆς Ὀλυμπίας, τῶν Δελφῶν καί τῆς Ἐπιδαύρου.

Προσποιοῦνται ὅτι δέν γνωρίζουν ὅποσον ἐδοικιμάσθη ἡ Ἑλλάς κατὰ τούς Μιθριδατικούς πολέμους καί τās καταστροφάς, τούς ἐμπρησμούς καί τās δηώσεις, ἅς ὑπέστη ὑπό τῶν πειρατῶν τῆς Κιλικίας καί ὑπό τῶν Κοστοβῶκων καί Γόθων, οἵτινες ἀφοῦ κατέσφαξαν χιλιάδας ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, ἔλαβον καί μέγαν ἀριθμόν αἰχμαλώτων ἐκ Θράκης καί Μακεδονίας, κατέστρεψαν καί ἐλεηλάτησαν τό Βυζάντιον, τήν Χαλκηδόνα, τήν Νικομήδειαν καί τήν Προῦσσαν καί ἀπεβιβάσθησαν εἰς τās νήσους Δῆμον καί Σκυρον, ὁπόθεν εἰσβαλόντες εἰς τήν Ἑλλάδα κατέλαβον τās Ἀθήνας, τήν ὁποίαν, ἀφοῦ ἀπεγύμνωσαν 250 μ.Χ., ἐπετέθησαν κατὰ τῆς Πελοποννήσου.

Προσποιοῦνται ὅτι δέν γνωρίζουν ὅτι τῷ 378 μ.Χ. οἱ

Γότθοι προσέβαλον τήν Μακεδονίαν καί τήν Θράκην, τάς ὁποί-
ας ἐλεηλάτησαν συναποκομίσαντες μέγαν ἀριθμόν αἰχμαλώτων
καί ὅτι τῷ 402 οἱ Βησιγότθοι μέ ἀρχηγόν τόν Ἀλάριχον κα-
τέστρεψαν καί ἐδήωσαν καί αὐτοί ὀλόκληρον τήν Ἑλλάδα.

Τέλος προσποιοῦνται ὅτι δέν γνωρίζουν ὅτι μετά τοῦς
Βησιγότθους κατέστρεψαν ἐσούλησαν, ἐπυρπόλησαν καί ἐλεηλάτη-
σαν τήν Ἑλλάδα οἱ Ἄβαρες, οἱ Σλάβοι, οἱ Νορμανδοί, οἱ Ἀρα-
βες, οἱ Βούλγαροι, οἱ πειραταί καί τελευταῖοι πάντων οἱ ὑπο-
δουλώσαντες ἡμᾶς Τοῦρκοι, οἱ ὅποιοι κατέπνιξαν πᾶσαν πνευ-
ματικήν ἐκδήλωσιν, ὄχι μόνον εἰς τήν κυρίως Ἑλλάδα, ἀλλ' εἰς
ὅλην τήν ἔκτασιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἀπό τοῦς μάρτυρας αὐτούς προπάτοράς μας, τοῦς παρά τά
τοσαῦτα δεινά, διαφυλάξαντας τό ἑλληνικόν αἶσθημα ὑπνῶπτον
τόσους αἰῶνας, κατά τήν διάρκειαν τῶν ὁποίων ἐκαραδόκουν,
ἄν καί ὑπόδουλοι, ἀγράμματοι καί ἀμόρφωτοι, τήν κατάλληλον
στιγμήν διά νά δώσουν εἰς ἡμᾶς μίαν ἐλευθέραν πατρίδα, τήν
τρανήν καί τρισένδοξον Ἑλλάδα, ἐπιτρέπεται, ἀναισθητοῦντες,
νά ζητῶμεν ἀγνωμόνως, φευδῶς καί ὑποκριτικῶς εὐθύνας διά
τήν "ἀνεξέλικτη ἐπί 2000 χρόνια, γλῶσσα μας";. . . . Οἱ δημο-
τικισταί ἔχουν τήν τόλμην νά ἀρνηθοῦν ὅτι ζοῦν εἰς μίαν
σφριγῶσαν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον πολιτισμένην Ἑλλάδα μετά
μυριάδων πνευματικῶν ἰδρυμάτων καί ὅτι αὐτήν τήν φωτοβόλον
πνευματικήν Ἑλλάδα τήν ὀφείλομεν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τήν λο-
γίαν ἡμῶν ἐπίσημον τοῦ Κράτους Καθαρεύουσας, τήν ἐκπληρώσα-
σαν εἰς τό ἀκέραιον τό ἑαυτῆς καθῆκον; Οἱ δημοτικισταί ἔ-
χουν τήν τόλμην νά ἀρνηθοῦν, ὅτι οἱ ἐπί Τουρκοκρατίας "Ελ-

ληνες ώραματίζοντο μίαν έλευθέραν Έλλάδα, όμοίαν προς τήν σημερινήν, μέ επίσημον γλώσσαν τήν 'Αρχαΐζουσαν, ώς τήν μόνην ίκανήν νά μορφώση καί άναδείξη συνειδητούς καί άξιοπρεπεΐς Έλληνας, άνταξιούς τών προγόνων των; Αύτήν τήν 'Αρχαΐζουσαν δέν έδιδάσκοντο εις τά "κρυφά σχολεία" ύπό τό άσθενές φώς τοϋ λυχνιδίου; Ναι, αύτήν τήν 'Αρχαΐζουσαν ώραματίζοντο, αύτήν έδιδάσκοντο, αύτήν μέ πίστιν άκλόνητον καί ψυχήν συντετριμμέγην ήκουον γονυπετεΐς έντός τών έξωκκλησιών οί υπόδουλοι τότε άδελφοί μας. Αύτή τούς συνεκλόνιζε μέχρι δακρύων καί τούς ένεθουσίαζε μέχρις αυτοθυσίας καί αύτήν διακαώς έπόθουν. Δι' αύτής τής 'Αρχαΐζούσης οί Πατέρες τής Έλληνικής 'Ορθοδοξίας έγαλούχησαν μέ τά ώραιότερα χριστιανικά καί έλληνικά ιδεώδη δεκάδας γενεών υποδούλων Έλλήνων καί διά τής Καθαρευούσης άκολούθως οί άρχηγοί τής Έλληνικής 'Ορθοδοξίας έξηκολούθησαν μέχρι σήμερα ύπαγορευόντες εις τόν έλεύθερον Έλληνικόν Λαόν τό συμφέρον τής ένδόξου Πατρίδος των Έλλάδος, ώς τό έπόμενον μήνυμα τοϋ Πατριάρχου 'Αλεξανδρείας καί Πάπα πάσης 'Αφρικής Νικολάου ΣΤ:

" Έκ τής παραμονής μου εις τήν Έλλάδα, διεπίστωσα ότι εις τήν Πατρίδα ήμών, πραγματοποιειΐται μέγα έθνικόν έργον, τό όποϊον άποβαίνει εις όφελος όχι μόνον τοϋ ένδόξου Έλληνικοϋ Λαοϋ, άλλ' έχει άντανάκλασιν επί Παγκοσμίου 'Επιπέδου. Η Έλλάς όδηγεΐται ύπό τής 'Επαναστάσεως εις έν λαμπρόν μέλλον. Η Έλλάς τήν στιγμήν αύτήν εύρίσκειται εις χειρας στιβαράς άνδρός έχοντος άκάματον εργατικότητα καί απόλυτον προσή-

λωσιν εἰς τό ἐθνικόν καθῆκον. Εὐχομαι εἰς τόν Ἑλληνικόν Λαόν ὅπως βαδίση ὑπό την ἐθνικήν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως τῆς 21ης Ἀπριλίου τήν ὁδόν τήν ὁποίαν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ᾤρισεν εἰς αὐτόν".

Εἰς αὐτήν τήν γλῶσσαν, τήν Καθαρεύουσαν, συνετάγησαν ἐπί 150

καί ἐπέκεινα ἔτη τά διαγγέλματα, αἱ διακηρύξεις, αἱ ἡμερήσιαι διαταγαί καί δὴ αἱ διαταγαί ἐπιχειρήσεων τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Ναυτικοῦ, καί τῶν Ἰκάρων, τά πάσης φύσεως διατάγματα, αἱ διακοινώσεις, τά ὑπομνήματα, αἱ ἔγγραφοι διαμαρτυρίαι, τά τελεσίγραφα, τά μηνύματα, αἱ πάσης φύσεως ἀποφάσεις τῶν διαφόρων δικαστηρίων καί τά πρακτικά αὐτῶν, καθῶς καί τά πρακτικά τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων. Ζῶμεν οὕτω εἰς μίαν ἐλευθέραν Ἑλλάδα τρισέβδοξον, τρανήν καί πολιτισμένην, μὴ ἐνθυμίζουσαν ποσῶς δουλείαν οὐδέ "ἀρβανίτικην", οὐδέ "καραγκούνικην", οὐδέ "κουτσοβλάχικην", οὐδέ τουρκικὴν. Εἰς αὐτήν τήν πνευματικὴν καί εὐδαίμονα Ἑλλάδα ἔχουν θέσιν οἱ "δημοτικιστές"; Δικαίως δὲν ἀπορεῖ καί ἐξίσταται πᾶς λογικός καί σοβαρός ἄνθρωπος διὰ τήν μετὰ τοσαύτης θρασύτητος προσφερομένην ὑπό τῶν δημοτικιστῶν ἀπαισίαν δημοτικὴν; Στεροῦνται ἄρα γε, καί αὐτῆς ἀκόμη τῆς στοιχειώδους λογικῆς, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν θ' ἀποφασίση ποτέ νὰ παραμερίσῃ περιφρονητικῶς τήν γνησίαν αὐτῆς κόρην Καθαρεύουσαν, διὰ νὰ υἱοθετήσῃ τήν ἀθιγγανίδα δημοτικὴν των;

Οἱ δημοτικισταὶ ἐν τίνι δικαίωμάτι καί ὑπό ποίαν ἰδιότηταν ἀνακόπτουν τήν ἐργάδη πνευματικὴν δραστηριότητα

τῶν σοβαρῶν καί μορφωμένων Ἑλλήνων; Τί ἐπιδιώκουν οἱ παρείσακτοι δημοτικισταί, οἱ τελείως ξένοι πρὸς τὰ μεγαλειώδη ἐπιτεύγματα τῆς λογίας Καθαρευούσης καί πρὸς τὴν ραγδαίαν ἐξέλιξιν τῆς κοινῆς ἢ καθομιλουμένης ἡμῶν γλώσσης ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος; Μήπως ὁ χαρακτηρίζων αὐτοὺς φαρισαϊσμός τοῦς ὤθει νά προβάλουν ὑποκριτικῶς καί ἀξιώσεις; Μήπως τέλος, ἔχουν τὴν ἀναίδειαν νά ἰσχυρισθοῦν ὅτι ἡ ὀζώδης δημοτικὴ των συνέβαλεν, ἔστω ἀπειροελαχίστως, εἰς τό ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ;

Ἄς ἔχουν πάντοτε ὑπ' ὄφει των ὅτι γνωρίζομεν τί ἐπιδιώκουν. Θέλουν ν' ἀνακόψουν τὴν ραγδαίαν ἐξέλιξιν τῆς καθ' αὐτό δημοτικῆς γλώσσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καί νά καταρρακώσουν τὴν ἐπίσημον Καθαρεύουσαν, καταργοῦντες τὴν ὀρθογραφίαν καί ἀχρηστεύοντες τὴν γραμματικὴν τὴν διδασκομένην εἰς τὰ σχολεῖα. Αὕτη εἶναι ἡ ἀποστολή τῶν δημοτικιστῶν, διότι αὐτό ἐπιτάσσει ὁ κομμουνισμός.

Τί δεῖ, οὖν, γενέσθαι, ᾧ ἄνδρες Ἕλληνες; Διὰ τό συμφέρον καί τὴν ὑπόληψιν τῆς Μητρὸς Ἑλλάδος καί τῶν μελλουσῶν γενεῶν τῶν Ἑλλήνων, ὑποχρεούμεθα ν' ἀντιμετωπίσωμεν μετὰ σθένους τὴν κοινήν αὐτὴν ἀπειλήν κομμουνιστῶν καί δημοτικιστῶν. ὑποχρεούμεθα τόσον ἔναντι τῶν ἀθανάτων ἡμῶν προγόνων ὅσον καί τῶν ἀπογόνων νά μὴν ἀδρανήσωμεν οὐδέ νά ὀλιγωρήσωμεν.

Ποτέ οἱ ὑπόδουλοι εἰς τοὺς Τούρκους προπάτορες ἡμῶν δέν ὤραματίσθησαν μίαν τρισένδοξον Ἑλλάδα μέ γλῶσσαν ἐπίσημον τὴν δημοτικὴν τῶν δημοτικιστῶν, διότι ποτέ δέν ἔφαν-

τάσθησαν ὅτι ἡ ἑλληνική γῆ θά ἐγέννα δημοτικιστάς καί ὅ-
ως τόν λογιώτατον πρύτανιν τόν γράφαντα μεταξύ τῶν ἄλλων
καί "νά περνιοῦνται γιά ἐντεκασύλλαβοι," χωρίς νά μᾶς γνω-
ρίσῃ τό διατί ἡ ὑποτακτική τοῦ ἐνεστώτος πρέπει νά κλίνε-
ται οὕτω: "νά περνιέμαι ἢ νά περνιοῦμαι, νά περνιέσαι ἢ νά
περνιοῦσαι ἢ νά περνιᾶσαι, νά περνιέται νά περνιοῦται ἢ νά
περνιᾶται νά περνιοῦμαστε ἢ νά περνιέμαστε, νά περνιοῦστε
ἢ νά περνιέστε, νά περνιένται ἢ νά περνιοῦνται, ὅπως ἔγραψεν
εἰς βαρυσήμαντον μελέτην του, δημοσιευθεῖσαν εἰς ἡμερησίαν
ἐφημερίδαν. Ἐπιτρέπεται ἡ τοσαύτη καί τοιαύτη ἀϋθαιρεσία
ἀπό θέσεως πρυτάνεως Πανεπιστημίου;

"Ἡ ὡς τόν μεγαλόπνοον συνάδελφόν του, τόν γράφαντα "ν' ἀνα-
πτυχθῇ ἡ γιαντρική ὄλο καί πιότερο"; "Ἡ ὡς τόν σοφολογιώτα-
τον, τόν ὡσαύτως ἐν ἀνοησίαις ἀνοήτως ἀνοηταίνοντα ἀνοητό-
τατον συνάδελφον, τόν γράφαντα τά ἐξῆς ὡραῖα: "Ἄν ἡ σημε-
ρινή λογοτεχνική γλῶσσα δέν ἱκανοποιεῖ καί εἶναι τόσο πε-
σομένη χαμηλά αὐτό εἶναι ἄλλο ζήτημα." Ἄν δέν ὑπάρχουν δη-
μιουργική πνοή, μεγάλη φαντασία, νέες ιδέες, γόνιμες πεποιθή-
σεις, τί νά μᾶς κάνει ἓνα γλωσσικό ἰδίωμα, ὅσο τέλειο κι' ἄν
εἶναι;" :::: Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ἐνῶ αὐτοί οὗτοι
"οἱ δημοτικιστές" ὁμολογοῦν ἐναργέστατα καί κατηγορηματι-
κῶτατα, ὅτι ἡ ὑπ' αὐτῶν προσφερομένη γλῶσσα, δέν ἱκανοποιεῖ
καί ὅτι εἶναι "τόσο πεσομένη χαμηλά," αὐτοί οὗτοι πάλιν ἐ-
πιμένουν εἰς τό νά ἀποβλέπουν εἰς δημιουργικάς πνοάς, με-
γάλην φαντασίαν, νέας ιδέας καί γονίμους πεποιθήσεις, ἵνα
ἐξακολουθήσουν, ὡς φλυαιογράφοι, τάς μωρολογίας των, φάσκον-

τες καί αντιφάσκοντες, τίς οἶδε μέχρι πότε. Ἐξαιολουθοῦν
νά θέλουν νά ἀποδείξουν διά τῶν δημοσιευμάτων των, ὅτι ἡ
δημοτική των εἶναι ἕν θλιβερόν κατασκευάσμα, τό ὁποῖον
εὐθύς ἀμέσως παρουσιάζεται ἐφιαλτικόν, ὅτι ἐν συνεχείᾳ
καθίσταται ἀποπνικτικόν καί ὅτι τέλος ἀποβαίνει μοιραῖον,
καθότι ὁ παρασυρθεῖς εἰς τόν δημοτικισμόν ἀντιλαμβάνεται
ὅτι ἔσφαλεν ἀνεπανορθώτως. Τότε ὁ παρασυρθεῖς ἀντιλαμβά-
νεται ὅτι ἡ δημοτική εἶναι ὠόν οὔριον, ἥτοι "ἕνα κλούβιο
αὐγό", ὅτι οὐδέν ἀπολύτως σύγγραμμα χρήσιμον εἰς τό "Ἔθνος
προσέφερε καί ὅτι πολλοί ἐκ τῶν διανοουμένων Ἑλλήνων τε-
λοῦν ἐν ἐπιφυλακῇ, ἵνα ἐν δεδομένηστιγμῇ ἀπαιτήσουν παρά
τῆς Μητρός Ἑλλάδος, τήν καθιέρωσιν ὡς ἐπισήμου λογίας
γλώσσης, αὐτῆς τῆς ἄνευ ἱστορίας δημοτικῆς, ἡ ὁποῖα,
ἐπαναλαμβάνομεν, δέν εἶναι ἡ ἐξελισσομένη καθομιλουμένη
ὑπό τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐνιαία.

Τότε ὁ παρασυρθεῖς εἰς τόν δημοτικισμόν, ἀντιλαμβάνεται
ὅτι ὀρθή γραφή τῶν λέξεων εἰς τήν δημοτικὴν δέν ὑπάρ-
χει, διότι δέν εἶναι δυνατόν ν' ἀποκτήσῃ γραμματικούς κα-
νόνας, ἥτοι γραμματικὴν.

Τότε ὁ παρασυρθεῖς πληροφορεῖται ὅτι οἱ "δημοτικισταί
παρείσαντοι, ἔχουν σκοπόν ν' ἀπλοποιήσουν καί τροποποιή-
σουν τήν ἱστορικὴν ὀρθογραφίαν, ἀντικαθιστῶντες πάντα
τά ει, οι, υ, η, διά τοῦ ι, νά ἐξαφανίσουν τό γνω-
στόν εἰς ὅλην τήν ἀνθρωπότητα ω, νά καταργήσουν τά
διπλᾶ γράμματα, τοὺς τόνους καί τά πνεύματα πρὸς δέ καί
ὅλους τοὺς περί ὀρθογραφίας γραμματικούς κανόνας. Τότε

ὁ παρασυρθεὶς θὰ πληροφορηθῆ ὅτι πολλοὶ "καθηγητές" μορ-
φωθέντες ὑπὸ τῆς καθαρευούσης, εὐθύς ὡς διωρίσθησαν καθη-
γηταὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μετεβλήθησαν εἰς διώκτας τῆς
μορφωσάσης αὐτοὺς καθαρευούσης, ἵνα εἰς τὴν προσιτὴν, εἰς
πάντας τοὺς ἀστοιχειώτους, δημοτικὴν, συγγράφουν καὶ αὐτοὶ
περὶ συσκέψεων μυρμηκῶν, κωνώπων καὶ φύλλων. Τότε ὁ πιστεύ-
σας καὶ παρασυρθεὶς θὰ διαπιστώσῃ, ὅτι ἡ καταχθόνιος ἡγε-
σία τῶν δημοτικιστῶν, διὰ τὴν ἀποκτίσιν ὀπαδούς, λέγει ὅτι
"ἡ δημῶδη ποίηση", ὁ ποιητικὸς λόγος, τὰ διηγήματα, τὰ μυθι-
στορήματα γράφονται στή λαλουμένη ζωντανή γλῶσσα τοῦ λαοῦ
καὶ γι' αὐτὸ αὐτὴ ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ διδάσκειται καὶ εἰς τὰ
σχολεῖα διὰ νὰ μὴ μένουν ἀγράμματοι οἱ μαθητές. Αποφεύ-
γουν ὑποκριτικῶς νὰ εἴπουν τὴν ἀλήθειαν, ἥτοι ὅτι διδασκό-
μενοι τὴν καθαρεύουσαν, ὡς τὴν ἐδιδάχθησαν τόσα ἑκατομύρια
Ἑλλήνων ἐπὶ ἓνα καὶ ἥμισυ αἰῶνα, θὰ δύνανται πολὺ εὐκολώ-
τερον νὰ σπουδάσουν διὰ νὰ γίνουν ἐπιστήμονες.

Ἐὐτυχῶς μέ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου οἱ προσήλυτοι ὀλι-
γοστεύουν αἰσθητῶς, καὶ πολλοὶ σπουδασταὶ ἐρωτοῦν καὶ παρα-
τηροῦν μετὰ σθένους τοὺς "δημοτικιστὲς καθηγητές" οὕτως:
"Αἱ τόσαι χιλιάδες τῶν ἐπιστημόνων μας, ἐπὶ ἑκατὸν πενή-
κοντα ἔτη, ὑπὸ τῆς καθαρευούσης δὲν ἐμορφώθησαν καὶ ἀνε-
δείχθησαν; Τόσον ἔξυπνοι ἦσαν ἐκεῖνοι καὶ ἐξέμαθον τὴν κα-
θαρεύουσαν καὶ τόσον ἡλίθιοι ἡμεῖς, ὥστε νὰ προτιμᾶτε διὰ
τό συμφέρον μας, νὰ μᾶς διδάξητε τὴν δημοτικὴν; Μή-
πως, κύριε καθηγητά, εἶσθε καὶ σεῖς μέλος τῆς μαφίας τῶν
δημοτικιστῶν;"

Εἷς ἐκ τῶν φοιτητῶν τῆς Φιλολογίας: " Ἡμεῖς, κύριε, καθηγητά γνωρίζομεν κάλλιστα ὅτι ἡ ποίησις, οὔτε γνῶσιν τῆς γραφῆς προϋποθέτει, οὔτε καί πολιτισμόν καί δι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγον, προηγῆθη τῆς πεζογραφίας εἰς τήν ἀρχαιότητα. Γνωρίζομεν ὅτι ἡ ποίησις ἀποτείνεται εἰς τήν φαντασίαν, εἰς τό συναίσθημα καί τήν παραστατικήν δύναμιν, ἐνῶ ὁ πεζός λόγος εἰς τήν γνωστικήν ἰκανότητα καί εἰς τόν ἀνθρώπινον νοῦν, ἥτοι εἰς τάς ἐπιστήμας."

Μινές τῶν μαθητῶν ἑνός Γυμνασίου: " Ἡμεῖς γνωρίζομεν, κύριε καθηγητά, ὅτι ἡ Γραμματική τῆς καθαρευούσης εἶναι ἀφαντάστως ἀπλουστερά καί συντομωτέρα τῆς δημοτικῆς καί ὅτι οἱ γραμματικοί κανόνες τῆς Καθαρευούσης εἶναι ἑκατοντάκις, ὀλιγώτεροι τῆς δημοτικῆς, καί τοῦτο διότι, καθώς γνωρίζετε ἡ δημοτική ὡς "ἀνατολίτικο παζάρι", δέν ἔχει οὔτε ἀρχήν οὔτε τέλος. Ἡ ὁδός, ἡ λεωφόρος, πῶς κλίνονται εἰς τόν ἐνικόν καί πληθυντικό κ. καθηγητά;

Καθώς βλέπετε, εἶναι πολύ δύσκολον εἰς ἡμᾶς, ἄν καί σεῖς τό θέλετε, νά εἴπωμεν, κύριε..... καθηγητή, ὡς διδάσκει ἡ δημοτική".

Εἰς ποίαν ἐπαρχίαν ἢ βιλαέτιον τῆς ὑποδούλου εἰς τοὺς Τούρκους Ἑλλάδος, ἠμιλεῖτο τό ἔτος 1821 καί πρότερον, ἡ προσφερομένη σήμερον ὑπό τῶν δημοτικιστῶν, δημοτική, ἀφοῦ ὡς γνωστόν, αἱ Ἀθηναί, ὁ τηλαυγῆς παγκόσμιος φάρος τῆς σοφίας, τῶν γραμμάτων καί τοῦ πολιτισμοῦ, ἠρίθμει ὀκτώ χιλιάδας κατοίκων, Τούρκων κατά τό πλεῖστον, καί ὅτι τῇ 1800 εἶχε περιέλθει εἰς τήν ἰδιοκτησίαν ἑνός Τούρκου, ὀνό-

ματι Τζελεπής ἐφένδης;

Τίς δέν γνωρίζει ὅτι ἡ ἀνακήρυξις τῶν Ἀθηῶν ὡς πρωτεύουσης προεκάλεσε πρωτοφανές κῆμα μεταναστεύσεως ξένων εἰς τό περικεές Ἄστυ καί τήν ἐπάνοδον ἑκατοντάδων χιλιάδων Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς ὀλόκληρον τήν Ἑλλάδα; Αὐτοί οἱ ἀδελφοί ἡμῶν Ἕλληνες οἱ εἰς τό ἐξωτερικόν ἐγκατεστημένοι καί εἰς τήν ἐλευθέραν Ἑλλάδα ἐλθόντες, ποίαν γλῶσσαν ἀμίλου;

Οἱ Ἕλληνες τῶν ἀνθουσῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας τῆς Β. Ἀφρικῆς, τῆς Ἀμερικῆς, καί τῆς Εὐρώπης, ὡς εἰς τήν Πετρούπολιν, τήν Ὀδησσόν, τήν Μολδαυίαν, τήν Βλαχίαν, τήν Βουδαπέστην, τήν Λειψίαν, τό Βερολῖνον, τήν Βιέννην, τήν Τεργέστην, τήν Βενετίαν, τήν Γένουαν, τό Μιλᾶνον, τήν Παδούην, τήν Νεάπολιν, τοὺς Παρισίους, τό Λονδῖνον, τήν Μασσαλίαν, τήν Ζάκυνθον, τήν Κέρκυραν, τό Σουδάν, τήν Ἀβησσυνίαν καί εἰς πλεῖστας ἄλλας, ποίαν γλῶσσαν ἐδιδάσκοντο τοὺς ΙΖ καί ΙΗ αἰῶνας; Μήπως τήν δημοτικὴν;

ΟΧΙ. Ἐδιδάσκοντο τήν Ἀρχαῖζουσαν, διότι τότε αὐτὴν ἐθεώρουν μητρικὴν των γλῶσσαν, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ὅπως θά τήν ἐθεώρουν καί αὐτοὶ οὔτοι, οἱ λεγόμενοι σήμερον δημοτικισταί, ἂν ἔζων τήν ἐποχὴν ἐκείνην. Τότε, εἴμεθα βέβαιοι, δέν θά ἔγραφον εἰς τήν δημοτικὴν περί οικίᾳ ὄνου οὐρᾶς, ἀλλά θά συνέβαλλον καί αὐτοὶ ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀδελφῶν των Ἑλλήνων εἰς τόν κοινόν ἱερόν ἀγῶνα, διὰ τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος των.

Ἀλλὰ τότε, πῶς, πότε καί ποῦ ἀνεφάνη τό πρῶτον ἡ ...

δημοτική;

Χάρις εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Ἀρχαί-
ζουσαν, αἵτινες ἐδιδάσκοντο πολὺ πρό τοῦ 1821 εἰς τὰς
σχολὰς τῶν ἀνθουσῶν τότε ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ ἔξωτε-
ρικοῦ, εἶχεν ἀρχίσει νὰ σχηματίζεται μίᾳ κοινῇ ὁμιλου-
μένη.

Ἡ καθομιλουμένη αὕτη, μετὰ τὴν διδασκομένην εἰς τὰ
σχολεῖα ὑποχρεωτικῶς, ἐπίσημον Καθαρεύουσαν, κατέστη με-
τὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὸν πολιτισμὸν,
ἐνιαία ὁμιλουμένη εἰς τόσον βραχὺ διάστημα, ὥστε ὁ Ἰωάν-
νης Ψυχάρης ἀπεφάσισε νὰ συγγράψῃ εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν,
τὴν διὰ πρώτην φοράν ἐν ἔτει 1888 ὠνομασθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ
"δημοτικὴν". Δέν ἐσκέφθη ὅτι τὴν μετὰ τόσων κόπων καὶ
μόχθων ἀποκτηθεῖσαν ἐνιαίαν ὁμιλουμένην, εἶχομεν ὑποχρέ-
ωσιν προτοῦ τὴν μεταχειρισθῶμεν, νὰ φροντίσωμεν διὰ τὴν
περαιτέρω ἀνάπτυξίν της, ἥτοι νὰ τὴν διαμορφώσωμεν, τὴν
περιποιηθῶμεν καὶ καλλοπίσωμεν, ἵνα καταστῇ ἀνταξία τῆς
ὑπερηφάνου ἑλληνικῆς καταγωγῆς της.

Ὅπως ὁ Ἰωάννης Ψυχάρης, οὕτω καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς,
δημοτικισταί, ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν περαιτέρω διαμόρφωσιν
τῆς ὁμιλουμένης σήμερον ἐνιαίας, δέν παραδέχονται τὴν
ἐκτροπὴν των καὶ ἐξακολουθοῦν μετὰ φανατισμοῦ τὴν κατὰ
τῆς Καθαρευούσης πολεμικὴν των, ἐπικαλούμενοι καὶ προβάλλ-
οντες ὡς φωτεινά μετέωρα τοῦ . . . δημοτικοῦ λόγου, τὸν
ἐθνικὸν ποιητὴν Διονύσιον Σολωμὸν, τὸν Ἰωάννην Βηλαράν,
Ἀθανάσιον Χριστόπουλον, Ρῆγαν Φεραῖον καὶ τὸν

μεσοίαν τῆς δημοτικῆς Ἰωάννην Ψυχάρην, ἐνῶ ὡς εἶναι γνωστόν πάντες οἱ προαναφερθέντες ἐμορφώθησαν εἰς σχολάς ἑλληνικὰς τῆς Εὐρώπης, εἰς ἃς ἐδιδάσκετο ἡ Ἀρχαῖζουσα καὶ ἡ ἀρχαία ἑλληνική. Τό νά ἐπισκεφθοῦν τήν Ἑλλάδα, διὰ νά ἔλθουν εἰς ἐπαφήν μετά τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν των, τό ἐθεώρησαν περιττόν, διότι οἱ ἐλευθερωθέντες ἀδελφοί των, δέν ἀμίλουν μίαν μόνον γλῶσσαν, ἀλλά δεκάδας διαλέκτων ἀκαταλήπτων εἰς αὐτούς. Τίς ἐκ τῶν φαρισαϊζόντων δημοτικιστῶν ἔχει τήν τόλμην ν' ἀρνηθῆ τοῦτο;

Τήν ἐνιαίαν ὀμιλουμένην, τήν σχηματισθεῖσαν εἰς τὰς ἑλληνικὰς παροικίας τοῦ ἐξωτερικοῦ, τήν καί ἀκαριαίως διαδοθεῖσαν εἰς τήν ἐλευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα πρῶτος ὄλων τῶν δημοτικιστῶν, ὡς προείπομεν, τήν ἰδιοποιήθη, διαφοροποιήσας τὰς ἑαυτῆς λέξεις ὁ Ἰωάννης Ψυχάρης, εἰπὼν ἰησοουητικῶς τὰ ἑξῆς: "... δική μου γλῶσσα δέν ἔχω καί δέν ἔφτειασα γλῶσσα, γιατί πλάστης δέν εἶμαι. Γράφω τήν κοινή γλῶσσα τοῦ λαοῦ." Όταν ἡ δημοτική μας γλῶσσα δέν ἔχει μία λέξη πού μοῦ χρειάζεται πέρνω τή λέξη ἀπό τήν ἀρχαία καί προσπαθῶ ὅσο εἶναι δυνατό νά τήν ταιριάξω μέ τή γραμματική τοῦ λαοῦ", ἐνῶ ὡς εἶναι γνωστόν γραμματική τοῦ λαοῦ τότε, δέν ὑπῆρχε.

Ὁ ποσοῦτον ἀθαιρέτως ὀμιλήσας καί γράφας, Ἰωάννης Ψυχάρης, δέν ἀπέβλεπεν εἰ μή εἰς τήν εὐχερῆ συγγραφὴν ἔργων μὴ ἐπιστημονικῶν καί μὴ χρησίμων εἰς τό ἀναστηθέν "Ἔθνος.

Ὁ Ἰωάννης Ψυχάρης εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν μετέβη ἐκ τῆς γενετείρας του Ὀδησοῦ πρὸς σπουδὰς εἰς τήν Γαλλίαν,

ὅπου παρέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του, μή θελήσας νά ἐπισκεφθῆ ποτέ τήν Ἑλλάδα, τήν ὁποίαν δέν ἐπεσιέφθη οὔδέ ὁ γαλλικῆς ὑπηκοότητος υἱός του Ἐρνέστος, ὅστις ἐφονεύθη εἰς Βέλγιον, ἀξιωματικός ὢν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ κατά τήν διάρκειαν τοῦ πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Τά γραφέντα εἰς τήν ψυχარიήν, ἐλαχίστης φιλολογικῆς ἀξίας, ἔργα τοῦ Ἰωάννου Ψυχάρη, ἐβδομήκοντα ἔτη ἀπό τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἐλεύθερον Κράτος, εἶναι τά: "Οἱ Ψυχάρηδες" "Ὁ Κωστής Παλαμᾶς" "τά δύο Τριαντάφυλλα τοῦ Χάρου", "Ἡ Ἀγνή", "Στόν Ἴσκιό τοῦ πλατάνου", "τά δύο ἀδέλφια", "τό ταξίδι μου", "τό ὄνειρο τοῦ Γιαννίρη", "Γιά τό Ρωμαϊκό θέατρο", "Τά ρόδα καί μήλα", "Ζωή κι ἀγάπη στή μοναξιά", καί "Ἀρρωστη δούλα".

"Ὅταν ἡ δημοτικὴ μας δέν ἔχει μία λέξη πού μοῦ χρειάζεται, πέρνω τή λέξη ἀπό τήν ἀρχαία καί προσπαθῶ ὅσο εἶναι δυνατόν νά τή ταιριάξω μέ τή γραμματικὴ τοῦ λαοῦ".::: Τό εὑρίσκει λογικόν καί φυσικόν, ὁ ἄνθρωπος, καί δι' αὐτό τό διετυμπάνισεν ἀπαθέστατα πρὸς ὅλα τά σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος.

"Ἄν τότε, τῷ 1885, τό περί δημοτικῆς σάλπισμα τοῦ Ψυχάρη, εὐθύς ὡς ἤχησεν, ἔτυχε τῆς γενικῆς κατακραυγῆς καί ἀποδοκιμασίας ἐκ μέρους τοῦ πνευματικοῦ κόσμου καί παντός ὑπερηφάνου Ἑλληνοσ, ὀγδοήκοντα ἔτη ἀργότερον τό σάλπισμα αὐτό τό μετεχειρίσθη ὡς ὄπλον διαβολικόν, ὁ καταχθόνιος κομμουνισμός, ὁ ὁποῖος τό ἔρριψεν ὡς μῆλον τῆς Ἐριδος εἰς τοὺς Ἑλληνας διανοοῦμένους. Ὁ σκοπός του

έστέφη δυστυχῶς ὑπό πλήρους ἐπιτυχίας, διότι ἐχώρισε τόν πνευματικόν κόσμον τῆς Ἑλλάδος εἰς δύο ἀντιμαχομένας παρατάξεις, εἰς τήν τῶν... δημοτικιστῶν καί εἰς τήν τῶν σοβαρῶν Ἑλλήνων, τῶν δευτέρων προσπαθούντων διὰ νοουθεσιῶν καί πειστικωτάτων ἐπιχειρημάτων, νά ἐπαναφέρωσι τούς πρώτους εἰς τήν εὐρεΐαν λεωφόρον τῆς ἐνδοξωτάτης ἱστορίας, τῆς παγκοσμίου γλώσσης τοῦ πολιτισμοῦ.

Εἶναι λογικόν, δίκαιον καί συμφέρον, μετά 150 ἐτῶν ἐλεύθερον βίον, νά παραμερίσωμεν περιφρονητικῶς τήν ἐπιτελέσασαν θαύματα λογίαν καθαρεύουσαν καί νά δεχθῶμεν εἰς ἀντικατάστασίν της, τήν προσφερομένην εἰς ἡμᾶς ἀπό τούς κομμουνιστάς γλῶσσαν τῶν ἀγραμμάτων καί τῶν ἀμορφῶτων, δημοτικὴν; Οἱ δημοτικισταί μήπως θέλουν νά διδασκώμεθα ἐκ παραλλήλου καί τὴν ἀρβανίτικην;

Ἐρωτῶμεν τούς λεγομένους "δημοτικιστές" (αἰτιατική): Ἡ ... δημοτικὴ των εἶναι ἢ δέν εἶναι δημοτικὴ, ἐλέω Καθαρευούσης; Ναί ἢ ὄχι; Ἀφοῦ οὐδεμίαν λέξιν τῆς Ἀρχαϊζούσης, ἔτι μᾶλλον τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, δέν ἐγνώριζον οὐδέ ἐπρόφερον οἱ ἀγράμματοι ἐπί τουρκοκρατίας προπάτορές μας, διατί, ὦ δημοτικιστές, (κλητική) μᾶς παρουσιάζετε πολλάς χιλιάδας λέξεων τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τῆς Ἀρχαϊζούσης καί τῆς Καθαρευούσης, ὡς λέξεις τῆς ... δημοτικῆς; Μήπως διότι τὰς δημοτικοποιεῖτε, ἕκαστος κατὰ τό δοκοῦν ὡς: ἡ μόρφωση τῆς μόρφωσης ἀντί ἢ μόρφωσις τῆς μορφώσεως, αἰσθανόμεσταν ἀντί ἢσθανόμεθα, πληροφοροῦμασταν, ἀντί ἐπληροφορούμεθα, ξεταζόντουσαν

άντί ἐξητάζοντο, ἡ ὄραση τῆς ὄρασης, άντί ἡ ὄρασις τῆς ὄρα-
σεως, ἡ νοσηρή τῆς νοσηρῆς, άντί ἡ νοσηρά τῆς νοσηρᾶς, καί
τά τοιαῦτα; Εἶναι, ἢ δέν εἶναι καταπληκτικόν τό θράσος
σας, ᾧ ... "δημοτικιστές", νά ἐπιμένετε ν' ἀποδείξετε, διά
τοῦ γελοίου αὐτοῦ τρόπου, ὅτι ἡ ... δημοτική, ἦν προσφέρε-
τε εἶναι ἡ ὀμιλουμένη σήμερον γλῶσσα τοῦ λαοῦ; Τόσον ἀφε-
λεῖς θεωρεῖτε τούς "Ελληνας, ὑμεῖς οἱ ... φωστῆρες "δημο-
τικιστές"; (ὀνομαστική)

Καί τό φαινόμενον, πρυτάνεις, φιλόλογοι, λογοτέχνηαι
καί γλωσσολόγοι, δημοτικισταί, νά ἐπιμένουν νά γράφουν, εἰς
χυδαίαν δημοτικήν, τρίς χειροτέραν ἐκείνης, τήν ὀποίαν ὀμι-
λοῦν, πῶς νά τό ἐξηγήσωμεν καί αὐτούς πῶς νά τούς χαρακτη-
ρίσωμεν;

Οἱ φανατικώτεροι τῶν δημοτικιστῶν, περί τοῦ ἔθνικοῦ
μας ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, φαρισαΐζοντες λέγουσι: "Ἰδί-
ως τό παράδειγμα τοῦ Σολωμοῦ νά μεταχειρισθῆ μέ ἀπαράμιλ-
λον ἀριστοτεχνικότητα τήν περιφρονημένην τότε γλῶσσαν, τοῦ
λαοῦ, εἰς ἔκφρασιν ὑψηλῶν διανοημάτων, ὑπῆρξε, παρ' ὅλην τήν
άντίδρασιν τῆς λογίας παραδόσεως, θανάσιμον εἰς αὐτήν". Ἐπό-
ση ἀνακρίβεια καί κακέντρέχεια.:

Ἐποία συκοφαντία.::: Ἐποῖος κυνισμός.:::

Εἰς ποίαν ἐπαρχίαν τῆς τότε Ἑλλάδος, ᾧμιλεῖτο ἡ
γλῶσσα, ἦν μετεχειρίσθη ὁ ΠΟΙΗΤΗΣ Διονύσιος Σολωμός; Ἐπε-
σιέφθη ποτέ τήν Ἑλλάδα ὁ Διονύσιος Σολωμός, διά νά ἐκμάθῃ
τήν ἀνύπαρκτον τότε δημοτικήν, ἵνα συνθέσῃ τόν ἔθνικόν ὕ-
μνον; Ποῖος περιεφρόνησε τήν ἀνύπαρκτον τότε δημοτικήν καί

τίς ἀπηγόρευσε τόν οἶονδήποτε νά γράφη εἰς τήν μή ὑπάρ-
ξασαν δημοτικήν; ΟΥΔΕΙΣ. Πάντες, μηδενός ἔξαιρουμένου, οἱ
"Ἕλληνες διανοούμενοι, λάτραι τῆς Ἀρχαϊζούσης τῆς Ἀρ-
χαίας Ἑλληνικῆς καί τῆς Καθαρευούσης, εἶχον ἀπλῶς τήν
γνώμην, ὅτι ὁ ἔθνικός Ὕμνος, ὡς ΕΘΝΙΚΟΣ, ἔπρεπε νά συντα-
χθῆ εἰς τήν ἀρχαῖζουσαν, ΔΙΟΤΙ ΕΙΣ ΑΥΤΗΝ ΜΟΝΟΝ ΕΠΙΣΤΕΥΟΝ
ΚΑΙ ΑΥΤΗΝ ΜΟΝΟΝ ΕΛΑΤΡΕΥΟΝ ΤΟΤΕ.

Ποία ἦτο "ἡ περιφρονημένη γλῶσσα τοῦ λαοῦ"; Μήπως
ἡ ἀρβανίτικη, ἣτις ἠμιλεῖτο εἰς τήν τότε ἄσημον πόλιν τῶν
Ἀθηνῶν τῶν 8.000 κατοίκων Τούρκων κατά τό πλεῖστον, καί
εἰς ὅλην τήν ὑπαιθρον Ἀττικῆν; Εἰς ποίαν πόλιν, εἰς ποῖον
χωρίον τῆς ὑποδούλου εἰς τοὺς Τούρκους Ἑλλάδος, ἠμιλεῖ-
το ἡ δημοτική τῶν δημοτικιστῶν ὅταν ΕΚΑΤΟΝ, λέγω ΕΚΑΤΟΝ
ἔτη ἀργότερον καί συγκεκριμένως τό ἔτος 1920, τό Ναύπλιον,
ἡ δευτέρα πρωτεύουσα τῆς ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος, εἶχε
πληθυσμόν 4243 κατοίκους, ὅταν ἡ Κόρινθος ΕΚΑΤΟΝ, λέγω
ΕΚΑΤΟΝ ἔτη ἀργότερον καί συγκεκριμένως τό ἔτος 1920,
εἶχεν 6141 κατοίκους, τό Αἴγιον τό αὐτό ἔτος 1920 μόνον
1110, λέγω χιλίους ἑκατόν δέκα κατοίκους κ.λ.π; ΜΟΝΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΑΔΙΣΤΑΚΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΩΝ. Δι' αὐτό
εὐχῆς ἔργον θά ἦτο, οἱ δημοτικισταί νά κρύφουν τό πρόσω-
πόν των εἰς τὰς δύο παλάμας των, ἵνα αὐτοσυγκεντρωθοῦν,
συνέλθουν καί πεισθοῦν ὅτι προτιμότερον εἶναι νά ἀνα-
κρούσουν πρύμναν διὰ νά ἐπιδοθοῦν εἰς ἄλλας σοβαρωτέρας
πνευματικᾶς ἐργασίας, παρά νά ἐξακολουθοῦν νά ἐπίθενται
μέχρι σημείου νά κλίνουν παρατατικούς τῆς ἀθιγγανικῆς

δημοτικῆς των, ὡς: συγκινοῦμouνα, συγκινοῦσουνα, συγκινοῦτανε, συγκινοῦμασταν, συγκινοῦσασταν, συγκινοῦνταν καί συγκινοῦντανε* προσευχόμεuνα, προσευχόσουνα, προσευχότανε ἢ προσευχόταν ἢ προσευχόνταν, προσευχόμεσταν, προσευχόσασταν, προσευχόντανε καί προσευχόντουσαν κλπ. κλπ. κλπ. Ἡ τοιαύτη γλῶσσα ἀρμόζει εἰς τήν Μητέρα ΕΛΛΑΔΑ ἢ μόνον εἰς κύκλον δημοτικιστῶν χυδαῖστῶν; Δέν ὑπερβάλλομεν, οὔδέ προσβάλλομεν, συμβουλεύομεν διότι οἱ δημοτικισταί ἔχουν ἐξοκείλει, καί ἔχουν ἀνάγκην συμμορφώσεως. Δέν ἀρκεῖ ὅτι τό γνωρίζουν, πρέπει καί νά ὁμολογήσουν εἰς ἐπήκοον πάντων, ὅτι ἡ Ἄρχαῖζουσα ἔδωσε τήν ἐλευθερίαν εἰς τοῦς ὑπό Τουρκικόν ζυγόν ὑποδούλους Ἕλληνας.

Αὕτη εἰς τήν πνιγηράν ἐκείνην δουλείαν ἠλέκτριζε τήν ψυχὴν παντός Ἕλληνοσ καί πάσης Ἑλληνίδοσ.

Αὕτην τήν γλῶσσαν, ὅταν ἤκουον οἱ μάρτυρες καί δοῦλοι προπάτορές μας, μέ δακρυβρέντους ὀφθαλμούς καί μέ καρδίαν πάλλουσαν ἐξ ὑπερτάτης συγκινήσεωσ ἔβλεπον νά διαλύωνται καπνοί καί σύννεφα καί νά προβάλλη αἰγλήεσσα ἡ γλυκυτάτη Μητηρ Ἑλλάσ. Δέν τήν ἐννόουν μέν, ἀλλά δι' αὕτην τήν γλῶσσαν ἔζων.

"Χαῖρε Θεόνυμφε Μαριάμ, πορφυρογέννητοσ βασιλίς τῶν Ἄγγέλων, Χαῖρε ἀργυροχρυσόχροε κρίνε τῆσ καθαρότητοσ. Χαῖρε εὐανθέστατε παράδεισε μακαρίων ἡδονῶν...πίπτων εἰς τοῦς ἀχράντους Σου πόδασ δέν ἐπιθυμῶ εἰ μή τήν ἄμαχόν Σου προστασίαν πρόσ βοήθειαν καί συντήρησιν τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ, πρόσ διωγμόν καί ἐξολόθρευσιν τοῦ ἀντιχρίστου

τυράννου....." .

('Απόσπασμα λόγου τοῦ τέλους τοῦ ΙΖ' αἰῶνος ἐκφωνηθέντος ὑπό τοῦ ρήτορος καί ἱεροκήρυκος 'Ηλία Μηνιάτη).

Αὐτάς τάς μεγάλας ἀληθείας καί τάς δάφνας δόξης, ἅς ἔδρεφεν ἡ Ἑλληνική γλῶσσα τῶν μαρτύρων προπατόρων μας, λογοτέχναι, φιλόλογοι καί γλωσσολόγοι, Ἕλληνες δυστυχῶς, προσποιοῦνται ὅτι τάς ἀγνοοῦν καί ἂν τίς θέσῃ αὐτάς ὑπ' ὄφει των, εἰρωνευόμενοι, τόν ἀποκαλοῦν σκοταδιστήν, καθυστερημένον, προγονόπληκτον κτλ.!!! Ποῖοι; Οἱ ἀγνώμονες δημοτικισταί ὑπό τῆς Καθαρευούσης μορφωθέντες καί ὑπό τῆς Καθαρευούσης ἀναδειχθέντες.

Οἱ δημοτικισταί δέν ἔχουν θέσιν διά τήν λύσιν τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος. Πρέπει νά ἀγνοηθοῦν περιφρονητικῶς, ὡς δημιουργηθέντος σκοπίμως ὑπ' αὐτῶν καί τῶν κομμουνιστῶν, χωρίς οὐδέ πρός στιγμήν νά σκεφθοῦν ὅτι, ἐφ' ὅσον τήν καθιέρωσιν τῆς δημοτικῆς τήν ἐπιζητοῦν οἱ κομμουνισταί, δέν ἐπιτρέπεται αὐτοί, διανοούμενοι Ἕλληνες, νά μάχωνται συναδελφικῶς παρά τό πλευρόν των καί ν' ἀπαντοῦν σκαιῶς εἰς τούς ὀνειδίζοντας αὐτούς: **« Ἀφῆστε νά καθιερωθῇ ἐπίσημη γλῶσσα ἡ δημοτική νά πάψουμε ν' ἀμαστε σύμμαχοι μέ τούς κομμουνιστές»!!!** Πῶς νά χαρακτηρίσωμεν αὐτήν τήν συμπεριφοράν των καί πῶς νά ἐξηγήσωμεν αὐτήν τήν νοοτροπίαν των; Εἶναι λογικόν νά δεχθῶμεν ἡμεῖς, οἱ ὑπερηφανευόμενοι διά τήν ἱστορίαν τῆς γλώσσης μας Ἕλληνες, τήν στερουμένην ὀρθογραφικῶν κανόνων ἀπαισίαν δημοτικῆν, ἐπαναπαυόμενοι εἰς τήν σκέψιν τῆς κατόπιν

έορτής μετανοίας τῶν δημοτικιστῶν, ἐνῶ οἱ μυσарοὶ ἐχθροὶ τῆς Πατρίδος μας θά πανηγυρίζουν σαλπίζοντες τήν νίκη των; Καί διηρωτήθησαν ἐν τίνι δικαίωματι ἤρθησαν εἰς γλασσοπατέρας καί ἰδιοποιήθησαν τήν γνησίαν δημοτικήν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, διά νά τήν μεταβάλουν εἰς ἀπεχθῆ ἀθιγγανικήν δημοτικήν; Μήπως ἀμφιβάλλουν ὅτι θά χαρακτηρίζωνται ἐς αἰεὶ ὑπό τῆς ἱστορίας ὡς κοῦφοι καί ἀναδέστατοι σφετερισταί ενός ἐπιτεύγματος θείου, τοῦ ὁποίου τά ἀγαθά ἀπολαμβάνει τό Ἑλληνικόν Ἔθνος ἐπί ἓνα καί ἡμῶν αἰῶνα, ἢ μήπως δέν γνωρίζουν ὅτι ἡ ἀποικρυστική γλῶσσα, ἣν μᾶς προσφέρουν, θά ἀναδεικνύη Ἑλληνας ἀμορφώτους, οἱ ὅποιοι δέν θά δύνανται οὔτε νά γράψωσιν οὔτε νά ὀμιλῶσιν εὐχερῶς καί διά τήν ὁποίαν θά δυσφοροῦν ὄχι μόνον οἱ νουνεχεῖς Ἑλληνες ἀλλά καί αἱ χιλιάδες τῶν ἄλλοεθνῶν Ἑλληνιστῶν καί διανοουμένων; Δέν ἀντιλαμβάνονται ὅποσον παρεξέκλιναν τῆς εὐθείας, ἵνα φρονίμως ποιοῦντες περιορισθοῦν εἰς τά καθ' αὐτῶν, ἤτοι εἰς τήν ποίησιν, τά διηγήματα, τά θεατρικά ἔργα, εἰς τήν μεταξύ συγγενῶν καί φίλων ἀλληλογραφίαν καί τά τοιαῦτα;

Ὁ Ἑλλην μαθητής ἀπό τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ ἐπιβάλλεται νά διαπαιδαγωγῆται ἑλληνοπρεπῶς ὑπό τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας διά τῆς ἐπισήμου κλασικῆς Καθάρσεως.

Μόνον ἡ κλασική παιδεία θά δώσῃ εἰς τόν Ἑλληνα γνώσεις καί αὐτοσεβασμόν. Αὐτή θά τόν μορφώσῃ καί θά τόν βοηθήσῃ νά καταλάβῃ ἐξέχουσαν ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ὡς

ἀδιαμφισβητήτως ἔπραξε μέχρι σήμερον διὰ τῶν εὐσυνειδή-
των αὐτῆς διδασκάλων καὶ καθηγητῶν εἰς τό Δημοτικόν, τό
Σχολαρχεῖον, τό Γυμνάσιον καὶ τὰς Ἀνωτάτας Σχολάς, αἵτι-
νες ἀνέδειξαν χιλιάδας νομικῶν, πολιτικῶν, στρατιωτικῶν,
συγγραφέων, ἐπιστημόνων καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν Ἑλλήνων, ὑπο-
βληθέντων πάντων ἄνευ διακρίσεως εἰς αὐστηράς ἐξετάσεις
ἀπό τῆς πρώτης τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, διὰ τὴν
ἀπόκτησιν ἐνδεικτικῶν, ἀπολυτηρίων ἢ διπλώματος.

Εἰς τό σημεῖον τοῦτο καὶ ἐπειδὴ πιστεύομεν ὅτι
αἱ αὐστηραὶ ἐτήσιοι ἐξετάσεις ἔτι μᾶλλον αἱ εἰσαγωγικαί,
συντελοῦν εἰς τὴν ἀρτιωτέραν κατάρτισιν τοῦ Ἑλλήνου,
ἐκφέρομεν ἀδιστακτικῶς τὴν γνώμην, ὅτι ἐπιφελέης θά ἦτο, ἵνα
μὴ εἴπωμεν ὅτι κρίνεται ἀπαραίτητος, ἢ ἐκ νέου λειτουρ-
γία τῶν τριταξίων Σχολαρχείων, ἧτις αὐτομάτως θά συμβάλῃ
εἰς τὴν λῆξιν πάσης περαιτέρω συζητήσεως περὶ αὐξήσεως
τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τάξεων τοῦ Δημοτικοῦ, οὐ μόνον, ἀλλὰ θά κα-
ταστῆ εὐκολωτέρα καὶ ἡ ἐκλογή τῆς διδαντέας ὕλης καὶ
ἡ κατανομή αὐτῆς εἰς τό Δημοτικόν, τό Σχολαρχεῖον καὶ
τό Γυμνάσιον ἀντιστοίχως.

ΚΑΙ ΝΥΝ, Η ΓΝΗΣΙΑ ΘΥΓΑΤΗΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ
ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ, ΚΑΘ' ΑΡΕΥΟΥΣΑ, Η ΔΙΑΔΥΣΑΣ ΔΕΚΑΔΑΣ ΒΑΕ-
ΛΥΡΩΝ ΔΙΑΔΕΚΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΗΜΑΤΙΣΑΣ ΤΗΝ ΟΜΙΛΟΥΜΕΝΗΝ ΣΗΜΕΡΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ ΜΕΧΡΙ ΚΡΗΤΗΣ, ΕΝ ΤΗ ΕΠΙ-
ΘΥΜΙΑ ΤΗΣ ΝΑ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΥΤΗΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΤΕΛΕΙΑΝ, ΚΑΛΕΙ,
ΥΠΗΚΟΥΣΑ ΕΙΣ ΤΟ ΥΨΙΣΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΚΑΘΗΚΟΝ, ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ
ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑ ΕΙΣ ΣΥΝΕΧΗ ΕΠΑΓΓΡΥ-

- 75 -

ΠΝΗΣΙΝ, ΜΕΧΡΙΣ ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΛΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΔΙΚΩΣ ΚΑΙ ΑΝΕΥ
ΛΟΓΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΕΝΤΟΣ ΓΛΩΣΣΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Δ Ο Ξ Α

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τὴν ἰδί-
χειρον ὀλόγραφον ὑπογραφήν τοῦ
συγγραφέως

Δημήτριος Περικλεῖδης
Δημήτριος Περικλεῖδης